

העולם הזה

המתנחלים נגד צה"ל

דאטאכ"ל

על הכוונת

אלף-בית של שיכון עובדים

פ"ב

מרכזי המכירות האיזוריים:

- תל אביב, לה גרדיה 58, יד אליהו טל. 03-390721
- ירושלים, רח' הלל 8, טל. 02-233396
- אשדוד, רח' רוגוזין 25, טל. 08-557732
- באר שבע, מרכז הנגב, טל. 057-72540
- חיפה, רח' החלוץ 43, טל. 04-660915

יש לך כתובת.
שיכון עובדים

מיכתבים

לקחת ולהתקדם

על היתרון ביציאה לדרך השלום
(הרכול בלי סחורה, העולם הזה
6.4.88).

בהתנגדותו של העולם הזה ליוזמת שולץ, העולם הזה משרת את הליכוד, וזה, במקום שהעולם הזה ישל את הערכים לקבל כל הצעה בדרך לשלום.

לוא היו הערכים מקבלים הצעות האר"ם בכ"ט בנובמבר 1947 היתה כבר מזמן מדינה ערבית כארץ-ישראל; לוא היו הערכים מקבלים תוכנית קמפ-דייוויד והולכים בתוס'לב לאוטונומיה, כעבור חמש שנים היו הערכים זוכים למדינה ריבונית בטוחים, כי זה תהליך שלא ניתן למנוע אותו ואפילו בגין חתם על הכרה בזכויותיהם הליגטימיות של הפלסטינים.

לוא... לוא היה לערכים שכל והנהגה מתונה ופיקחת היתה לוקחת כל מה שנתנים ומתקרמת הלאה.

אבני שומרון

על ההיסטוריה של האבן ככלי-משחית.

מוטב לא להקל ראש כווריקי-האבנים. כמיוחד לא בשומרון ובמיוחד לא בעיריה טובאס, שהיתה לאחרונה מאוד חדרות מילחמת-האבנים.

הלא זה קרה בטובאס (אמנם לפני יותר מ-2500 שנה), היא תבץ התנ"כית, שאשה שמה קץ לחיי השופט (ראש-המשלה בתקופת השופטים) אבימלך, בהשליכה עליו אבן, שרוצצה את גולת-גולתו.

זה שזה הגיע לאבימלך, שרצה את 70 אחיו ובלבד לזכות במשרתו הרמה, זה כבר סיפור אחר.

חומר למחשבה

על השימוש בנשק תוצרת ישראל. אני מודע לכל הנימוקים המצדיקים כביכול את הצורך בייצוא נשק תוצרת ישראל, כמעט לכל דיכפין (כשהנימוק העיקרי הוא: בלי ייצוא אין ייצור!), אבל כשנפול לידך שבווען אמריקאי, כפי שקרה לי בשבוע שעבר, ובכתבה על החיים האלימים הנחשב לבירת-ההוקאין בעיר שברוס-אמריקה, הנחשב לבירת-ההוקאין בעיר, למ, מסופר כי מצד אחד השוטרים המקומיים חמושים ברובי-סער ונ"ל ומצד שני מלכי-הסמים חמושים בתת-מיקלעים עוזי-מוספרים (עליהם הורכבו משתי-קייקול וכוננות אינפרה-אדומות לירי-לילה), אתה בכל זאת, מתחיל לחשוב. עמי צפריה, תל-אביב

נשמע מוכר

על דמיון מסויים מאוד. מן הראוי להפעיל מחדש את עונש-המוות. מן הראוי לעודד תושבים, בני לאום מסויים, לצאת את המדינה, ומן הראוי שנסות לאום-הרוב תלדנה יותר ילדים.

שמע מוכר? אבל, לאחרונה, זה לא נשמע רק בעברית. זה נשמע גם בצרפתית, מפיו של ז'ארארי להפן, הלאומן הצרפתי הקיצוני, הצנחן-הגוען, המקווה להסתייע כסמסות-סירוף אלה בכחירות הקרובות בצרפת.

אנגלית שפה קשה

על טיבם של תרגומים ספרותיים
(דף חדש, העולם הזה 6.4.88).

אחרי שנתן דן מסיים לשבח את טיב תרגומו העברי של ספרו של סומרסט מוהם, הוא איננו יכול להתאפק ומביא דוגמה לכשל-תרגום מן הסוג בו נפגש לעיתים קרובות כל קורא עברית היודע אנגלית (במקרה המסויים של דן תירומה המתרגמת ניב לשון אנגלי, האומר "יש לו חלק ב... כ"י, ש לו מנייה ב...").

רק היום נקלעתי כתופעה דומה. בתרגום העברי של ספרו של פול תרו, יריד הרכבות הגדול. תרו מספר שם על טיבו של שבווען הורי בעל תפוצה (באנגלית: סרקוילישן) של 300 אלף עותקים. אבל מכיוון שהמילה סרקוילישן משמרת את באנגלית גם לתפוצה וגם למחזור (כמו במחזור-הרים), שגתה המתרגמת הנכבדה ותירומה כוון הלשון: "השבווען המאויר של הורו... המחזור שלו היה 300 אלף". שולח טל, הרצליה

שחצנות שמאלית

בחוגי השמאל הישראלי לא אהבו את שירו של מחמוד דרוויש. היו אף כאלה שעטו עליו כמוצאי שלל רב והשתמשו בו כתירוץ כדי לברוח משדה-הקרב של מחנה-השלום.

שתיקה רועמת

מדוע אין הליכוד מנצל את ההזדמנות של חשיפת פרשת צינור-הנפט כדי לעלות על שימעון פרס? הסיבה לשת"ק היא אולי מישה ארנס, שגם לו יש קשר לפרשה.

בתקופת שלום האחים

מעשה ב.אווז הכסף" ובהלוואה שניתנה לו, אך כלל לא הגיעה אליו. בשני אחים שאחד הוא מנכ"ל משרד החקלאות לשעבר והשני הוא מנכ"ל אירגון מו"שבי הצפון והשיטה המאוד מוזרה של "ערכות הדדית".

מותו של פרקליט

המוות גאל את עורך-הדין אריה מרינסקי מסיוריו והוא בן 61 בלבד. מרינסקי, שעבר בשנים האחרונות סידרה של מחלות וניתוחים קשים, עבד כמעט עד ליומו האחרון. מי שאהב את שירת ז'בוטינסקי, עסק באירגון וניגון על פסנתר היה עורך-דין שנון, "איש תרבות וניגודים".

הגבר האידאלי

בחצות הלילה הגיעה תחרות הגבר האידאלי לשנת 1988 לשיאה. "ההזוכה המאושר הוא מישל מלול", הכריזה המנחה והמישפחה פצה בקריאות עידוד. הגבר האידאלי לשנת 1988 הוא ספר מירושלים, נשוי ואב לשתי בנות, מכבס, מבשל ומקיים יחסי-מין עם אשתו שלוש פעמים בשבוע.

דחל הארחלת מדווחת:

על חיי האהבה של ברי סימון (בתמונה) וערת-זוהר ממוסדת • על הדירות של מיכאל הרצוג ודליה פרקס (נשואים) • בילי רובין ורן קובלנץ - מברזים פרטים • דניאל ישינובסקי וטינו רבני - מהדורה ישראלית של צפון דרום • ומה עשו איש-העסקים והסמנכ"לית היפה בסוף השבוע האחרון?

רינוי רן

מרגלית צנעני מצאה את המאצ'ו שלה • ביגנו לניסים סרוסי - יהודית, רווקה וטיפוס ביתי העונה לשם יעל • בנות, שימו לב - יונתן מילר זכה בירושה • ומה מחפשת תמר שובל (1.51) אצל רון שחר (1.91) - חתונה • על שותף קטן וצ'קים גדולים.

המדורים הקבועים:

- מיכתבים - חומר למחשבה
- איגרת העורך - משה קרוי
- תשקיף - לזין פומר
- במדינה - תנועה מזרחית
- הנדרן - חנונת שמאלית
- יזמן אישי - תשלום חוב
- אנשים - סדר שני בכס"ח
- חשבון-נפש - גידעון ירדן
- תמרוזים - חופה בצל החבור
- אתה והשקל - שוחטים ודגים
- קלנוע - קורסאווה משחולל

כתבת השער הקדמי:

טיול-הדמים

פרשת טיול-הדמים בכפר ביתא הוכיחה שכת קטנה של קנאים מטורפים, המקריבים את חיי חבריה על מזיבח פולחן ואמונה, יכולה להפוך את המדינה כולה לאספסוף, לנצל את צה"ל לצרכיה ולשתק כל קול שפוי במדינה.

כתבת השער האחורי:

אלבין כידד ונמאהב

בין מקבלי האופציות מידי הנדיב המנוח מיקי אלבין מופיעים שמותיהן של כמה נשים שעמן היה קשור אלבין בקישורי אהבה. גליה, אלמ-נתו, מתייחסת לפירסומים בהומור ואף מאמין-נה שעכשיו יפסיקו לדבר על בעיות המין של בעלה המנוח. אך מהי, בכל זאת, האמת שמסתתרת מאחורי הידי-דות של אלבין וניסים מיסעל?

המיונה

גידעון ירדן, הממונה על השגרירות הישראלית בווינה, מספר על תפקידו, על האנטי-שמיות באוסטריה, על יחסיו עם מנהיגי אוסטריה המיס-דרים שהוא עושה לעזרת.

אשתי הערפד

במיכתב לעולם הזה מגיב ד"ר משה קרוי על הכתבות שפורסמו עליו בארץ ומנתח אותן באופן שיטתי. הוא מצויר תמונה מרתקת על חייו עם גאולה, מגיב על האש-מות שהיא הטיחה בו ומספר על הריב על הבת טלילה שה-ביא, בסופו של דבר, למותה.

הח"כ, הדוקטור והמזכירה

מאז הפירוד מבעלה, ח"כ דויד ליבאי, הס-פיקה ניצה שפירא-ליבאי להציג את מועמדותה לכנסת ברשימת המערך. בינתיים אין עדיין גברים חדשים בחייה. ואילו דויד מצא לו אהבה חדשה בדמותה של נאוה רון (בתמונה), גרושה טרייה. היום הם מתגוררים ביחד.

דף חדש חוק הברזל

זקן המספרים העברים, שהוא גם יליד הארץ, יעקב חורגין, מתקרב ליום הולדתו ה-90. אילו היינו חיים במדינה מתוקנת ובתרבות המוקירה את עצמה, היו הכל נערכים עתה לחגיגת יום-ההולדת. אילו... המציאות תהיה כנראה פחות מלבבת. חגית טוד ביקרה את יעקב חורגין בבית-האבות שבו הוא מתגורר עתה ושמעה מפיו דברים על "חוק הברזל של האין-ברירה".

אהה והשקל של מזכירת המנכ"ל

היא סיבה נוספת לרוגז בין שתי סוכנויות-נוסעים גדולות, כי המזכירה של מנכ"ל הסוכנות האחת הרתה למנכ"ל הסוכנות השנייה • וכאשר מיסעדת-יוקרה חדלה להיות ריווחית מן הראוי לבדוק כמה משלם המנהל-השכיר עבור הדגים שהוא רוכש עבור המיסעדה • ולבסוף: אם אין עוד כיבודים, אין פיתאום גם מעוניינים להתנדב למשימת גיוס-כספים למען ישראל.

בלי נלסון

רפי נלסון איננו והמלחמה על הירושה נמצאת בעיצומה. אבל המבלים הקבועים ממשיכים לבוא לכפר, להתמכר לשמש ולעסוק בחרושת השמועות. מריאן, האלמנה, שוהה בימים אלה בחו"ל. לירון, הבן, מעדיף שלא להגיב על השמועות ומשקיע את מירצו בניחול הכפר שירש מאביו.

אש ותימרות-עשן

אהבתו הלוהטת של מיכאל פריגאן לגרושה סוזאן בן-סימון הסתיימה בתימרות-עשן. פריגאן, עובד בכיר באל-על, עזב את אשתו ואת שמונת ילדיו כדי ללכת אחרי אהובתו. אחרי שזו גירשה אותו לא התאווש, והוא ניסה להת-אבד ולהצית את דירתה.

זה הסוד שלי

נעמי אדווה מדווחת מנווה-התירצה - שר-המישטרה חיים בר-לב מטפח כפייה דתית בכלא. החוזרת בתשובה ניקתה את בתי הרבניות בלי שכר. וחוגים - רק על הנייה.

כבר אין אלוהים

לפני תשע שנים זוכה שימעון גניש מאשמת רצח במישפט שהעידו בו עברין מפגר ואסיר שישב על גניבת סיפרי תורה. "יש אלוהים!" היתה אז תגובתה של אמה. בראשית חג הפסח נרצח שימעון גניש בלוס-אנג'לס בידי כנופיית רעולי-פנים.

- הדוסקום - משנה מזל
- לילות ישראל - שזופות דהויים
- דף חדש - יעקב חורגין
- מה הם אומרים - ספי פלד
- דויד אברסטון, אלון רבנו, קרולין לנפונד, שלי ומיקי ברקוביץ
- אהרון אברחצירא
- תשבץ
- מיכתבים לרזתי - צעיר סמטה
- זה וגם זה - עבדים עליו
- דחל מרחלת - ע"כ העולם
- רינוי רן - מצאה מאצ'ו

הפעם אני מסתייג מקביעה אחת של בעלת המי דור. היא כותבת, בהערת ביניים, שאנשים שבאמת יודעים, מתעצבנים מאנשים החושבים שהם יודעים את הכל. לפי נסיוני בחיים זה לא כך. רק אנשים החושבים שהם באמת יודעים, מתעצבנים מאנשים החושבים שהם יודעים את הכל. כי מי שבאמת יודע, לא מתעצבן מאף אחד. יוסף רביב, רמת השרון

פנינים לאוסף

עוד על ראשית יביות צה"לים (מיכתבים), העולם הזה 10.2.88 (הלאה).

והרי תרומתי לאוסף של ראשית יביות צה"ליים: שתי פנינים שבהן נתקלתי באחרונה.

תת-אלוף נבו המוכיח של הרוחם

אחת היא תוארו של תת-אלוף עוראל נבו, מזכירו הצבאי העבדקן של ראש-הממשלה (או, גם כן בראשית יביות, הרוחם). תת-אלוף נבו הוא מוכיח (כן, מוכיח, מזכיר צבאי). והפנינה השנייה היא מתאם — מערכת (ממוחשבת) לתיכנון אימונים (בחילות צה"ל). אברהם לרין, נחוויה

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בתי לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 972-3-245242. מניו 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

מהגדות התיירות העברית

בימים שמשתנסיעות טרם נגבה, היה כנראה לידדים מיראל קל יותר לפשוץ מדי פעם למולדת. מה שגם איפשר להם להביע את רצונם על החיים במולדת. וכך סיפרה יודת, שביקרה בארץ אחד הפסקה של שנים, לכתב העולם הזה, בגלית העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה. ● היתה לי קטע במלון יוקרה בתל אביב: על סמל הקפה שהמלצר הגיש לשולחני היתה טבעת-שפתון. כאשר הסבתי את תשומת-ליבני של המלצר לכתב האדום, הוא הגיב בייד בהתי נוגנות תקיפה: נברת, זה באמת לא שלי!"

תימוני כמו קיסר

על טיבו של בעל מינוי הסתדרותי ("תשקיף" העולם הזה 23.3.88). שמעון אביזמר, היו"ר החדש של המכון לחקר-העבודה באוניברסיטת תל-אביב (מכון גולדה מאיר) הוא לא רק מאנשיו של ישראל קיסר, אלא גם מבני עדתו, יעני — ימני אסלי. ומה בכך?

אביזמר, יליד הארץ, בוגר האוניברסיטה העברית, ממארגני עליית-תימן אחר קום המדינה, איש משרד-החוץ בלונדון, בומביי וניו-יורק, נציג הסתדרות בארצות-הברית ולאחרונה ראש המחלקה להשכלה גבוהה שלה, מתאים לתפקיד מכל הבחינות. יהודה גארה, חולון

הנסיך ואמא אוזה

עוד על שליטי מונאקו (פגישה עם הנסיכה קרוליין", העולם הזה 24.2.88 (הלאה).

לא צריך לזלזל בשליטי מונאקו, הנסיכים לבית גרימאלדי. הם עושים לגמרי לא רע. אני לא מדבר על שתי הנסיכות הצעירות העושות חיים משוגעים או על הנסיך יורשה-העצר, אלברט, שעשה החורש רושם טוב מאוד באולימפיאדת-החורף של קלגארי, שבה הופיע כמישלחת של איש אחר מנסיכותו.

היה זה דווקא קרוב-רחוק שלהם, אחד ג'וזף גרימאלדי, שהוציא למישפחה שם אריה, לפני יותר מ-150 שנים, כאשר נודע כאחד הליצינים המבוקשים על הבימה האנגלית, אליה משר, במשך השנים, מאות אלפי צופים לחזות בתפקיד הפנטומימה שלו באמא אוזה.

עדי קרמר, רמת השרון

שופט אינו שופטת

על זהותו של שופט ("פגעים", העולם הזה 16.3.88).

למען הסדר הטוב: לא היתה זאת השופטת ורדינה סימון שסירבה בשעתו לבקשת המיטרה לעצור את עופר כנען (ועת הובא למעצר על שאיים על חברתו), אלא היה זה שופט. השופט אהרון פרוינד.

איגרות אברמסקי

על איגרותיו של סופר מנוח. לצורך הוצאה לאור של איגרותיו של הסופר המבוקר יעקב דוד אברמסקי מבקשת המיטרה ממי שברשותו מאיגרותיו להעבירן אליה — מקור או תצלום. הוצאות הצילום והמישלוח על המיטרה. את האיגרות נא לשלוח לפי הכתובת: שולה קיסטר, ירושלים 96103, רחוב בן-דוד 9, כניסה ב', טלפון 02/534-749.

שולה קיסטר, ירושלים

בעייה של אורחות

על אי-ההפעתה של זמרת-הרוק הרוסית בעצרת-החמאה של קו אדום ("אנשים", העולם הזה 9.3.88). הידיעה במדור אנשים האחרון של העולם הזה, תחת תצלומה של הזמרת, האומרת: א.א. הוציבה, הזמרת הסובייטית, הכיעה רצון להשתתף בעצרת-השלום אולם בגלל אכילה, סכיאה ושתיה, איחרה לעצרת, "סולפת".

האמת היא שאחרי שהזמרת שמעה על הפגנת הקו האדום ותוכנה היא הסכימה להופיע. אך ערב העצרת פנתה לאמרגן אחת איה, הציגה עצמה כאחת ממארגני העצרת (והסתבר שזה נכון) וביקשה מהזמרת שלא להופיע בנימוק שהיא אורחית וזה.

לאור העובדה, כי בעצרת דומה שאירגן שלום ענשיו. באותו המקום, נימוק זה לא תפס ביחס לאמן אמריקאי, נראה לי שזאת היתה פנייה מעליבה ולא מכובדת. כמארחי האמנית ולהקתה הצענו לה לכבד את רצון המארגנים ולא להשתתף בעצרת.

יורם גויזנסקי, המוכיר הכללי, תנועת הידידות ישראל-ברית-המועצות

לא מתעצבן מאף אחד

על יתרון בעלי-הידע ("מיכתבים ל-רות", העולם הזה 6.4.88). עם כל התפעלותי מהמדור הכי מרתק (לדעתי, לפחות) בעולם הזה, הלא הוא מיכתבים לרות,

והשכבות. האסטיאציה ההיסטורית לנאצים מתחזקת והולכת. אני משתומם לראות כיצד אתה שומר על אופטימיות. כפי שצינת באחד ממאמריו, מחנה השלום קטן יותר. השיכבה האתנית התומכת בארץ-ישראל השלמה היא רוב דמוגרפי מתחזק. המניעים ביסוד ארץ-ישראל השלמה הם מניעים מכוערים: מי שתמיד ראו עצמם כאזרחים ממדרגה שניה שמחים מאוד לשלוט באזרחים ממדרגה שלישית — הערבים בשטחים הכבושים. עבר כי מלוק.

נוסף על זה המערך האמוציונלי של נקמנות, צרות-מוחין, שינאה ורשע וזכה בהסוואה מצוינת מתחת ל"כיפה". אשריד שאתה אתאיסט. האל-הים שאנשים אלה מתפללים אליו חייב להיות מסוגם — קגאי, מרושע, נתעב ממהותו. מחנה-השלום בנוי על מערך אתני חינוכי מצומצם הרבה יותר, המצטמצם והולך. באורח רומה, הקבוצה השפוייה של פלסטינים, ארצות הכסדר-שלום, מצטמצמת באורח מקביל, וקבוצת הרוצים נקמנה ובהרס מתחזקת, ככל שמסע-הריכוז בשטחים הכבושים נמשך, וככל שממ שלתי-ישראל ממשכה בסירובה לשוחח עם נציגי הפלסטים — אש"ף.

אני חוזה כאן את אותו מערך של כוחות ומחויבות של טראגדיה בלתי-נמנעת. שחויית מבשרי במשך 17 שנות-נישואין אומללות. רצון טוב, הגיון וחסד אנושי אין להם שום סיכוי קל שבכלים בעימות עם טיהר, צרות-מוחין, נקמנות, קינאה ורישעות.

הרואי וחסר-תיקווה

מאבקך נראה לי הרואי וחסר-תיקווה. אבל ברצוני להביע את תמיכתי — משום שמה שאתה נלחם למענו הוא צדק, אם כי הוא הסרטיבוני. הפשע היסודי של נישול הפלסטים מבתיים ב-1948 הוא התשתית לסירבה גרולה של פשעים נוספים, שהגיעה לשיאה במילחמת-הלבנון ובמי אבק-היריבו הגוכחי. פיטרס לא ניסח את החוק הנא, ואני מנסח אותו בשמו, עבודך:

במאבק בין טיהרן לשיפיות — הטירוף מנצח. במאבק בין טוב ורע — לטוב אין סיכוי! אני זוכר כחום את שיתחנו האיטית האחת והיחידה. אני מקווה שניפגש שוב כשאתפנה לבקר בארץ — וזהו כדוך גם בחובותי כאן כהוראה באוניברסיטה, וגם בצורך להיות נוכח, כער, כהליכים המישפטיים הקשורים למותה של גאולה. אשמח לשמוע ממך שוב. הוכחת את עצמך כידיד נאמן. שלך בתודה וידידות. משה.

גבו, טוב, אינני יכול להימנע מלחשוב על האנלוגיה. המהפכה העממית בשטחים הכבושים מוצגת על-ידי המימסד הישראלי כתוצאה של הסתה על-ידי אש"ף, בריוק כמו שהתקוממותי שלי ושל טלילה נגד הריכוז בידי גילי הוצג על-ידיה כתוצאה של הסתה של כת.

בשני המקרים, המרכז מסרב לקחת אחריות על מעשיו שלו, ובמקום להניח שהאיכה נגרו היא תגובה לחיטותיו וטיפשותו, הוא מחפש שעיר לעזאזל חיצוני.

עד כאן מיכתבו של קרוי. הוא צירף אליך תגובה ארוכה ומפורטת על התיאור שפורסם במתנה של ידיעות אחרונות. נתון כדי כך פירט את המיקרה הטראגי לפרטי-פרטי (והוא עמודים 118'16).

קריא יקר.

השבוע קיבלתי מיכתב מד"ר משה קרוי. הוא כתוב על ניידיה-מיכתבים של הפקולטה לפילוסופיה באוניברסיטת להטרוב כמחוז ויקטוריה באוסטרליה. קרוי הגיב על הכתבה של העולם הזה (16.3.88) על מות גורשתו. וכך כתב: 26.3.88. אורי היקר,

חודתי העמוקה על תמיכתך בי ובטלילה, בעיקבות הטראגדיה המישפתתית שחווינו. בניגוד לעיתונים שחרי-סנסציות ככל מחיר, כידענות אחרונות, העולם הזה בהר, כרגיל, לא במסלול הפופולארי ביותר, אלא במסלול הקשה

קורא קרוי

כילד בן 10 מצאתי את העולם הזה...

והמאכבי: הצגה יותר מאוזנת ועובדתית של האמת.

מאמרה של עמית רייכר בידיעות... מאשר אותי כמעט הגום כביטוי של צביעות, רישעות, צדונית-מוחין וחרי-צדיות.

אני מצרף רשימה של 41 נקודות שחילצתי מהמאמר, בצירוף הפרכתו העובדתית, בתיקווה שתמצא בהן עניין. נמנעתי מלהתייחס במפורט לכל הנשאים שהם סוביידיציה, ולפיכך הרשימה התקצרה.

העיוותים במאמר מייצגים שלושה שלבים: השקרים המקוריים שגילי סיפרה למישפחתה, ושביטאור את אחד ההיבטים המרכזיים של הפאתולוגיה שלה: הדברים שבני-מישפחתה הוסיפו כדי הרמיון והרישעות הטובה עליהם; הדברים שעמית רייכר ינקה ממקורות נביבות מוחיה שלה עצמה, והמייצגים פשוט חוסר-יכולת אלמנטרית להבין עובדות ולהציג אותן כסדרן.

קראתי גם באהדה ובחזרה עמוקה מאי מרים אחרים בעולם הזה. אני רואה שאתה מני שייך באותו הקו שבגללו, כילד בן 10, לפני שלושים שנה, מצאתי את העולם הזה השכוען היחיד והראוי לקריאה: תשיפה של שחיתות, צביעות, רשע וטיפשות — מרכיביה היסודיים של המערכת הממסדית.

כמי שצופה בתרשות מיראל ב.הו"ל — אוסטרליה וארצות-הברית, אין לי ספק שהעולם הזה מייצג את אחת הנקודות האחרונות של שפית-הרעות בישראל. הריכוז הקלגסי האכזרי של התחוקמות העממית של הפלסטינים הביא לשינוי עמוק בתרמית של ישראל בכל החוגים

עיתונאי זר ועצר ושחרר

עיתונאי אמריקאי, בליווי עיתונאי פלסטיני, הצליח לחזור מבצע לטבעת המצור לכפרבייתא. אחרי שעתיים נתפסו השניים ונעצרו, אך הוצע לשחררם בתנאי שיגלו כיצד הסתננו מנימה. העיתונאי האמריקאי נענה לתנאי.

עיתונאי שסרה

העיתונאי ג'ונתן ברדר, כתב העיתון "שיקאגו טריביון", הודח מתפקידו ככתב העיתון בארץ, אחרי שמצא כי העתיק חומר מהעיתון "ג'רוסלם פוסט" והעבירו לעיתונו בחומר שלו. בארצות הברית כעסו והחליטו להפסיק מיידית את עבודתו.

שליחים ושאר

באמריקה

אלה לוי, בעבר שליחת-עלייה במישרד הראשי של הסוכנות היהודית בניו-יורק, שחיתה ידועה כבת-ישימהו האישית של היושבראש-של-עבר אריה דולצין, שבה ארצה בתום שליחתה, ארזה מטלטליה ושבה לארצות-הברית. לוי עובדת עתה במגזית היהודית בניו-יורק. הצטרפו אליה גם דני גולרברג, שהיה נציג מחלקת האירגון בארצות-הברית, ששב לארץ ושכיהן בתפקיד מכיר בלישכת המזכ"ל. עתה שב לארצות-הברית ועובד בפרדציה הספרדית באטלנטיק סיטי. גם הר"ר צבי דיין, שהיה הפסיכולוג הראשי של המישרד, ושעסק מטעם הסוכנות בקליטת אתיופים, יצא לשליחות בנוסטון, סיים תפקידו, ולא שב ארצה. השלושה מצטרפים לתמישה שליחים אחרים שסיימו באחרונה את תפקידם ולא שבו ארצה.

הסוכנות בתל-אביב, ולזכות בשוהתי מישרד, רכב צמוד ומזכירה.

עולים חדשים כמלצרים

מלון כפר-המכביה נשאר בלי מלצרים ובלי עובדים ערביים. מנהל המלון התקשר עם מערך עולים, והזמין את העולים לארחות-צהריים. שבעה מהם התקבלו לעבודה כמלצרים.

מוכ"ל "דובק"

ישאר בלודון

מנכ"ל "דובק", זורח גהל, שיצא את הארץ לפני חדשים, אינו מתכוון לשוב לארץ. אחיו, חיים גהל, הממונה על היצוא ב"דובק", החליטו בניהול החברה. השתלטות מיטפתח גהל על חברת דובק נעשתה בעזרת משקיע משווייץ, שרכש חלק ממניות החברה. לצורך זה יצא גהל לשווייץ, והכחיש אז את השמועה שאין בכוונתו לחזור לארץ.

חנוך לוי

פוטרה מהקאמרי

חנוך לוי, מחזאי-הבית ב"תיאטרון הד קאמרי", לא ימשיך בתפקידו בעונה הבאה כעובד קבוע. החל בשנה הבאה יעבוד לוי על בסיס זמני. הנהלת הקאמרי מחשבת לו מחליף.

בדווים עוברים הסבה

10 בדווים ישראלים מהעירייה רחט התקבלו לעבודה במפעל בבית-שמש, המיוצר מזגנים ותנורי-בישול. בעיקבות העירייה של עובדים מהשטחים הכבושים היה חשש שהמפעל לא יעמוד בהתמייכותו לייצוא, ולכן נלקחו בדווים לניסיון. בכונת ההנהלה להביא 15 מפעלים בדווים נוספים.

עישון גורם לאין-אונות

מאות גברים צעירים בשנות ה-30 לחייהם, טילפנו למישרדו של הר"ר טוביה לרר, יושב-ראש האגודה הישראלית למניעת-עישון, אחרי שפורסמו תוצאות מחקר שנערך בארצות-הברית על-ידי המכון לחקר האימפוטנציה. המחקר מראה כי 80 אחוז מבין הגברים שאינם מורידים הם מעשנים. בדגש שרם מפתיקים לעשן, תארי-הזרע מתחדשים, וכעבור שלושה חדשים הגברים מורידים שוב.

חתונה במרג'עיון

אחת מבנותיו של מסקד, "צבא דרום לבנון" לשעבר, רביסרן סעד חדאר, נישת אה השבוע במרג'עיון. לחתונה הגיעו קציני-צה"ל רבים, ובכירים מהסולליטיקה הישראלית. ישראל מימנה לבנותיו של חדאר את לימודיהן בפאריס, וממשיכה לתמוך במישפחה גם עתה.

בירורים

לעיתונאיות-האופנה

נורית בתייער, כתבת האופנה של ידיעות אחרונות העמדה לבירור לפני ועדת-האתיקה של אגודת-העיתונאים, משום שקיבלה צילומי-אופנה מהמעצב גירדען אוברוך, לפני שחילק אותם לשאר העיתונאיות. ראש התא, יהודית חנוך (פנורב), הורתה שכל חומר עיתונאי הקשור לאופנה חייב להגיע לכל העיתונאיות בעת וכעונה אתה, בבית-חוקולוב.

מכירת יודאיקה

בסוף החודש יועמדו למכירה 759 פריטי יודאיקה, בשווי כולל המוערך בשני מיליון דולר. המכנה המשותף לכל הפריטים שיועמדו למכירה הוא הדפוס. יוצגו תעודות, מפות וסיפרי-דפואה נדירים. בתצוגה בולט במיוחד האוסף הפרטי של הר"ר מוזיא, שהיה רוסאי-המושבות בתקופת הבארון רוטשילד במאה הקודמת. את האוסף תרמה מיטפתח איזקסון. ע" עתה הבטיחו את בואם אספנים ואוצרי-מוזיאונים מוגבה, לונדון וניו-יורק.

145

לפי גירסת דובר צה"ל הגיע מיספר ההרוגים הפלסטיניים בשטחים הכבושים מאז תחילת ההתקוממות לפני ארבעה חודשים ועד יום התמישי האחרון, ל-141 איש, מהם 117 נהרגו בירי חיילי צה"ל ו-24 הרוגים בנסיבות שאינן ברורות (בגוף ממכות). מאז נהרג עליידי צה"ל נער בכפר-בייתא שניסה לברוח, ומת אדם שנמצע ביוסדה-אדמה. שניים נוספים נהרגו בנסיבות שאינן ברורות. מיספר זה אינו כולל את מי שנהרגו בירי מתנחלים ומגאז. מקורות פלסטיניים מסווגים את ההרוגים לפי סוג הפגיעה. במוצאי-שבת הגיע מיספרם הכולל ל-200 איש, לפי הפירוט הבא:

- 139 איש נהרגו מירי חיילים,
- 12 איש נהרגו מידי מתנחלים,
- 37 איש מתו כתוצאה מגאז,
- 12 איש מתו ממכות ומהתחשמלות.

זיגל לא יהיה מבקר

אף כי רב שילנסקי הציע את בנימין זיגל למישרת מבקר המדינה, אין להניח כי ההצעה תתקבל. זיגל אינו בקו הבריאות. הוא חולה במחלת-עור קשה, ומקבל טיפולים מסובכים בבית-החולים "בלינסקי".

אלוף החגיגות

האלוף במילואים שלמה גוית, שוורח מתפקידו כמנכ"ל הסוכנות על-ידי האמריקאים, הפך ממונה על תגיגות ה-40 למדינה בסוכנות. תפקידו הוא לתאם בין הסוכנות לבין הוועדה המארגנת של חגיגות ה-40.

מחכשים תפקיד

לליוסקי

במסלגת-העבודה מחמשים תפקיד לעקובא ליונסקי, מי שהיה גזבר הסוכנות. לליונסקי הוצע תפקיד יושב-ראש כפר-רופין, או יושב-ראש בית יואל ארון בקיבוץ גינוסר. משהצעות אלה לא יצאו אל הפועל, הבטיח שימחה דיניץ שימצא לו תפקיד מתאים. בינתיים ממשיך ליונסקי לשבת במישרדו

יוסי-העצמאות

הסורי בגול

יוסי הראשון הכה הוא יוסי-העצמאות הסורי. בכפרי הדרוזים שברמת-הגולן אמורים שאם המישטרה לא תיכנס לכפרים ישמך השקט. אולם אם המישטרה תיכנס — עלולה להיות שפיכות-דמים.

נראה שהמישטרה מתכננת להיכנס לכפרים בכוחות גדולים, ולהפגין נוכחות במקום.

שעות נוספות

7000 עמדים מביל הפרדוקול של מישפט ג'ון דמיאניוק. 30 אלף שעות-עבודה השקיע "חבר המתרגמים" בהכנתו, ועסקו כזה 15 עוברים.

חרות מחפשת מקום

בחירת מועמדי תנועת-החרות לכנסת הבאה תיערך, כנראה, ב"סירמה" או באיצטדיון הכדורסל ביראליה, כתחילת חורש יוני. חרות לא הצליחה להשיג את אולם הקונרטים לכינוס מכיוון שהוא תפוס במשך כל הקיץ. ככל איחור המרכז לא נמצא אולם די גדול כדי להכיל את כל 2100 חברי מרכז-חרות, ולכן עומדים כרגע על הפרק שני אולמות אלה.

בר-לב שולח מיכתבים

שרה-מישטרה, חיים בר-לב, הוא היחיד מבין שרי מיסלגת-העבודה השולח מיכתבים לחברי מרכז-המיסלגה. לקראת קביעת רשימת-המועמדים לכנסת בר-לב את תמיכת הכותרים, ונהוג כשאר המועמדים החרשים, המנסקים להיבחר.

רבין בין מנהיגי הימין

שרה-ביטחון יצחק רבין מוזכר בחוגים ימניים בנשימה אחת עם מנהיגי הימין הקיצוני.

גוף המתקרא "אזרחים שגורל המדינה ותושביה קרוב לליבם" פירסם קוליקורא, שבו מוזכרים שמותיהם של "בכירי מנהיגי ימין", שכולם נמנים על הימין. בין המנהיגים גים מוזכר באותיות הגדולות ביותר השר דוד לוי. מנחה בגין ויצחק שמיר מופיעים באותיות קטנות יותר.

אין תיאום

נציגי רובר-צה"ל אינם מעורבנים לגבי שטחים הנסגרים לפני התיקשורת. עיתונאים הסונים אליהם ושואלים אילו שטחים סגורים נענים בתשובות כוזבות, בגלל חוסר-ידיעה. סגירת השטחים הכבושים לתיקשורת הפכה לעניין שבשיגרה, ומבוצעת על-ידי הקצין הממונה בשטח, ולעיתים קרובות זהו קצין זוטר.

פלאטו יערוך הגרלה

בחדש הבא יציא שמואל פלאטו-שרדן לאור את ספרו "בעבוד חוסן דולאריים". כל ספר יסומן במספר ותיערך הגרלה. המיספר שיעלה בגורל יוכה בדיות בשווי של 100 אלף דולר, לפי בחירת הווכח. המסיבה לכבוד הוצאת הספר תערוך באיצטדיון רמת-גן. פלאטו מבטיח למלא את האיציטדיון עד אפס מקום.

אורי אבנרי:

טיול הדמים

בוע במלוא עוזה. אין כל אפשרות לגי בות עדינות מאנשיהכפר, עדי-הראי ייה. הכל בא דרך המסננת של הדוברים הרישמיים.

אין שום חקירה עצמאית. רק פה ושם הצליחו עיתונאים — זרים! — להשיג מידע מן הצד השני.

מכאן שכל מידע חשוד כיום מלכתחילה. הציני נורות הרישמיים העבירו בחודשים האחרונים כזי בים כה רבים, עד כי אין עוד כל אפשרות להבחין בין אמת ושקר, בין אמת מלאה או חציאמת, בין עדות הנאמרת מרצון ועדות הנסחטת בלחץ גופני סביר.

הדברים שפורסמו בכלי-התיקשורת הישראלי

ידוע כי כמה מן ההורים, ששמעו על תוכנית מטורפת זו, הביעו ספקות. עובדה מוזעזעת: אף אחד מן ההורים לא העז להתנגד בגלוי לתוכנית ולהביא לביטולה. האם שורר ככת זו טרור אירי אולוגי גם כלפי חבריה? האם שטיפת-המוח הדי-תיתל-לאומנית הגיעה למצב שבו הורים אינם מעי זים אף לגונן על חיי ילדיהם מפני קנאים מטוריי פיים?

על כוונת המארגנים מעידות כאלף עדים שתי עובדות:

● הטיול נערך בלי כל תיאום עם צה"ל, כאילו כדי להזמין צרות.

● בראש הטיול הועמד קנאיי-קיצוני תימי הוני, אדם שהסתבך בעבר לא אחת בתקריות אש, אדם פרובוקטיבי שגם רבים מחבריו מזהירים מפניו, היהודי היחיד שצה"ל אייפעס אסר עליו בצו ההיכנס לאיזור ערבי (שכם), אחרי שערך שם שורה של פרובוקציות.

כל אדם באילון-מורה ידע היטב מי זה רומם אלרובי. מדהים לחשוב כי ההורים הניחו את גורל ילדיהם בידי אדם כזה, במשימה כזאת.

המלווה השני לא היה הרבה יותר טוב. גם הוא הסתבך בעבר בהתנכלויות והורשע ברין.

רשתות-הטלוויזיה בעולם, שאינן מצונזרות כמו הטלוויזיה הישראלית הצייתנית, הראו אוטורי בוס של מתנחלים-מטיילים, כאשר כל חלונותיו פתוחים, ומכל חלון מבצצים שלושה דגלים. כתבי-הטלוויזיה טענו שזהו האוטובוס של הטיול המסויים הזה, כטרם נאלצו הילדים לרדת ולהמי שיד ברגל.

קשה לדעת אם טענה זו נכונה. יתכן כי צורפו כאן יחד שני טיולים שונים. אך גם אז מסבירה התמונה את רוח-הדברים. טיולים אלה אינם טיורי לים כלל, אלא הפגנות פרובוקטיביות, שנועדו לגרות את האוכלוסיה הערבית.

אחת המטיילות אמרה לצוות זר, מייד אחרי האירועי: "יצאנו כדי להוכיח להם שהארץ שייכת לנו".

הפעם זה גרם לטראגדיה. היא היתה בלתי-נמנעת מלכתחילה, אחרי שהמיי ארגנים החליטו מה שהחליטו.

מי שמחליט לערוך טיול של נערים לאחד הכפרים האלה, במצב כזה, הוא מטורף. **ואולי גרוע יותר: סרובוקטור המשי-חק בחיי הילדים.**

כת המתנחלים פעלה כאן כמו כל כת מיסית-משיחית אחרת, המקריבה את חיי חבריה על מיוזבה של פולחן ואמונה. הרוגמה הקיצונית והמטורפת ביותר של הלוקר-רוח זה היא פרשת ההתאבדות ההמונית בכפר ג'ונסטאון בגויאנה.

למלא מותה הבושה במדינת-ישראל, היו אנשים רבים מכסים השבוע את פניהם בכרי ש.

שרים, פוליטיקאים, עיתונאים וקצינים היו מבקשים סליחה ומחילה מן הכפר המעונה, ביתא, ממישפחות שלושת חלליה, מבעלי בתיה ההררי טים, מכל תושביה שחיו במשך כמה ימים במישי-טר של אימים, שדמה לפוגרום ממלכתי. אנשי-תיקשורת היו מבקשים מחילה מקוראיי

שניים מהמטיילים בלב בכפר-ביתא
איש לא נעו בהם לדעה

ממשלת ישראל אבלה על מותה של תרצה פורת

אשר נפלה מידי
פורעים מרצחים
ומשתתפת בצער
המשפחה השכולה

מודעת-הכזב הממשלתית
השך כבר ידע

ליים לא באו מפי כתבים שהיו במקום ושבידורו את הדברים על פי שיטות עיתונאיות מקובלות. הן לא היו אלא הודעות רישמיות, מגמתיות ולא אחת מסולפות. במשך יומיים יותר ניוונה המדיי-נה כולה מ"מידע" פגום זה, עד שחלק מן האמת יצא לאור.

מה שקרה בפרשת ביתא מוכיח את הסכנה המרחפת על ציבור המנותק ממידע עיתונאי מהימן. ציבור כזה חדל מלהיות דמוקרטי, אינו יכול עוד לשקול את הדברים בדיעה שפויה, ועלול להי פוך בנקל לאספסוף היסטרי, המבקש קורבן לליניץ.

ועוד לקח: פרשת ביתא חושפת את השקר הזדוני, כאילו נוכחותם של כלי-התיקשורת גור-מת למהומות, ועל כן עלולה לגרום לקורבנות. בפרשה זו (ובכל פרשה) קרה ההיפך: היעדרם של כלי-התיקשורת איפשר את הטבח, וסגירת השטח לפני העיתונאים איפשר את הפצת המידע הכוזב, שגרם לאווירת-הליניץ. דווקא הופעת המצלמות של הטלוויזיה הורה — זמן רב לפני בוא הצבא — גרמה להרגעת הרוחות בכפר.

כאשר החלה האמת יוצאת לאור, הסתבר שהתמונה הראשונה היתה כרי זבת ושקריה מעיקרה.

● יריות ללא אבחנה

בשעה 8.30 כיום החמישי, הדי באפריל, יומיים לפני מלאת ארבעה חודשים להתקרי-ממות, התקרב הטיול לכפר ביתא.

היו בקבוצה 18 נערים ונערות, בני 14 עד 18, ושני בוגרים — רומם אלרובי, הקנאי הקיצוני, שנשא רובה מ-16. והמרדכי מנחם אילן, גם הוא מתנחל קנאי, שנשא תת-מקלע ננוי.

הטיול לא התנהל בכביש הראשי אלא ממזרח לו, בשטח של שדות, לרגלי הכפר הערבי. על מה שאירע כאן יש גירסות שונות, כמו כמעט לגבי כל פרט מכאן ואילך.

לפי גירסת המטיילים, הם ישבו לנוח בשדה. התקרבו צעירים ערביים, תחילה מעטים ואחר-כך רבים יותר. התחיל ויכוח ודיבורים, נורקו אבי-נים, אלרובי ירה.

לפי גירסת התושבים, קרה משהו אחר: אלרובי

● מסך השקר

לגבי ההמשך יש לקחת בחשבון נקודה אחת חשובה: הגירסה של התושבים הערביים לא נודעה לציבור הישראלי, אלא בעקיפין וברמי זים.

זוהי אחת התוצאות של סגירת השי-טחים הכבושים לפני התיקשורת הישי-ראלית והעולמית, שנמשכה גם השי-

הסיסמה "מותר ליהודים לטייל בכל מקום בארץ-ישראל" אין לה שום משמעות על רקע זה. יכול אדם לחשוב כך מבחינה אידאולוגית — גם אז לא ישלח ילדים למוקר של התקוממות, כפי שלא ישלח אותם לערוך מחנה בליבו של יעד בוער, או לטייל בוואדי בנגב בעיצומם של שיטפונות. גם לפי הדת היהודית, פיקוח-נפש דוחה שבת וכל מיצווה אחרת.

אנשי-אמבולנס משכם עם אחד המטיילים
תושבי הכפר הזעיקו עזרה רפואית

● פרובוקציה מכוונת

השאלה המברעת נוגעת לשלב הראשון, **עוד כטרם צאת הטיול.**

מדוע יצא טיול זה בכלל? מי החליט עליו? מה היו מטרתיו? מדוע הרכיב אותו כפי שהרכיב? **במיקרה הטוב ביותר, היתה כאן הפ-קרות פושעת. במיקרה הרע, היתה כאן כוונה אפלה יותר.**

בשטחים הכבושים סוערת מזה ארבעה חוד-שים התקוממות עממית. ראשיה-ממשלה, יצחק שמיר, הגדיר אותה כ"מילחמה".

מילחמה זו הגיעה לכל כפר ב"יהודה ושומרון וחבל-עזה". אין כפר שבו לא נהרגו ונפצעו בני-אדם ונערכו מעצרים נרחבים. על כן שוררת בכל כפר מתיחות, זעם, שינאה — וכיחוד בקרב המישפחות השכולות וקרוביהן — ציבור המקיף אלפים רבים.

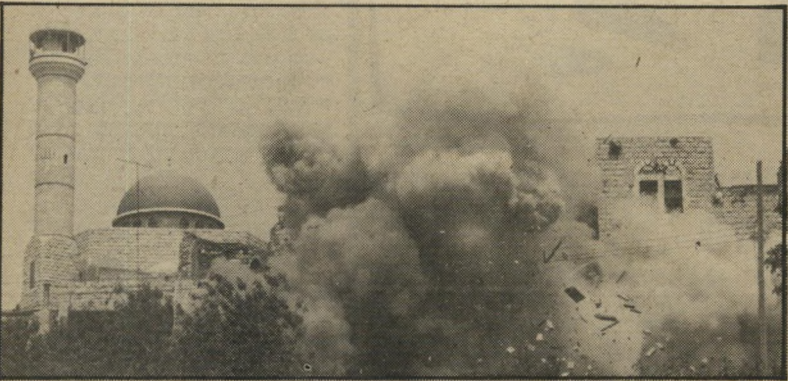

מדריך אלדובי פרוכטור וקואי תימוני

● הארץ: טיול הדמים: בת 15 נהרגה מפגעי עת אבן בראשה. צה"ל: המסלול לא תואם עימי נו" (הארץ לא סיפר גם בארבע שורות של כותרות-מישנה שנדרגו במקום ערבים).
 ● דבר: "מאמצים למנוע פעולות נקם בעיקבות רצח תירצה פורת. קריאה להלווייה המונית היום."
 ● עול המישר: "תקרית דמים בין כפריים למתנחלים: נערה מאילון-מורה נהרגה באבן, 2 תושבים נורו למוות."
 ● נרוסלם פוסט: "שני ערבים נהרגו בהתנגי שות בכפר — נערה מתנחלת סוקלה למוות."
 אף שכמה מן העיתונים היו פחות היסטריים מהאחרים, אף עיתון אחד לא מילא את תפקידו לנסח כותרת שתמנע היסטריה. כפי שהסתבר חיש מהר, אף כותרת אחת לא היתה נכונה. כל העורכים ידעו, כמובן, שאין בידיהם שום מידע ברזק, וכי הם ניוונים על תעמולת המתנחלים. רוב העיתונים התייחסו אל מות הערבים כאל עובדה שולית או מבוטלת, לעומת "רצח היהודיה".

התקפה על צה"ל

ר ק בעבור 30 שעות של היסטריה החלה האמת לכבד מבצר למסך-העשן. הדבר לא בא תודות לעיתונות, שהיתה מגר

סיציון בית בביתא החקירה רק החחילה

תקת מן המאורעות, ושלא יכלה לערוך חקירה עיתונאית במקום. האמת החלה להגיע אל הציבור מצד מערכת-הביטחון. היתה לכך סיבה. ראשי המערכת עמדו לפני התקפה גוברת והולכת מצד המתנחלים, שתיא בונם גרל ככל שחשו כי הצליחו להרביק את המדינה כולה באווירת-הליניץ. הם החלו דורשים את פיטורי יצחק רבין ולהציג תביעות שהיו הופכות אותם לשליטי השטחים הכבושים. במצב זה החלה מערכת-הביטחון להדליף את האמת, שהיתה ידועה לה זמן ניכר לפני כן: שהנערה כלל לא נהרגה על-ידי הערבים, ובוודאי שלא "נרצחה".

(רבין עצמו, וכמוהו שימעון פרס, דיברו עוד כמה שעות לפני כן על "רצח מתועב")
 כאשר התפרסמה האמת, כשהיא עטופה בסיי מניי-שאלה, התחילו המתנחלים וירידיהם להש-תולל. לפתע צצו "עדויות", שהאחת היתה מגוחכת יותר מהשניה, ושעמדו בסתירה גמורה למה שאמרו המטיילים עצמם מייד אחרי התקרית. מכונה גדולה של טיפת-זעם התחילה לפברק "עובדות" חדשות: על הגגות היו ערבים שירו בקלצ'ניקובים. הערבים השליכו רימוני-יד. בראי (המשך בעמוד 8)

לרירות ועשו בהן שמות. רבים מהסיפורים האלה נכונים. הנערים שכין המטיילים, רובם בני 16 ו-17, לא נראו מרחוק כילדים. כשטחים הכבושים, נערים כאלה נחשבים כבוגרים לכל דבר. גירסה אחרת אמרה שאמו ואחותו של הצעיר, שנדרג בשדה, הן שלקחו קרש והלמו בראשו של אלדובי. עובדה מאלפת: לפי כל הגירסות, אלדובי הקיף את עצמו בנערים, כרי שלא יחטפו ממנו את הנשק. משמע, גם קנאי תימוני זה היה בטוח שבני-הכפר לא יפגעו בנערים!

העובדות המכריעות

ב שלב זה, לא היה למעשה ויכוח על העובדות המכריעות:
 ● הטיול נערך בלי תיאום עם צה"ל, לשם מטרה פוליטית מובהקת.
 ● בראש הטיול עמדו שני מבוגרים הידועים למתנחלים, לשילטונות ולציבור כקנאים קיצוניים, שהיו מעורבים בעבר בפרובוקציות נגד צה"ל ונגד האוכלוסיה המקומית.
 ● הערבים לא ירו במטיילים, אלא ראשי-המטיילים ירה בערבים.
 ● ברגע שנפסקו היריות של אלדובי, לא פגע איש לרעה בנערים ובנערות, אף שהיו קרוב לשעתיים לברם, הסרי-ישע, בלב כפר ערבי.

עלילת-דם בפסח

אלו נודעו עובדות אלה מייד, לא היה קורה מה שקרה לאחר-מכן.

עצר צעיר ערבי, בן 25, שהיה בשרה עם אמו. אלדובי שאל "איפה המעיין? הצעיר אמר שאין בכסיכה מעיין. הצעיר יעץ לאלדובי שלא ללכת בכיוון לכפר. אלדובי התרגז. התפתח דיווד-ברים, מלווה בקללות. אלדובי ירה ופגע בצעיר. האם רצה לעי-בר הכפר, כשהיא זועקת בכל קולה. לפי סיפור המטיילים, הם הלכו לעבר הכפר

קורבן תירצה פורת שום ערבי לא ירה

מדריך אילן ומטיילת באמבולנס בידי ראיות בפרשת הרצח

בעיקבות הודעות מגמתיות וכוזבות, נפוצה בארץ היריעה האיומה שילדה יהודיה נרצחה על-ידי המון ערבי פרוץ.

לקראת סוף הפסח נוצרה בישראל אווירה של פוגרום כמו בכפר אוקראיני, כשנפוצה השמועה כי ילד נוצרי נרצח על-ידי היהודים כדי לשתות את דמו.

היתה זאת עלילת-דם, שוטו כמשי-מער.

באותו שלב לא עשה צה"ל דבר כדי להפריך את הכזב. לא היה צורך בכדיקה פאתולוגית כדי לדעת שהנערה נהרגה על-ידי ירייה. כל חייל הרואה גופה יודע להבחין בין פגיעה בכדור ובין פגיעה באבן.

אין מנוס מן המסקנה כי כבר שעה שעתיים אחרי התקרית ידעו קציני צה"ל, ובנייה הרמטכ"ל ואלוף-הצבא קוד, כי הילדה נורתה, וכי על כן יש ספק רב לגבי הסיפור כאילו "נרצחה".

יתכן שווה הסיבה לכך שהרמטכ"ל נטם, מייד אחרי התקרית, לשון זהירה-יחסית, והדגיש את העובדה שכמה מבני-הכפר לקחו את המטיילים לבתיהם כדי להגן עליהן.

אולם ראשי צה"ל לא מנעו את גל ההיסטריה, שהציף את המדינה בעיקבות השקר.

במשך יממה השתוללה במדינה אווירה של עלילת-דם. כל סותריה-שינאה יצאו מחוריהם, כל הפוליטיקאים שהקאריירה שלהם מבוססת על ליבוי היצרים השפלים ביותר, כל התנים והצי-בועים הפוליטיים שפרנסתם על גוויות, וכל המי-טורפי-סחם הנכנסים להיסטריה אוטומטית כא-שר נשמעות המילים "דם יהודי".

כמה מן הפוליטיקאים שהתנגדו בצורה הבזו-ייה ביותר התנצלו כבר למחרת היום. לדוגמה: שר-המישפטים (!) אברהם שריר, שתבע, למחוק את הכפר מעל פני הארמה.
 זהו נוסח נאצי, שהביא ל,מחיקה מעל פני הארמה" של הכפר לירידיה

מפני שלא היתה ברירה, אחרי שהמטירו עליהם אבנים. גירסה אחרת אמרה שמישהו מהכפר אמר להם ללכת בכיוון זה, כדי להגיע במהירות לכי-שה ראשי, בצד השני של הכפר. לפי גירסת התושבים, אלדובי הוביל את המטיילים אל הכפר, כשהרובה שלו במצב-היכוין, והקבוצה כולה שרה "עם ישראל חי". עוד לפני שמישהו הספיק לזרוק אבנים, התחיל לירות.

שניים נורו בראש, שלושה בקיבה. כדי להפי-סיק את היריות, הלמו בראשו באבן או בקרש. לרגע האיש הומם. אז ניסו לקחת ממנו את הנשק, כדי למנוע את המשך ההרג. אצבעו של אלדובי היתה על הדק הרובה, הוא ירה צרור עד שהמחסנית התרוקנה. הילדה תירצה נפגעה מכדור ונפלה אחורה. תוך כדי נפילה נתקל ראשה בקיר, ומכאן סימני-המכה. כשהצליחו לקחת מאלדובי את הרובה, היה הכלי ריק מכדורים.

לפי גירסה זו של תושבי המקום, באו בשלב זה רבים מבני-הכפר למקום האירוע, לקחו את היל-דות לבתיהם, והזעיקו עזרה רפואית ואמבולנ-סים.

רק לאחר מכן, ב-9.45, הגיע למקום הצוות של רשת-הטלויזיה אי-בי-סי. הצבא הגיע בשעה 10.10 בכל הזמן הזה לא פגע איש לרעה במישהו מן המטיילים, שהיו חסרי כל הגנה.

הגירסה הראשונה של המטיילים עצמם לא היתה שונה בעיקרה מתיאור זה, אף שבתקרית מסוג זה רואים אנשים שונים דברים שונים, וטיבעי הדבר שיש סתירות. גם התיאור הראשון של צה"ל לא היה שונה בהרבה. נאמר כי הרמקול של המיסגד הזעיק את התושבים והוהיר מפני בואם של המתנחלים — קריאת-קרב שדי בה כדי להוציא את כל האוכלוסיה מבתיה להגנה על הכפר. השטחים הכבושים מלאים בסיפורים על מתנחלים שפרצו לכפרים, הרגו אנשים, פרצו

במדיונה

העם

תנועה

מיזרחית

תקרית קטנה נתנה

השבוע אות אזהרה:

השינאה עלולה

להתלקח שוב בכך

להלם

המימונה התחילה כחגיגה תמימה, שנועדה לפייס את "עדות המיזרח".

הצמרת האשכנזית של המדינה עוררה הילולא תמימה זו, מתוך רגש ערדה עליונות. מקובל אצל אנשי הצמרת

1981: השינאה הלוהטת של הציבור המיזרחי, הקללות, התנועה המיזרחית. נרמה כי פרס איבד לרגע את עש" תנונתו, והגיב בצורה בלתי-שקולה. אך זה היה טיביעי. ההפתעה היתה של מה.

בלב רצחני. יתכן מאוד כי תקי רית קטנה זו, שהיתה בלתי-חשובה כשי לעצמה, היא אות לבאות.

בחירות 1988 עלולות להיות פרי עות ומוזהמות אף מבחירות 1981, שכבר נכנסו להיסטוריה. העניין העי דתי עלול לצופ שוב בכל חריפותו, והשינאה המסורתית של הציבור המיד רחי למיפגת העבודה עלולה להגיע לשיאים חדשים.

כבר עתה ברור כי ארבע שנות היי שיבה המשותפת בממשלת-האחרות לא ירפאו את המצב. להיפך, אף שאין הבדל בין שני הגושים בעניינים כל-

עד כה סוכלו כל הגיסוונות האלה בנקל, הן תודות ללחץ האמריקאי המאסיבי, הן בשל הרתיעה אצל מדיי נות רבות. אולם ככל שגובר מה שנראה בעולם כדימיון בין ישראל ודרוס"אפי ריקה, מתחזקת המגמה. על דרוס"אפי ריקה הוטלו מזמן סנקציות מטעם מוסדות בינלאומיים שונים.

סרלמנט בעל-שיניים. אולם למעשה כבר הוטלו על ישראל סנקי ציות, מבלי שהמילה עצמה הוזכרה. הסנקציה הראשונה התבטאה בסירור בו של הפרלמנט האירופי לאשר את ההסכם, שהושג בין ישראל והשוק האירופי המשותף.

הסכם זה חיוני לקיום החקלאות הישראלית כפי שהיא. אם לא יאושר, עלולה ישראל להפסיד את כל השוק האירופי, אחרי שספרד ופורטוגל צורפו לשוק. שתי מדינות "יסיתכונות"

בכפריניתא (דאה כתבה) בוודאי לא ישפרו את המצב.

עד כה לא פירסמו בישראל את התוצאות הצפויות מביטול ההסכם. הן עלולות להגיע למאות מיליוני דולר-רים.

מיליארדים. סכום זה יתווסף לני-זקים אחרים: ההחזקה של כוחות צב-איים עצומים בשטחים הכבושים, הוצי אתם של אלפי אנשי-מילואים מעבר רתם כדי לשרת שם, ההרס הנגרם לתירות, אובדן הייצור במינורים שבי הם נוצלה העבודה הזולה של העובדים חסרי-הזכויות מהגדה הרצועה. כבר לפני כמה שבועות דיבר גד יעקובי, שרה-לכלכה, על נזק של חצי מיליארד, שנגרם על-ידי ההתקוממות. יחד עם הנזק לחקלאות ולתירות, עלר לים הנזקים להגיע למיליארדים. ההתקוממות מתחילה להיות עסק יקר מאוד.

אישים

הבאריסטר

מסין

- עורך-דין מבריק.
- אוהב שירה ומוסיקה.
- וגם מתאגרף. כזה
- היה אריה מרינסקי
- שעבר יסורי-איוב.

אילנה אלון

"קשה לעשות לו צדק בתיאור יבש", אומרים חבריו של עורך-דין אריה מרינסקי, שמת השבוע, אחרי סידרה של מחלות וניתוחים קשים. להלווייה, שנערכה בירושלים, הגיעו רק 60 איש, חברים ששמעו על הלווייה למרות שנערכה ערב חג-הפסח. אהרון יריב, שנעזר בכל מיני עסקים עלומים בעורך-דין המבריק, ניצב ליד הקבר. רות תמיר, אלמנתו של שמואל תמיר, הלכה אחרי אהרון. תמיר ומרינסקי, שותפים-לימישרד וחברים אישיים, הלכו כו ררך ארוכה יחדיו, צמודים ונפרדים. מרינסקי, יליד פולין, הגיע לישראל דרך סין. שם היה חבר בצעירי-ביתו-יהודית ("ג'ודי") בן-אליעזר היתה המר-ריכה שלו שם. כסין עסק גם באיגרוף, אהב את שירת זאב 'בוסינסקי ולמד נגינה על פסנתר. "איש מלא תרבות וניגונים", אומרים ידידיו.

הביתה פינית. את לימודי-המישפטים סיים באוניברסיטה העב-רית, באחד המתוזרים הראשונים. תמיר, שהיה מבוגר ממרינסקי רק בש-לוש שנים, ולמד בבית-הספר למיש-פטים בתקופת המנדט, היה אז כבר עורך-דין, ומרינסקי עשה אצלו את תקופת ההתמחות.

היתה זו תקופה מעניינת וסוערת. מישפטי-קסטנר העסיק את תמיר, ומ-רינסקי יחד עם עורך-דין צעיר אחר, דן פון-רויזל, גם הוא מאנשי תנועת-החרות, עזרו לתמיר באיסוף ובעריכת החומר המישפטי. אחר-כך במישפטי-אורי-סא-ליב בחיפה, כבר הופיע מרינסקי רוב הזמן בעצמו. מישרד תמיר ייצג אז את העולם הזה, ומרינסקי נשלח כמה פעמים לייצג את העורך, אורי אבנרי, במאבקי עם השלטון.

תמיר ומרינסקי עבדו ביחד במשך 10 שנים. ב-1961 חלל מרינסקי שהוא רוצה להיות עורך-דין עצמאי, ופתח מישרד עם עורך-דין אברהם אברמוב, שותפו עד היום. אחרי יום שלם בבית-המישפט יכול היה לחזור הביתה ולהציע לעורכי-דין ממישרדו חביתה סינית, שאותה בישל בתענוג גדול. במסיבות היה איש חברה, לא מרר (המשך בעמוד 10)

אלה (אף שפורטוגל אינה שוכנת לחוף הים התיכון, אלא פונה אל האוקיינוס האטלנטי) מתחרות במישרין בישראל. כחברות השוק יהיה להן יתרון עצום על ישראל. דווקא משום כך הושג הסכם בין ישראל והשוק, המבטיח לתוצרת הישראלית אפשרות של תחרות הוגנת במשך 10 שנים.

בשביל ממשלת-ישראל היה הסכם זה בבחינת המינימום שבמינימום, והיא סמכה על ביצועו. האישרור מטעם הפרלמנט האירופי נראה כעניין פור-מלי גרידא. כי בעבר היה "פרלמנט" זה בבחינת בדיחה, גוף יומרני ללא סמכות של ממש. אולם ביתניים הלענקו לו סמכויות ממשיות, והוא הפך לפרלמנט בעל-שיניים.

מאות מיליונים. גם או לא היו שליחי-ישראל מודאגים במיוחד. הם סמכו על הדיווחים המרגיעים שהגיעו מן הפרלמנט בסטראסבור. חברי-הכנ-סת הרשנים שנסעו לשם מדי פעם, במיסגרת טיוול נחמד על-חשבון המדיי-נה, לא היו מודאגים גם הם.

אולם ההתקוממות בשטחים הכבד שים שינתה את המצב. התוצאות ההר-סניות לגבי תדמית ישראל ומעמדה, המצטיירות בכל העולם, הגיעו בנקודה זו לידי מימוש ראשוני. הפרלמנט האירופי פסל את ההסכם. המדינאים האירופיים הבטיחו שזהו מצב-ברור חולף, וכי הפרלמנט יירגע ויאשר את ההסכם. אולם תיקויה זו התבררה. חברי-פרלמנט מכל המיפ-לגות, וביניהן מפלגות "ידידותיות" לישראל, מתייחסים אל המתרחש בזעם גובר והולך. האירועים האחרונים

כליים וביטחוניים, וההבדל בעניינים מדיניים הוא יותר למראית-עין מאשר במהות, לא קטנה השינאה. היא נרדמה, אך עלולה להתעורר בכל רגע, כמו כלב רצחני, כאשר רמגוגים מיקצועיים ישקרו לו.

מדינות

הפרלמנט

יירגע ויאשר

ההתקוממות עלולה

להיות עסק יקר מאוד

גם מבחינה ככלכלית

פשוטה

יש מילה איזומה, המעוררת לחלה בלב כל אדם בצמרת המדינה. זוהי המילה הלועזית "סנקציות", שתירגר מה העברי הוא "עיצומים". מדי פעם עוררו יריבי ישראל באו"ם את הריישה להטיל על ישראל סנק ציות כלכליות, בגלל סירובה לקיים את החלטת האו"ם להתחרות הפליטים, או בגלל המשך הכיבוש בגדה ובר-צועה. באחרונה גברו דרישות אלה, בעיקבות ההתקוממות.

* המילה "סנקציות" נובעת מן המ-לה הלאטינית "סאנקורה", לקדש. ה-משמעות המקורית היא לקדש חוק או צו.

להגיה כי הם אנשי "תרבות" ואילו ליוצאי אסיה ואפריקה יש "פולקלור", משוהו ציבעוני ונחמר. בינתיים השתנו יחסיה-הכוחות באי-רץ. הצמרת האשכנזית עדיין שולטת, אך יש לחץ גובר והולך מצד הרוב המיזרחי, הכובש עמדות פוליטיות-מל-מטה. כתוצאה מכך נערכת עתה ככל מימונה תחרות פרועה בין ראשי-המיפגלות, רובם יוצאי-פולין, המצטל-מים בתשוקה בתנוחות מצחיקות, כש הם חובשים תרבושים וווללים במלוא פה, כרי להוכיח את עממותם.

תחרות זו חשובה למיפגת-העבודה אף יותר מאשר לליכוד. ראשי המערך יודעים כי תיקוהם היחידה לחזור לשלטון תלויה בהצלחתם לנגוס בציבור-הבוחרים המיזרחי, המכור ללי-כוד.

נורות אדומות. תקרית קטנה שאירעה השבוע הוליקה, משום כך, נורות אדומות לכל אורכה ורוחבה של המערכת.

אחרי שנאם יצחק שמיר בחגיגת המימונה הגדולה, בא תורו של שימעון פרס לשאת את דברו. הוא הופרע מייד על-ידי חלק מן הקהל, שהשמיע לעברו קללות והרים את ידיו בתנועה מיד-רחת. פרס לא היה מוכן לכך. בשנים האחרונות פונק על-ידי הציבור המיזרחי בהופעותיו. שנתיים של כהונה כראשי ממשלה שיפרו את תדמיתו, וביצוע הרושציה במועדה היה אמור לחזק שי-פור זה. הנה, לפתע, הוא עמד מול תופעה שגרמה לו לטראומה בבחירות של

שית התקרית צרו. מאות" ערכים על המטיילים כשדה. הרבר אינו מפליא, לאור העובדה כי מרריך הטיוול, מנחם אילו, הורשע בעבר בכיורו ראיות ובי רצה הנערה הערכיה בשכם בידי חבריו המתנחלים.

הנערים, שעמדו במשך ימים ולי-לות בלחץ האווירה ביישובם, הובאו למסיבת-עיתונאים כדי לחזור על סי-פורים אלה. לרובם לא ניתן לדבר. לפתע, אחרי יממה שבה רכבו המתנחלים על צה"ל, השתנו הדימויים: המתנחלים הלא ואנשי הימין הקיצוני החלו תוקפים את צה"ל, ובמיוחד את הרמטכ"ל, בשיצף-קצף, ואף דרשו את סיטוריו של רבי-אלוף דן שומרון.

בממשלה נערכה הצגה מבישה מקבילה. כמה שרים הפכו את עצמם לחוקרים פלייטים. עלה על כולם השר דויד לוי, שלא שירת יום אחד בחיני-צה"ל, ושהחל חוקר אישית את ה-מטיילים, לעיני הטלוויזיה, על פרטים כמו כיווני-ירי, כשהוא פוסל את חקי-רות צה"ל, השב"כ והמיסטרטה.

באווירה שנוצרה בממשלה, לא היתה עוד אפשרות להשיג החלטה שפוייה. בתכונה רכה עשו רבין ושומר רון יד אחת, טענו כי החקירה אכן לא נשלמה, וכך הביאו לדחייה של שבוע, מתוך תיקוה שההיסטריה תישכך עד אז.

אולם מי שמוציא מן הבקבוק את שד הלינין, אינו יכול להחד זירו לשם כאות-נפשו, גם אם הוא רוצה בכך. אף שעלילת-הרצח הופרכה, המשיכה המי-ערכת לפעול כאילו היתה נכר-נה.

ההתעללות בכפר נמשכה. נגד כמה מתושביו הוצאו צווי-גירוש, אחרי שי-שמונה פלסטינים אחרים גורשו השבוע כדי לפייס את הימין.

סימל את המצב קריין הטלוויזיה כאחת ממחזרות-החדשות. אותו קריין הביא את דיברי צה"ל, שהפריכו את עלילת-הרצח. אך כעבור שניות, כידי-עה אחרת, אמר כי "בעיקבות רצח הילי-דה תרצה פורת בכפר ביתא נערכה הפגנה... כאילו לא שמע האיש את אשר אמר הוא עצמו רגע לפני כן.

היה זה סינדרום לאומי. אחרי שהופצה עלילת-הרש, נשארו הדיה בתורעה הלאומית, אף שהעובדות עצמן הופרכו ביני-תיים.

יתכן שלשיא הגיוח הגיע חיים יבין, שזנף בכתב ויקטור נחמיאס על כי מסר את גירסת צה"ל, מבלי לציין בהבלטה שזוהי גירסת צה"ל. אך מהו ארבעה חודשים מוסר ויקטור נחמיאס מדי יום בימו את גירסת צה"ל על המאורעות כאילו היתה זאת פרי חקירתו שלו עצמו. אילו היו נחמיאס וחבריו לובשים כשירוייהם הימניים את המדים של דובר-צה"ל, היה זה טיביעי לגמרי.

הציבור מבין

מה תהיה השפעת הפרשה על התודעה הציבורית?

אישיות ביטחונית לשעבר השמיעה השבוע, בשיחה פרטית, גירסה מעני-ינת.

למרות הטראגדיה שבמאורעות, יתכן שהתוצאה תהיה חיובית, סבר. הציבור אינו מסוגל להבין בעיות גדולות ומופשטות, כשגם שאינו יכול להבין ידיעות כלכליות העוסקות ב-מיליארים. אבל הוא מבין באלפי שקלים. בעיית-השטחים, ההתנחלות, הבעיית-הפלסטינית — כל אלה הן סיסמות מופשטות בעיניו. אך הוא מסוגל להבין היטב תקרית מקומית.

תקרית כפריניתא מקפלת בתוכה את כל היסודות של המצב: התנ-קוממות, מצב הערכים, כוונות המת-נחלים, פעולות צה"ל — הכל בממדים אנושיים מובנים. יתכן שרווקא תקרית דרמאטית זו, על כל השלכותיה האנושיות, תגרום לכך שהציבור יתחיל להבין מה מתרחש כאמת בשטחים, ומה צריכים לעשות כדי להגיע סוף-סוף לפיתרון.

יש גזענות מימין. האם יש גם גזענות משמאל?

שחצנות שחאלית

ההגדרה, "פלסטיני מתון" הומצאה על-ידי ישראלים. והישראלים הם גם הקובעים איך פלסטיני מתון צריך להתנהג, מה עליו לאמור, ומה אסור לו לאמור. וגם כזה יש הרבה מאוד שחצנות.

ישראלי שוחר-שלום, אני פועל למען השלום קודם כל מפני שזה טוב לישראל. אין לי שום זכות לקבוע לפלסטיני כיצד עליו להתנהג וכיצד עליו להתבטא, כל עוד הוא מוכן לעשות אתי שלום.

מרבן, מותר לי לייעץ. אבל בצניעות, כאדם השייך למחנה האוייב, מחנה הבורש.

אילנה פגשתי שוב את מחמוד דרוויש במכונת ברומא, הייתי אומר לו: "מחמוד, ידידי, אתה מקשה עלינו את החיים. אנחנו מנסים לשכנע את רעת-הקהל בישראל כי כדאי לו לעשות שלום עם אש"ף ולהכיר עוזר שלי. הקים מדינה משלכם לצד ישראל. השיר שלך לא יכניע עוזר כזה".

דברים מסוג זה אמרתי במאות שיחות עם אנשי-אש"ף. אבל לא הייתי מתפלא אילו ענה לי דרוויש: "אורי, ידידי, זוהי הבעיה שלך. זכ"ש, כמו שאומרים. אני פלסטיני, ואני מבטא את רגשותי באוזני העם שלי. אני לא אניד לך מה לכתוב, ואתה אליגא תגיד לי מה לכתוב".

ובכן, עלי לעשות שלום עם מחמוד דרוויש כמו שהוא, על תיקונותיו ופחדיו, שיריו ומחשבותיו. וגם עליו לעשות שלום איתנו כמו שאנחנו. הסיטמה הגרושה "שלום עושים עם אויבים" — זוהי משמעותה האמיתית.

אנחנו צריכים לדבר עם כל מי שמוכן לדבר איתנו. במשא-ומתן יגיד כל צד מה שהוא רוצה. שום צד אינו חייב לקבל את תנאיו של הצד שכנגד. אם יושג הסכם — טוב. אך ההסכם יכול להיות רק תוצאה ההידברות.

מעולם לא ניסיתי להפוך פלסטיני לציוני, ומעולם לא הנחתי לפלסטיני להפוך אותי לאנטי-ציוני. להיפך: בכל שיחותי הגדרתי את עצמי כציוני מובהק.

את השלום לא נעשה בין שירים, בין השקפות-עור לבין השקפות היסטוריות. את השלום עושים על בסיס פוליטי.

כך כול משהו לטעון: בסדר, נכון, אבל גם אז יש ערך לשירים. אם שיר מבטא שאיפה לטווח-ארוך לחסל אותנו, אסור להתעלם ממנו.

בוודאי שלא. נגיה לרגע כי צורקים הפרשנים המחמירים דווקא. נגיה שמח מוד דרוויש, אותו דרוויש המוכן לעשות אתי שלום על הבסיס המוסכם בינינו, אומר בגלוי בעית הפליטים, ריבונות פלסטינית ושהוא מקווה שמדינת-ישראל תיעלם אי-פעם בעתיד.

האם זה צריך להתרועע אותי מלעשות שלום? להיסף! אם דרוויש ובני-דורו חושבים כך, קל וחומר שיש להודרו ולעשות שלום!

כי את השלום עושים כדי ליצור מציאות חדשה. המציאות החדשה — גבולות פתוחים, יחסי-מסחר, מגעים יומיומיים, הכרה הדדית רישית, חיסול בעיית הפליטים, ריבונות פלסטינית ודגל פלסטיני לצד ריבונות ישראלית ודגל ישראלי — מציאות חדשה זו תוליד בהכרח גם תורעה חדשה. יקומו משוררים חדשים. אלה יגדלו במציאות אחרת, ועל כן יהיה גם עולמם הנפשי והריגשי שונה.

שלום עושים בין אויבים — כדי שהאוייב יהיה לשבן, ואולי — מי יודע? — גם לשבן טוב.

ל תהליך של שלום מתחיל בכך שאתה מכיר בכך שלאוייב — העם האוייב והאדם האוייב — יש אותו הזכויות שיש לך. לא אתה קובע לו את מחשבותיו, את שיריו, את הנהגותיו, את דרכי-המאבק שלו. את אלה הוא יקבע לו בעצמו.

כאשר שיעון פרס קובע שהמלך חוסיין הוא נציג הפלסטינים, ושאסור לפלסטינים להקים לעצמם מדינה משלהם — אין הוא איש-שלום, אלא איש-מילחמה. בדיוק כמו אריאל שרון. אין שום הבדל אמיתי.

תהליך-השלום מתחיל בכך שאתה רואה את הצד השני, מקשיב לו, מכיר בזכותו להגדרה עצמית. אינך חייב להכיר עימו. הרי אילו הסכמת עם הצד השני, לא היתה קיימת המילחמה ולא היה כלל צורך בעשיית-שלום.

שירי-העבה לבריטים בימי המאבק, או שירי-העבה לערבים במלחמת-העצמאות. "תן לי שינאה אפורה כשקף" כתב נתן אלתרמן על הגרמנים.

לא השיר מעניין אותי, אלא תגובת השמאל היש-ראלי.

שוררים, פעילים ואנשי-רוח בישראל עטו על השיר כמו צאי שלל רב.

אנשי הימין ממש יצאו מעורם מרוב התלהבות: הנה סוף-סוף התגלתה האמת! הפלסטינים אינם מוכנים לשלום! הם רוצים לזרוק את היהודים ליב! עובדה: פלסטיני "מתון" בותב כך!

זה טבעי. אנשי-ימין, המפרסמים מדי יום דריב-שינאה על הערבים, הקוראים לג'ונטייד בצורות שונות, הדוגלים בוריקת

פלסטיני טוב

שניים וחצי מיליון בני-אדם מבתיים אל תוך המידבר, מנצלים כל גילוי של קיצוניות פלסטינית כדי להצדיק את מוזמותיהם. אבל דווקא התגובה השמאלית היתה מעניינת.

כמה מראשי השמאל הישראלי עטו גם הם על השיר בהנאה של יגון. הרי זה נורא! ערבי מתון כותב דברים כאלה! זה מוכיח ששגיני באשלייה! אין עם מי לדבר! אין עוד מקום לשלום!

נדמה כי רבים מהם התנפלו על השיר בשימחה בזאת, מפני שמצאו בו אליבי לעריקה מן הקרב. לא נעים להילחם כיום על השלום, מול פני ההתקוממות. אומרים שיש כניבור תזווה ימינה. שומר-נפשו ירחק מן הפלסטינים לעת כזאת, ושירו של דרוויש מספק את התירוץ המיוחל. כך אפשר לעשות זאת מבלי להתבייש.

הזעקה המיוסרת אינה, בעצם, אלא אנחה של הקלה. והו, נפטרנו מהם! עכשיו מותר לברוח משהדהקרב, מותר להפעיל לפעול למען שלום. מותר לעמוד מול היכרים המתרחים שים גדה וברצועה, מבלי לעלות על הבאריקות.

אך הבה נתעלם מן העריקים. יש אנשים טובים, כנים, הגר נים, הוועמים על מחמוד דרוויש מפני שאינו מתבטא כפי שפלסטיני מתון צריך להתבטא.

וכאן קבור אשוחו כלב. בלב ששמו שחצנות. קודם כל, מה זה פלסטיני "מתון"? מי קובע שפלסטיני צריך להיות "מתון"?

אינני מכיר אף פלסטיני אחד, המוכן לאמץ לעצמו את שם התואר "מתון". עיצאם אל-סרטאוו, שמסר את חייו על מילוזב השלום, התנגד בתוקף לשם-תוארו זה. הוא לא ראה את עצמו כפלסטיני מתון, אלא כפטריוט פלסטיני קיצוני, המוכן להתפשר עם ישראל כדי להגשים את מאוויי הלאומיים במציאות הנתונה. ריאליסטי? כן! מתון? לא!

אני מניח שזוהי גם גישתו של דרוויש. הוא משורר של זעם, לוהט ומשלהב. אין הוא מתבטא בצורה מתונה כל עיקר. הוא מוכן להכיר בישראל ולהגיע לשלום עימה, מפני שהוא יודע שרק כך ניתן להגשים את המאוויים הלאומיים של עמו.

ל 15 שנים נערכה בעיר כולוניה ועירה למען השלום הישראלי-ערבי, במאמץ כביר למנוע את מילחמת יום-כיפורים. ידענו שאם לא יחול שינוי, תהיה המילחמה בלתי-נמנעת — אם כי לא ידענו, כמובן, תאריך.

היתה זאת הוועידה הגדולה הראשונה שבה השתתפו מישלחות רישמיות של כוחות-שלום ישראלים וערביים, והיא הוכנה על-ידי המארחים האיטלקים — ראשי כל המפלגות — בקפדנות רבה. ההכנות נמשכו כמה חודשים, שבהם נערכו פגישות מוקד-מות.

התכנתי לשאת את הנאום הראשון מטעם המשתתפים הישראליים (וביניהם נתן יליד-מור, יוסי אמיתי, אנשי רק"ח ועוד). חשתי שזהו תפקיד בעל אחריות רבה. לכן הכנתי את הנאום מראש וכתבתי. נפגשתי בחשאי עם ראש המישלחת המצרית, האלד מוחיי-אלדין, וביקשתי ממנו לקרוא את נאומו ולהעיר לי את הערותיו, כדי למנוע כל פגיעה ברגישויות של הצד הערבי. (מישלחת אש"ף לא הגיעה, בגלל מהומות בכיירות).

נשאתי את הנאום, וכיתי בחיבוק פומבי של ראש המישלחת המצרית ובמחויאות-כפיים ממושכות. למחרת-היום ניגש אלי אחד המשתתפים הפלסטיניים, לחץ את ידי אך הוסיף: "כמה מהדברים שלך היו רוגמה של שחצנות ישראלית".

נדהמתי. שאלתי לאיזה קטע מדבריי הוא מתכוון. הוא ציטט כמה מיספטים שאמרתי: "מילחמת-השיחורור האלג'רית הוכרעה ביד-עתיקהל הצרפתית. מילחמת-השיחורור הוויאט-נאמית הוכרעה ברעת-הקהל האמריקאית. המאבק הישראלי-פלסטיני יוכרע ביד-עתיקהל הישראלי".

"איזה שחצנות ישראלית טיפוסית!" הוא אמר. "האם הכל תלוי בכם, הישראליים? האם למאבקם של הפלסטינים עצמם אין שום תפקיד?"

ניסיתי להסביר שלא לכך התכוונתי. הרי ברור כי רעת-הקהל הצרפתית לא היתה מתעוררת, אלמלא לחמו האלג'רים עצמם בגבורה עילאית כצבא הקולוניאלי, מילחמה שנמשכה שמונה שנים ושבה הוקר דמו של העם האלג'רי בצורה נוראה. רעת-הקהל האמריקאית לא היתה משתנה, אלמלא לחמו הוויאט-נאמים מילחמת-גבורה ארוכה, והקריבו טורבנות ללא-ספור. לכן, כשאמרתי מה שאמרתי, לא התכוונתי לזלול בקורבנות הפלסטינים ובמאבקם, אלא להצביע על חשיבותה של רעת-הקהל בישראל כדי להגיע לידי הסדר.

נפטרנו בידידים, אבל זכרתי את הלקח. מאו השקעתי אלפי עשות בשיחות עם פלסטינים בכל הדרגות. השתרתי לעמוד על רגישויותיהם, והסברתי להם את רגישויותינו שלנו. למדתי להכיר בסממני השחצנות הישראלית שבי, ולשלוט בהם. נדמה לי שאני כיום אחד הישראלים המסוגלים לייצג עמדה לאומית ישראלית מבלי לפגוע ברגישויות הפלסטיניות.

היו דרושות לי הרבה שנים כדי להגיע לכך.

מצאתי לנכון להקדים דברים אלה למה שאני מתכוון להגיד בהמשך. ניקח, לדוגמה, את שירו של מחמוד דרוויש, שעורר סערה כה רבה בארץ בכלל, ובחוגי השמאל במיוחד.

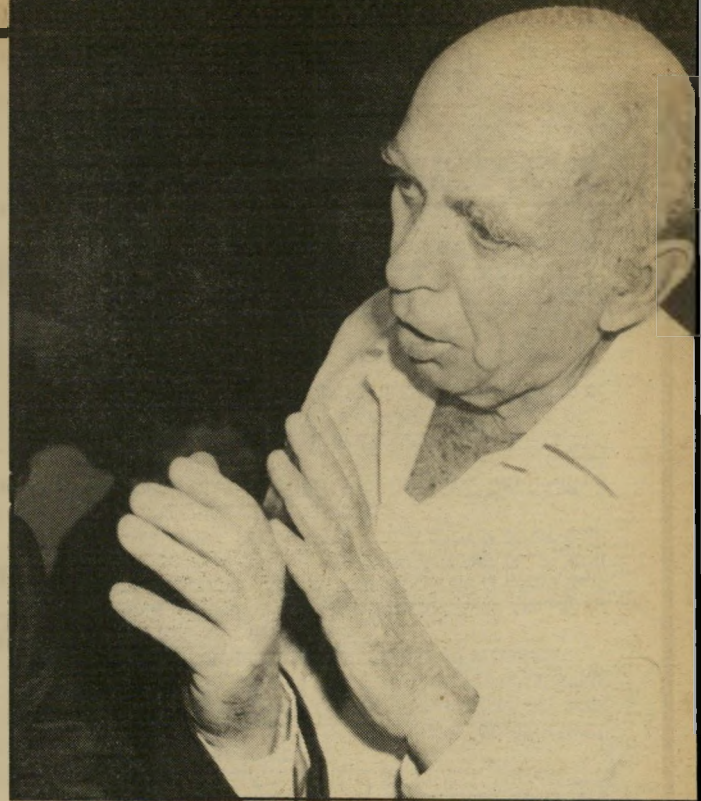
אני מכיר את דרוויש. פגשתי אותו כמה פעמים בחו"ל, אחרי שנשט את ישראל. הוא השתתף בפגישה שלי עם יאסר ערפאת בכיירות. הייתי נוכח כאשר הוא קיבל פרס ספרותי ברומא. אחרי כך נסענו יחד במכונית, שבה היו שני אנשי-אש"ף נוספים. עורב לו מוד, עימאד שקור ואני דיברנו בינינו בעברית, עד שהרביעי — הנציג הבכיר של אש"ף — הסתובב וביקש: "תפסיקו לדבר בשפה הערבית שלכם!"

מחמוד דרוויש הוא איש-שלום בכל רמיח אבריו. אין שמץ של ספק לגבי נכונותו להגיע לשלום עם מדינת-ישראל, על בסיס של גבולות 1967, אם תסכים ישראל להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. שמחתי כאשר נבחר כחבר הוועד-הפועל של אש"ף, שהוא מעין ממשלה של המדינה הפלסטינית-לכוד.

כאשר פרצה ההתקוממות בשטחים הכבושים, והפלסטינים בגולה שמעו על עשרות רבות של הרוגים, אלפי פצועים, אלפי עצורים, פיצוץ בתים, ריסוק עצמות, קבורת אנשים חיים, ועוד ועוד, כתב מחמוד דרוויש שיר של זעם ותוכחה. משורר כותב ברגשות, לא בשכל פוליטי.

השיר גרם לזויכות סוער בישראל. יש תרגומים שונים, פירושים שונים. יש הרואים בו קריאה לזרי-קת היהודים ליב, יש המאמינים כי הכוונה היא לגיי-רויש ישראל מהשטחים הכבושים בלבד. ערבו לו ססיכראנאליזה פוליטית, בחנו כל פסיק ונקודה.

אני יודע איזה שיר הייתי כותב, אילו הייתי אני משורר פלסטיני בגולה, ורואה מרחוק איך לוחמים ונהרגים ילדים בני-עמי במאבק בצבא-כיבוש. איני זוכר שאיושהו משורר משלנו כתב

אונד השונה מיליון

אברהם בן-מאיר היה שנים רבות מנכ"ל משרד-החקלאות. הוא גם כעל משק כמושב תל-עדישים. אחיו, מאיר, היה באותה עת נציב-המים בישראל, וכפוף ל-אברהם.

לפני כמה שנים התפטר אברהם מתפקיד המנכ"ל, ועבר לתפקיד מנכ"ל אירגון מושבי הצפון ויר"ר מועצת המנהלים של חברת אורקס. והיה חב"ר ממשלתי המטפלת בלעדית כיי במקומו התמנה כמנכ"ל משרד-החקלאות אחיו, מאיר. ב-1986 התמוטט מושבי הצפון, ומונו להם כונסי-נכסים. החובות הירד עים שלהם לבנקים שונים עלו על 180 מיליון דולר.

השיטה: חיזוק החזקים

ב"אירגון מושבי הצפון" היו כמה מושבים ותיקים, כמו נהל (שאתח מחבריו הוא שר-החקלאות אריה נחמקין), תל-עדישים (שמונו באו מנכ"ל משרד-החקלאות, האחים אברהם ומאיר בן-מאיר) וכפר-יהושע. באירגון יש גם הרבה מושבים חדשים וחלשים, מושבי-עולים ומושבי רמת-הגולן.

המושבים הוותיקים נהנו לחזיק יתרות-כספים לזכותם בק"ר פת-האירגון. הקמה היתה מלווה כספים למימון מיפעלי-האירגון. ב-1984, למשל, היתה ריבית-החובה במשק 25% לחודש. המיפעל לים האזוריים חויבו בריבית זו בקפת האירגון, אבל המושבים הוותיקים והעשירים, שהיו להם יתרות בקומה, וזכו ב-25% לחודש!

האם יש בנק המשלם למפקדים אותה הריבית שהוא נובה מהלווים? אין בנק כזה. המפקד תמיד מקבל פחות. המסלקה של "אירגון מושבי הצפון" פעלה בניגוד לכל כלל בנקאי: היא זיכתה את המלווים העשירים באותה הריבית שבה חייבה את המושבים העניים ואת המיפעלים האזוריים. כך היא העשירה את המושבים החזקים, והחלישה את החלשים. שיטה זו קרויה "ערבות הדדית".

כאשר אח אחד הוא מנכ"ל משרד החקלאות (מימין), והשני מנכ"ל אירגון מושבי-הצפון, יכולים מעשים להיעשות. בייחוד כאשר שר-החקלאות, חבר השניים, מחפה

סול-בישובים-חקלאיים, האחר-אית לסיוע למושבים. נתפקדו ויכל בן-מאיר למנוע הסתגנות של מידע על מעשים שנעשו בתקופת שלוש אחיו, אברהם, במושי-בים. דוגמה למעשים כאלו עלתה בימים אלה בבית-המישפט המחוזי בחפה, שבו מתנהלת מילחמה בין היוזם דני

בזכרים: כל המנהלים.

ליז"ר נבחר: א. בן-מאיר.

הוחלט: לערוב לטובה ארז הכסף להלוואה ע"ס 1 מיליון \$ מאגרסקו לפרעון ב-4 תשלומים שויים של \$ 250,000 כל אחד כריבית של ליבור + 5.5% או פריים + 1.25% הגבוה מכיניהם.

פרוטוקול של הנהלת מושבי הצפון
נבחר: א. בן-מאיר

14.7.1986
1976-86

לפני
אורז חספה (1980) מע"מ
ת. 387 כריבית
אורז עקיבא 30600

הנדון: אשתי סיונה לאונד ובסך (מס' 2)

- בהמשך לפניותיכם לחברת אישה הועדה למאורז מיוזם יתן אשתי ע"ס \$ 1,000,000 לתקופה של 5 חודשים.
- האשתי הנ"ל הועברו ע"פ בקשתכם לאגרון קניות-מושבי הצפון במועדים הבאים:
 - א. ט"ו של 1,125,000 ש"ח ב- 1.7.86
 - ב. ט"ו של 375,000 ש"ח ב- 2.7.86
- תנאי ההלוואה:
 - א. פרעון ההלוואה ב-4 תשלומים חודשיים שווים ב- 5.9.86, 5.12.86, 5.11.86, 5.12.86
 - ב. הנחה לזר תזכות לפקיעת סודר גבית הריבית במהלך תקופת האשתי
 - ג. שער הריבית יהיה הגבוה מבין:
 - (א) ריבית \$ בשיעור של ליבור + 5.5% לשנה
 - (ב) ריבית שקלים בשיעור של פריים + 1/2% לחודש
- לפרעון ההלוואה ככלדו מסך 4 סדרות לנבייה \$ למעדים הרי"ם כ"א שים ע"ס 375,000 ש"ח צמודים לתאריך נתן והאשתי.
- אצלכם תגובת סיודר לפרעון ההלוואה כולל הריבית והסעיף יקבע עס לינס פרעון התשלום האחרון וקביעת הבסיס לחיוב - הריבית.

העסק: הבתי"א- אריק סלונדן
אנדרסקו חברה ליצוא חקלאי בע"מ
101 הארבעה 20 תל אביב וטקס שדול ת"ר 716310

המיכתב המגלה את הכל
אשראי מיוחד

סוסנוביק לחברת אורקסו ואירגון המושבים.

אווז הזהב

ב בנימינה מצוי מיפעל בשם אווז הכסף, המעבד כבד-אווז ועופות-מים שונים. המיפעל הוא בעל זיכיון לייצא 43% ממיכסת כבד-האווז של ישראל. בשנת 1987 ייצא כסכום של 7.5 מיליון דולר. המיפעל היה בעלות אירגון מושבי הצפון (51%) ודני סוסנוביק (49%). איש

במדינה

(המשך מעמוד 8)
בע". הוא יכול היה לפצוח בשיר או לפרוט על הפנתר שנחרר.

סטירת-לחי לנאצי. במשך תקופה מסויימת הקריש את מירב זמנו למאבק נגד חוקי-המושבים. הוא חשב כי הצעתי-החוק מקפחת את אנשי המושבים, לעומת אנשי הקיבוצים, וראג להקים לובי גדול נגדה. הצעתי-החוק אמנם תוקנה, ושונתה על-פי הצעותיו.

אחר-כך נבחר עלידי לישכת עור-כיהרין לייצג את ביאטה קלרספלד, שנאשמה בגרמניה בתקיפת אדם בעל עבר נאצי. יחד עם עורך-דין גרמני עשה מרינסקי את מלאכתו זו בהת-מסרות. מספרים כי נאום-הסיכום שלו במישפט היה מרגש עד כדי דמעות. הוא טען כי הנאשם צריך להיות הנאצי שנתקף, ולא ביאטה קלרספלד, שסטרה לו.

לפני שנים אחדות נתקף בכאבי-ראש קשים, ואובחן אצלו גידול ממאיר

סרקליט מרינסקי
פסנתר ואוכל סיני

כמות. הוא עבר ניתוח וחזר לתפקד כמעט כרגיל. משרד-הביטחון נעזר בו במקרים שבהם היה צורך במוח חריף ובלשון חדה. גם בשיחור השבויים אחרי מלחמת-הלבנון עסק מרינסקי על-פי בקשתו של שר-הביטחון דאז, משה ארנס. הוא השקיע את רובו ככולו במשימה זו, וכאחד הימים, בעת שהיה במסך, התמוטט. הוא עבר ניתוח-לב, וכאשר החלים ממנו התברר כי יהיה עליו לעבור עוד ניתוח במוחו.

אחרי שמרינסקי נאלץ להפסיק את הטיפול בשבוי-לבנון בגלל מחלתו, הוזמן שמואל תמיד לעסוק בעניין והוא שקצר את התהילה כאשר הוחזרו השבויים לישראל.

ניתוח-מוח שני. אחרי ניתוח המוח השני כבר לא חזר לעצמו. זמן קצר אחר-כך נפטרה אשתו, אהובה, ממחלת הסרטן, וזו היתה המכה האחרונה שניחתה עליו.

מרינסקי המשיך אמנם לבוא למישך רד כמעט עד יומו האחרון, אבל היו לו קשיי-זיכרון, והוא עבר במישר רק שעות מועטות בכל יום. בנו, פינחס, שהוסמך כעורך-דין, תפס את מקומו במישר וקיבל על עצמו את האחריות לעבודה.

בשנים האחרונות עסק מרינסקי בעיקר בייעוץ מישפטי, ולא המשיך להופיע בתי-מישפט. הוא היה מודע למצבו וזה כאב לו. לעיתים היה מרבר על ימים עברו, על גדולתו של המישרד לפני מחלתו ועל המישפטים הגדולים שבהם הופיע. הוא אהב ללמד את המת-מחים ואת עורכי-הדין הצעירים במישך, רד, ולהרדיך אותם בנבכי החוקים והתקדימים. המוות גאל אותו מיסוריו, והוא בן 61 בלבד.

איינשטיין נעל בגין

בין השאר הגיע כהן־בנדיט אל אותה נערה בעלת־האגרוף, גם היא יהודיה — ג'יין אלפרט, כיום בת 38.

כשעתו לא הסתפקה בהפגנות. מתוך כוז לחבריה, שריכרו הרבה ועשו מעט, הצטרפה למחתרת מזוינת, הניחה פצצות במיפעלים שתמכו במילחמת ויאט־נאם. היא חיתה כמה שנים במחתרת כעבריינית נמלטת. בין השאר עבדה בהסוואה של ער ברת־סעד במוסד קהילתי יהודי. היא חיה ומזרמה עם פעיל לבן שהצטרף לשחורים במאבק על השוויון, ושנהרג במאבק זה. לבסוף נכנעה והסגירה את עצמה. היא נדונה למאסר של שנתיים, ואחר־כך לעור חצי־שנה מפני שסירבה להלשין על חברי.

כראיון מספרת ג'יין שהיא בת של מישפחה יהודית טובה אך עניה. הוריה, שנולדו באמריקה, היו קצת רתיים, כלי אמונה עמיר קה, וכמוכן גם ציונים. כאשר הצטרפה הבת למהפכה, הגיעה לקצה השני, היתה אנטי־ציונית קיצונית ופרופלטינית גלגלת. מה נותר? היא עובדת במישר, חיה בדירה בורגנית קטנה, משתפת בסופייה־שבוע בתחרויות של שחייה.

האם הפכה ציונית? לא, אבל אני חושבת שהמצב במיורח התיכון הוא הרבה יותר מורכב מכפי שחשבנו בשנות ה־60. אני כבר לא תומכת בפלטינים, אבל בכל זאת אני די ביקורתית כלפי ממשלת־ישראל. אולם אני מכירה בזכות־הקיום של מדינת־ישראל, ואני די נבוכה מול מה שמתרחש באותו חלק של העולם. אני משוכנעת שאילו היתה צפויה סכנה לקיום ישראל, הייתי ב־100 אחוזים בעדה. אני לא יכולה להתכחש לרגשות שלי כלפי העם היהודי וכלפי הארץ.

כהן־בנדיט העיר לה שהיא הפכה אשה ככל האחרות. אני מרגישה בנוח בעור שלי, השיבה, מבחינה גופנית ונפשית כאחת.

לכנסת: לחייב את חבריה־הכנסת לבוא לעבודה שעבורה הם מקבלים את משכורתם.

ג'יין של הפצצות

בחודש הבא ימלאו 30 שנה לאחר המאורעות הגדולים של הדור: מהפכת הסטודנטים של 1968.

היא התחילה בפאריס, ופשטה משם לארצות רבות. בארצות־הברית השתלבה עם התנועה נגד המילחמה בוויאט־נאם. רק בארץ לא הייתה שום גלים. ישראל היתה עסוקה בשיכרון הניצחון של 1967, בראשית ההתנחלות ובהקמת האימפריה הישראלית, העולה עתה באש.

לכאורה היו התוצאות של המהפכה ועומות. היא נכשלה. אמנם, היא הפילה את שילטונו של שארל דה־גול, אך זה לא שינה דבר בצרפת.

אמרו שהיתה זאת מהפכה בלי מצע, בלי תוכנית, בלי אי־דיאלוגיה. סתם השתוללות של רגשות, מחאה כללית, התקוממות של הדור הצעיר נגד החברה הבורגנית. לכן לא הושג שום יעד ממש.

המקלים יכולים לטעון, בצדק, כי המהפכה הולידה שורה ארוכה של רעיונות. אמנם לא חוללה מהפכה פוליטית או חב' רתית, אבל היא הוציאה את המחשבה. היא קידמה הרבה מן הרעיונות שפשוט מיהו בעולם, החל בהגנה על איכות־הסביבה וכלה בפמיניזם.

כך או כך, המהפכה הולידה הרבה תצלומים בלתי־נשכחים. אחד מהם צולם בארצות־הברית ב־1969: מתחת לדגל הוויאט־קונג עמדה מפגינה צעירה בלב ניו־יורק והניפה אל על את האגרוף, סמל ההתקוממות.

עכשיו הביאה לי ידיה מגרמניה ספר יפהפה של אחד מאבות־המהפכה, היהודי־הצרפתי־הגרמני דניאל כהן־בנדיט, שניקר בשו עתו גם בארץ. הג'ינג'י הלוהט, החי יותר בגרמניה, ערך סיור בעולם וריאיון את אנשי המהפכה של אז. הוא דבק מה קרה להם, מה הם עושים עכשיו, מה רעתם כיום על מעשיהם אז.

התמונה הכללית היא מינשטיין וחבריו. המהפכנים הפכו לבו־גנים. הם השתלבו בחברה. לא נותר הרבה מרעיונותיהם המפור־ארים.

ג'יין אלפרט בתמונת־המזאה, 1969

מישהו שלח לי מיסמך מיוחד במינו. אני ממחר להנחיל אותו לקוראים.

זהו מיכתב למערכת, שפורסם בניו־יורק סיימס ב־4 בדצמבר 1948. חתמו עליו 28 יהודים בעלי־שם. ביניהם אלברט איינשטיין, גאון הרור, וחנה ארנט, שכתבה לאחר מכן ספר מפורסם על ארוולף אייכמן והבאנאליות של הרשע.

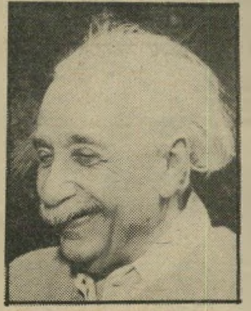
הקבוצה הזאת התעוררה כדי למחות על ביקורו של מנחם בגין בארצות־הברית. הכותרת היתה: "מיפלגה פלטינית חרשה" (עור לא היה מקובל אז, כנראה, להשתמש בארצות־הברית בשמה של ישראל).

וכך נאמר במיכתב:

אחת התופעות הפוליטיות המדאיגות ביותר בימינו היא הר פעתה במדינת־ישראל החדשה של תנועת־החרות, מיפלגה פר

ליטית שהיא קרובה מאוד — באיגוניה, בשיטותיה, בהשקפי תה פוליטית ובפנייתה החבר' יוצאיו וחסידיו של האירגון הצב' אי הלאומי, אירגון טרוריסטי, ימני ושוביניסטי בפלטיין.

ביקורו הנוכחי של מנהיג המיפלגה, מנחם בגין, בארצות־הברית, נועד ליצור את הרושם שיש תמיכה אמריקאית במיפ' לגה זו בבחירות הקרובות ב' ישראל (לכנסת הראשונה), ר להדק קשרים פוליטיים עם

איינשטיין

יסודות ציוניים שמרניים בארצות־הברית... לא יעלה על הדעת שמי שמתנגדים לפאשיזם ברחבי העולם יעניקו את שמותיהם ותמיכתם לתנועה שאותה מייצג מר בגין, אם ייוודע להם מה הם עברו והשקפותיו.

...לפני שיווצר בפלטיין הרושם כי ציבור גדול באמריקה תומך ביסודות פאשיסטיים בישראל...

...דרגמה מחרידה היתה התנהגותם ככפר הערכי דירי־אסיין... ב־9 באפריל תקפו כנופיות טרוריסטיות יהודיות כפר שוחר־שלום זה, שלא היווה יעד צבאי במילחמה, הרגו את רוב תושביו — 240 גברים, נשים וילדים — והשאירו כמה מהם חיים כדי להובילם

בתהלוכה ברחובות ירושלים... לא זה כלבר שלא התביישו כמי עשה זה, אלא שהטרוריסטים התגאו בטבח ופירסמו אותו כהרי־חבה. הם הזמינו את כל הכתבים הזרים בארץ להסתכל בערימת הגוויות.

בקרב הציבור היהודי הם מטיפים לתערובת של לאומנות קיצונית, מיסטיית רתית ועליונות גוענית. כמו מיפלגות פא' שיסטיית אחרות, הם נהגו לשבור שביתות, ולחצו לשבירת האגודות המיקצועיות החופשיות. הם הציעו אגודות קורפורטיביות, לפי הדגם הפאשיסטי האיטלקי.

בשנים האחרונות, בימי האלימות האנטי־בריתית, השליטו האי־צ'ל וקבוצת־טרון מיטטר של טרור בציבור היהודי בפלטיין. מורים הוכו מפני שירכו נגדם, מבוגרים נורו על כי לא הניחו לילדיהם להצטרף אליהם. בשיטות של גאנגסטרים, הכאות, שבירת חלונות ומעשי־טרור נרחבים, הטילו הטרוריסטים מורא על האוכלוסיה וסחטו מס כבד.

לאנשי תנועת־החרות אין חלק בהישיגי הבניין של פלטיין. הם לא הפריחו שממות, לא בנו יישובים, ואף הזיקו למאמץ ההגנתי היהודי. מאמצעי־ההעפלה שלהם, שנוכו בפירסום רב, היו זעירים, ונועדו בעיקר להביא ארצה את חבריהם הפאשיסטיים. ע'ד כאן מיכתבם של אלברט איינשטיין וחבריו. כדאי לזכור שהם דיברו על האנשים העומדים כיום בראש ממשלת־ישראל — יצחק שמיר וחבריו. אלה משתמשים כיום באותן המילים עצמן כדי לדבר על ראשי האירגונים הפלטייניים.

מוטב מאוחר מאשר...

לפני 20 שנה העזתי להגיש לכנסת הצעת־חוק פרטית, שבאה לבטל את הסעיף בחוק הפלילי שאסר מגע הומוסקסואלי בין בוגרים מתוך הסכמה הדדית, מגע מיני "שלא כדרך הטבע", ושאר הוראות מימיה־הבניים.

כל הסיעות נתנו לחבריהם חופשי־הצבעה. הכנסת התחלקה לשני מתנות שחצו את קווי רוב המיפלגות. היה ברור לגמרי שבצר האחד התייצבו כל האנשים המתקרמים, ובצר האחר כל בעלי ההשקפות היותר פרימיטיביות. הסרת את ההצבעה על חודם של כמה קולות, אחרי ש"ח" מרדכי סורקיס, איש רפ"י, נאם נאום נגד הומוסקסואליות, שנכנס מייד לפולקלור של הכנסת. נזכרתי במעמד זה לפני כמה שבועות, מפני שהכנסת קיב' לה הצעת־חוק של שולמית אלוני ושני חברים נוספים, שחודרה על ההצעה שלי. באיחור של 20 שנה, התקבלה סוף־סוף.

באותו השבוע הביא דוד־ליכא' לכנסת הצעה שהעליתי אותה לפני 22 שנים, בוויכוח הראשון שלי על דו"ח מבקר־המדינה. קראתי אז את הפרק בספר 'התנוון' שבו מתואר מעשה־הביזה של עכן ביריחו, כפי שהיה מתבטא בדו"ח מבקר־המדינה: "בטיפול בשלל התגלו איסורים מסויימים של אחד הקצינים..." תבעתי שבכל מיקרה חמור של עבירה על המוסר הציבורי והמינהל התקין, יזוהה הפקיד האחראי בדו"ח המבקר.

אחרי 22 שנים, שבחר פשטה השחיתות בכל איברי המינהל הציבורי, עומדת הצעה זו על סף קבלתה.

אם זה יימשך כך, עשויות כל ההצעות שלי להתקבל תוך 30 עד 50 שנה. ואולי — מי יודע? — גם ההצעה הראשונה שהגשתי

מתי לרצוח?

אלה הם ימים מתסכלים לאסירי אידגו־הטרור היהודי. הם יושבים בכלא. הם צופים בטלוויזיה, קוראים עיתונים. הם רואים את חבריהם היוצאים מדי יום לרצוח ולפצוע ערבים. החברים היקרים האלה אינם נעצרים, אינם נחקרים, אינם מואשמים, אינם נשלחים לכלא.

להיפך. הם נכנס בברכות מפי קצינים בכירים. שר־הביטחון הסוציאליסטי משבח אותם, ראש־הממשלה מעלה אותם על נס כדוגמה לאומה.

ואילו הוותיקים ממשיכים לשבת בכלא ולחלום על חנינה. הוא שנאמר: הכול תלוי בטיב העיתוי.

תשלום חוב

אני עומד לשלם חוב. אחרי הרבה זמן. הייתי בן 17 כשהוצאתי לאור את החוברת הראשונה שלי. זה עלה כסף. לא היה לי כסף.

היכרתי איש בשם נתן ניביאוסקי, בעל־בתים, יוצא פולין. הבאתי לו מדי פעם כביסה מהמכבסה של הוריי, וכך התוודענו. הוא התעניין ברעיונות שלי, וכשהזכרתי שאני רוצה לפרסם בצורת חוברת, התנדב לתרום לי את הכסף. זה היה משהו בסך 30 או 40 לא"י (לירות־ארצות־אליות), סכום אסטרונומי בשבילי.

במשך 45 שנים ויותר שעברו מאז, קיבלתי מעט מאוד תרומות כדי לממן את פעילותי הפוליטית. אני יכול למנות את התור־מים באצבעות של שתי ידיי. אני זוכר כל אחד מהם.

תמיד היה חסר לי הכישרון לבקש כסף מאנשים, גם בשביל המטרה הנעלה ביותר. משום־כן אני כלי־כך אסיר־תורה למעטים שתרמו גם מבלי שאבקש. ניביאוסקי היה הראשון.

לפני כמה ימים יצא צוות של העוולם הזה לצלם את הסופר יעקוב חורגין בבית־אבות. אחד

הדיריים האחרים כמוסר טען באונוי הכתב שהוא מכיר את אורי אבנרי מאז ימי נעוריו (שלי). כהוכחה לכך הציג לפני הכתב תצלום שלי מימי שועלי־שימשון, וחוברת שיצאה לאור בראשית 1948.

חוברת זו נקראה מהתנוונות למילחמה, והיא כללה שישה מאמרים על היכטים שונים של המהפכה העומרת להתחולל. אז היה עדיין מקובל לחשוב כי מה שמתרחש אינו אלא מהדורה חדשה של "המאורעות". אמרנו שזוהי מילחמה, שתשנה את חיינו מן הקצה אל הקצה.

ניביאוסקי כתב בחוברת פרק על ההתגייסות הכלכלית למילחמה. אני כתבתי את הפרק על מהות המילחמה, ובו הצעתי לנגל את המילחמה כך שבמהלכה תיווצר ברית בינינו ובין הכוחות הלאומיים המהפכניים בעולם הערבי.

ניביאוסקי תרם את הכסף להוצאת החוברת. כשהופצה בק יוסקים, כבר הייתי אישם במילחמה.

מאז ראיתי את ניביאוסקי רק פעמיים־שלוש, כשהיה פעיל באירגון בעליה־בתים שלום בחוק־הנוח־הדייר. שגרים למעשה להפקעת רכוש. מזה שנים לא ידעתי מה קרה לו.

עכשיו קיבלתי ממנו דרישת־שלום. הוא בן 92, בריא ושלם. אז שוב: תודה רבה.

ניביאוסקי

מיקי ברקוביץ, התיספורת והמישחקים של מכבי המעטפות שגרמו למהומות בסדר השני ב"כסית"

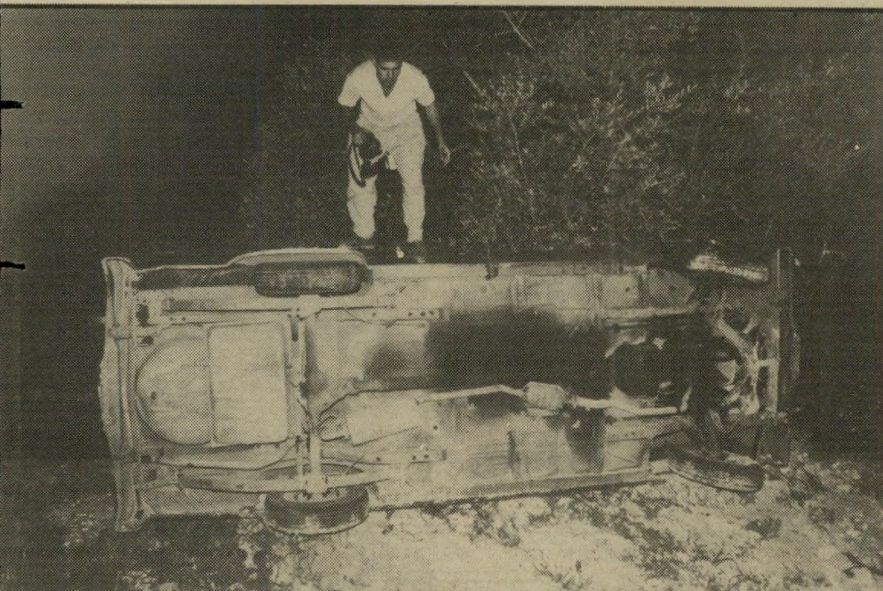
גג את גירתו החרשה: השרון גבההקומה השיל קילוגרמים ר" בים ממישקלו, בעיקבות מישטר" דיאטה קפדני שגור על עצמו. ■ ראש עיריית רמת-גן, ארי עמית, הזמין ללישכתו את הרמטכ"ל דן שומרון, האלוף אורי שגיא, מפקד חילות" השדה ושמואליק ארד, קצין צנחנים-ראשי, כדי לרונ במיפגך צה"ל, שייערך ביום-העצמאות באיצטרדיון רמת-גן. במהלך השי-

התפנה להשיב על טלפונים דווקא כיום השלישי בערב, עת היתה המדינה משותקת בגלל מישחק חציהגמר בכדורסל של מכבי תל-אביב. מששמע את הקולות הנלהבים מעברו השני של הקו, ניסה להפגין בקיאות: "אהה, אני מטלפן כאמצע הכרד רגל..." ■ הקריקטוריסט יוסף ג'ק סון הוא האחראי למהפך הדראי סטי שחל, בשבוע שעבר, בחיי

לת מיספר מוקדם יותר בזכות שסהמישפחה הקודם שלה, לונ" דון. ואילו שולמית אלוני תבעה מעטפה בנפרד מבעלה, ראובן. היא גם סירבה לקבל את המעטפה במקום בעלה. עמימם גורביץ, מנהל הטקס, קבע כי מגיעה רק מעטפה אחת לכל בית-אב או בית-אם. ■ חבר-הכנסת אהרון א" בן-הצירא ראה חופשת-הפי-

אלישבע גיבלי מתכנתת מסיבה עליוה לכבוד ידידה בני גאון, האמור להחליף את אייבה, מנכ"ל כור שהתפטר, ישעיהו ("שייקה") גביש. ■ גם יהודה צדור, מי שהיה מקורבו של גאון, חוגג בימים אלה: הוא נכנס לתפקידו החדש כמנכ"ל כנב"ש. ■ בסדר השני שנערך בקפה כסית חולקו, כפרס למשתתפים,

קפטן מכבי תל-אביב נכ" דורסל, מיקי ברקוביץ, מסת" פר לקראת כל מישחק גורלי. המינהג הפך למעין קמיע לגביו. בשבוע שעבר החיש ברקוביץ את חיים דרוקר, הספר הקבוע שלו, כיום השני — יום החופשה השבועי של המספרות — לק ראת מישחק חציהגמר ביום ה" שלישי בערב. הקמיע אכן פעל, ומכבי עלתה לגמר גביע אירופה. אולם הקמיע לא החזיק מעמד עד

אלי דסה, העולם הזה

מידי חיילים. נתי בן-שושט, צלם-עיתונות, שהיה עימו במכונית, לא נגע כלל, וטיפס על המכונית (משמאל) כדי להוציא מתוכה את הציוד שלו. מכיוון שצלמים רבים אחרים היו בסביבה, הפכה תאונה זו לאירוע מצולם ביותר, אך הצלמים לא פירסמו את התמונות.

חה הפתיע אותם עמית כסיפור מתקופת אנטבה, שגיבוריו היו שומרון וארד, שפיקד על מה שכונה בזמנו "כוח 1". כשהכוח הלחם הגיע בטיסה ישירה מאוגנדה לישראל, חיכו לבאים אורי עמית, שהיה במועצת-העיר וחבריו מעיריית רמת-גן, כשהם מצויידים בבקבוקיין ועוגות. אף אחד לא טרח לברר כיצד יד" עו עמית ואנשיו על מועד חזרתם של הלוחמים והנוסעים. בפגישה הנוכחית הוא סיפר שקיבל שר" את המידע הסודי.

רחל אבנרי, העולם הזה

היה הרושם שהוא עושה זאת בחצי לב, כדי לצאת ידי חובה. גורביץ התאמץ מלהגיב, והסדר עבר בסדר. עיסוקו השני של בן-אמוץ באותו סדר היה לאסוף בין ותיקי "כסית" פתקי-ברכה לחיים חפר, שהמתין לניתוח-לב-פתוח. למחרת היום היה המנתח הנודע, הפרופסור דני גור, אמור לחזור לארץ מחו"ל כדי לבצע ניתוח זה. כמה מן הנוכחים כתבו פתקים היתוליים ורציניים, ואחד מהם אף איחל: "תבריא כדי שנוכל להמשיך לריב."

אלי דסה, העולם הזה

אבינועם ברייזוף כתב של "מעריב", היה בדרכו חזרה מסיקור הטרור גדיה בכפר ביתא, כשמכוניתו היתה הפכה בכביש- חוצה-שומרון. ברייזוף (באמצע התמונה הימנית, זב דם) לא נפצע קשה, וזכה לטיפול

היום החמישי. אז הפסידה מכבי את הגביע. ■ שלום זינגר, המנכ"ל הצעיר של הבנק הבינלאומי, החליט להיגמל מעישון בחברתם של אלישבע גיבלי והפרר פסור מושה מוני בלונדון. הש לוושה רצו לנסות טיפול אצל מומחה, שגמל את מיקי שטר" אום לבסוף ביטול גיבלי ומני את נסיעתם, ואילו זינגר, שעבר את הטיפו, מעשן עד עצם היום הזה שתיים וחצי קופסות סיג" ריות ליום.

רחל אבנרי, העולם הזה

מנצח מדי שנה על סדר שני של פסח הנוער בקפה "כסית" בתל-אביב. גורביץ (מימין, עם אשתו טובה) מקדיש לכך עבודה רבה מראש. מדי שנה בא למסיבה דן בן-אמוץ, בדרך כלל בליוויית חיים חפר ואיציק ממשוש, ומפריע לגורביץ לאורך כל התוכנית. השנה נעשה ניסיון שלא להזמין את בן-אמוץ, אבל הוא בא בכל זאת והשתדל גם הפעם להפריע לניהול הסדר. אבל לנוכחים

אבי ולדמן, העולם הזה

אבי ולדמן, העולם הזה

■ כפתורה של המרכז למר רשת ידויות-בל" באור-יהודה פנה אליה נאור, מי שהיה ראש עיריית באר-שבע, אל איש העסקים יעקב נימרודי, ובר קש ממנו לתרום כסף למרכז הדרוש שנאווי הוא אחד מיחמיו. נימרודי הבטיח לתת המתאה, אך חזר בו כעבור שניות אחדות, וספק בזומור, ספק ברצינות, אמר: אחרי שקינתי את מניית הכשרות הישוב, לא נשאר לי כסף. נאווי הוא יוצא-עיראק, וכך גם נימרודי, שמישפתו באה במקורה מאיראן.

■ איש-הקלנוע שיש קר לר סיפר לידידים שלפני שנים אחדות, במהלך צילומי הסרט אסקומו ל'סון סט' 3, שבו שימש כעוזר-כימאי, הוא ראה את מונה זילברשטיין כשהיא יושבת בחדרה על ספסל בגן מאיר, בשעת-לילה מאחרת. הוא ניגש אליה והזמין אותה להצטרף לארוחה של הצוות המסריס. ער זר הבימאי, שלא ידעה אותה, גער בו ואמר: אך אתה מעז להזמין אנשים זרים לארוחה על חשבון ההפקה? קולר ענה לו שהיא מותרת על הארוחה שלו, ותורם אותה למונה זילברשטיין. כלילה שלאחר מכן הוא ראה אותה כשהיא ישנה על ספסל. כשניגש אליה וניסה להעיר, לא הצליח. הוא הבין שהיא מחוסרת-הכרה והזעיק אמבולנס.

משמאל) בנה מנישואיה הנוכחיים לאיש-התכשיטים בני מדני (למטה טרמן) (למטה הערב, באירוע אחר, נראה בעלה-לשעבר, בני טוכ-טרמן) (למטה מימין), כשהוא משוחח עם אשת העסקים ישראלה שטיר (לצידו). טוכטרמן ואשתו-לשעבר, שומרים על יחסים קורקטיים.

צינה טוכטרמן האופנאית קצוצת-השיער, מחבבת (ל-מעלה, מימין) את דורון, בן ה-22, בנה מנישואיה הראשונים לאיש-העסקים בני טוכטרמן. השניים מיוודים ונראים יותר כזוג יידיים. באותו באירוע היה גם עידו בן ה-9 (למעלה)

■ באחד העיתונים נכתב שאם תנועת-הגמלאים, שהקים יגאל מסינזון, תרוץ לכנסת כמתכונתה הנוכחית, היא תוכה כ-10 מנדטים. כשנשאל מסינזון אם הלקח של תנועת ר"ש לא השפיע עליו, ואיך הוא ירוש אם ציפיותיו יתבדו, השיב: התאהר כתי מיספר פעמים וגם הספקתי להתאכזב. אך זה לעולם לא מנע ממני להתאהב שוב ושוב.

■ במישפתו של המנתח הרפואי הרשמי שולמן יש דינמיקה. בנו אורי, שהשתחרר

רתי, לא רק בשירתו, אלא גם בצד האירגוני של הפועותיו. הוא הפתיע בשבוע שעבר מנהל פאב במרכז-מסובים. כאשר זה ביקש להזמין אותו להופעה, ושאל כמה זה יעלה, לא דיבר הזמר על סכום-כסף, כמו זמרים אחרים, אלא הודיע לגולדסרוב שהוא מעדיף שכל אחד ישלם 10 שקל בכניסה. לא אני ולא אתה יכולים לקבוע את המחיר שלי, הוא אמר למנהל הפאב, קובע

עמוס קינ (מימין) ערך ארוחת-צהריים לידידיו להגל ממשיך לכתוב עוד ועוד עמודים לספר, אלא שאשתו, הד"ר נורית גרץ, מרצה לספרות (משמאל) אמרה לו מתי להפסיק. לארוחה המצויינת, שבישל קינ במרדכי, באו חבריו ובנייהם הקפטן נימרודי אשל ואשתו ברכה (באמצע). הארוחה נערכה על הדשא בביתו של קינ במוצא עילית. מאחוריהם: אלכס אנסקי ובתו.

רק הקהל המוכן לשלם. כערב ההופעה היה המקום של הזמר, אפס מקום במעריציו של הזמר, שלא נתנו לו לדרת מן הבימה במשך שעותיים רצופות. בתום ההופעה התנפלו עליו בחורות בחיבוקים היסטריים. ורדה שגיא, שהיתה טולנית להקת האחים והאחיות, אספה במשך תקופה ארוכה שיריים מארצות הבלקן. היא החלה בחזרות עם זמר, שהוא גם נגן

לפני חודש משרות-חובה והמוכר כאחד תבלינים הגדולים בתל-אביב, החליט ללכת בעיקבות אביו ולהתחיל בלימודי-רפואה. בניתיים הוא נוסע לאוסטרליה ולמיוחדת הרחוק, לטיוול שיימשך חצי שנה. ניצחה שולמן, גרושית ונו של המנתח, החליטה להיות עצמאית ולהקים עסק של שידור תי כוח-אדם. ■ מאיר אריאל, זמר-מאה הקיצוני, הוא בלתי-שיגי

אבי ולדמן, העולם הזה

אילי דסה, העולם הזה

מברכת על המצות והיין. בקומה שמעל התקיים הסדר הפרטי של המיליארדר האיראני פארוזי חגשורי, שרכש באחרונה את סבריה קלאב הוסל, וגם את אינת קלאב הוסל. בחדר-האוכל של המלון התארח לסדר הנסיך האוסטרי היינריך ריאום, נצח למישפת הקיסר מכות האכסבורג, המתגורר במרבית ימות השנה בולצבורג. היתה שם מישפת עמר, שכללה את אבי המישפת, המיליארדר המרוקאי דוד עמר, חבר-הכנסת רפי ארדי ואשתו אן-קלוד, בתו של רודי עמר, אליהם הצטרפו שאר בני-המשפחה. בין האורחים-כמלון ומנקרי-האורחים-כמלון היו המעצב עזרד פרוי ביזור, המעצבת של נוסקס יהודית גוטספריד, איש-העסקים קים רמי אונגר ובני המישפת סטנצ'יץ. וכמובן מישפת סרומצ'ינק ומישפת גילע' ד'י. ומה אמרו כולם, כשגמרו לבלות את החופשה צפופת-האוכלוסין הזאת? הם סיפרו למי שנשארו בעיר שזה היה מכל נהדר לבלות באילת, הרחק מכל הבלאגן, הרעש והחברים. כמה נהדר לבוא למקום שהוא כמו גן עדן, שבו האדם מבלה לבדו, אף אחד אינו מטריד אותו, וכל אחד עושה מה שבראש שלו.

שלומי, סן החושך חזרת, עומד לצאת בקרוב. ■ אחת הבארמניות של רודי-החברים החרש המשוץ של הסינורסה, שנפתח מחדש בשבוע שעבר, היא השחקנית היפה ארפי הלל. את נסיונה בשטח האלכוהול היא רכשה כאשר ניהלה את הפאב שלה בשכונת-התיקווה, שנסגר בינתיים. ■ והיכן בילה רוב יודקובי סקי את חופשת-החג? יודקובי סקי, עורך ידעווח אחרונות ואחד מבעלי-המניות שם, השתזף להר נאנו באילת. ליודקובסקי יש סיבה-למסיבה בימים אלה: הש' בוע מלא שנתיים לכניסתו לתפקיד עורך הצהרון, אם כי שימש כרוח החיה שלו שנים רבות לפניכן. לידידים סיפר שאין בכונתו לציין את התאריך בצורה מיוחדת והסביר: ההבדל הוא בהרגשה, רק בהרגשה. מבחינת היומיום אין שום הבדל בי' מה שאני עושה בשנתיים האחרונות.

בוויקי, ותיכננה להופיע איתו בערב משותף. היא גם יצרה קשר עם אמרגן, שהיה אמור להריץ את הערב. לפני חודש חיכתה לה אכזבה: הבווקאי פרש לטובת פרנסה טובה יותר במקום אחר. עכשיו מחפשת שגיא בדווג אחר, שיופיע איתה בשירים בלקניים. ■ אחרי מבדטיפר חיו, חיים משה, נשאר המפיק אשר ראובני ללא זמרים-נוכח, רק עם זמרת-כוכבת, מרגלית צנעני. לא עבר זמן רב, והוא מצא זמר חדש, שבכישורו הוא מאמין: שלומי שבת. שבת (33), תושב יהוד, היה זמר בתיומורת-חזנות, שבה שימש כסולן יחד עם אלי לוזון, שהציג ליה מאור מאו. לפני שלוש שנים החליט שבת לנסות את מזלו בניר-ירוק, ונסע יחד עם אשתו ושני ילדיו. הוא גילה שהחיים שם קשים, ולפרנסתו נאלץ לעבוד בזמן כחנות. כדאורי. כל חידים של כושים, כדאורי. כל הזמן היו גונבים מהחנות. לא היתה לי שליטה על זה, הוא מספר, עוד מעט היו גונבים גם אותי. באחד הערבים פגש, במרדכי, עידן ישראלי, את הברדן הרפני בדין. זה שמע אותו שר, התלהב, והחליט שהוא חייב להחזירו לי ארץ. חופני יצר קשר בין ראובני ושבת. המישפתה תורה לארץ בימים אלה, המפיק חיכה להם בנמלה-התעופה ונתן להם בכך הרגשה טובה, ואריך-הנגן של

מינילוג של גידעון ירדן

איך אגדיר את מערכות יחסי פה? ענייניות וקורקטיות. היחסים בין אוסטרית לבין ישראל הם יחסים של חי לפירתרבות. אלה יחסים אינטנסיביים, בגלל המיספר הרב של דוברי-הגרמנית בארץ. רוגמות? רק בשנה האחרונה כ" קר הבאלט של וינה בארץ, והתקבל סם יפה מאוד. מצד שני, התזמורת הפיל" הרמונית, בניצוחו של זובין מהטה, התקבלה יפה כווינה.

הבעיה הגדולה ביותר שלי פה היא

שם הרשמי שלי הוא "ממונה על השגרירות". בשלב זה יש החל" סה של ישראל שלא להגיש כתב" האמנה מהנשיא חיים הרצוג לנשיא קורט ולדהיים.

אני מכהן כ"ממונה" מאז אוקטובר 1986. כן, אני יודע שמתקבל הרושם כאילו אני נמצא כאן כבר כמה שנים. למעשה מתפקדת השגרירות כשג" יירות לכל דבר, פרט לענייני הטקסי.

אינני הולך לאירועים מסעמו של

לנהל את השגרירות בצורה עניינית וקורקטית, ואף לפתח את הקשרים בין שתי המדינות. הדי מדובר כשתי מדינות ידידותיות. אוסטריה היא מדינת-מעבר חשובה ליהודים מברית-המועצות. אסור לש" כוח את חלקו של משרד-החוץ האוסטרי בעיסקת החלפת-השכויים. קיים גם כוח אוסטרי בגבול-החרמון, ויש 10 קצינים אוסטריים שהם משקיפי-א"ם במיזרח-התיכון. איראפטר גם להתעלם מהתיירות הערה בין שתי המדינות,

להסביר שאיננו מתערכים בענייניה הפנימיים של אוסטריה, בכך שאנחנו מתנגדים לנשיאותו של קורט ולדהיים. אני מנסה להסביר את הרגשות של ישראל ותושביה למה שקרה בשואה. בחוגים רחבים אני נתקל דווקא בהבנה, אך מוכן שקיימת גם נוקשות ואסימות. אנטי-שמיות? זוהי יותר בעיה של הקהילה היהודית. אני, אישית, לא נתקל בכך.

איך אני רואה את תפקידי כפרשת-

"האיש המתאים - במקום המתאים!"

ממונה ירדן בביתו בווינה. יש פה לחצי"ס

שגריר בדרגת ממונה שלא איכפת לו (כמעט)

גידעון ירדן, הממונה על השגרירות הישראלית בווינה (מאז הוחלט להוריד את רמת הנציגות הישראלית שם מדרגת שגריר לדרגת ממונה) הזמין אותי ביום השני לשהותי בווינה לארוחת צהריים בביתו, שהוא בית שגריר-ישראל בווינה מזה שנים. ירדן, אדם סימפטי ביותר, שהתחיל את העשור השבעי לחייו, ביקש ממני שכל שיחותינו ומגישותינו בווינה תהיינה "אוף דה ריקורד" עם שיתוף, לקראת שובי ארצה, ראיון לאומה. מרגע זה ואילך, השתחרר לחלוטין.

הבית, המשמש את שגריר-ישראל בווינה, הוא בית כפרי, בעל ענקי. הבית נזרם על-ידי הנס מולר, מי שהיה הבעלים של אתא זהו בית בעל מימלסים רבים, המחמים על חוסר-המרחב שבו. ירדן התלונן, בצדק, על כך שאינו יכול לארח מיספר רב של אנשים בבית זה, וחגיגות יום-העצמאות הן ממש פרויקט מסובך. לגבי מי שמבין בתפקידו רק מזה שנה וחצי, שחה ירדן כרג במים. הוא סיפר לי על הפמיליאריות הקיימת בינו לבין מנהיגי אוסטריה, על דלתו הפתוחה לרווחה של ראש-ממשלת אוסטריה, מרץ וראניעקי, על יחסיו הטובים עם שר-החוץ אלואיס מוק.

"בשיחות בארבע עיניים הם מכנים אותי: אדוני השגריר. רק באירועים פורמליים הם מונים אלי בתואר: 'הממונה'."

ירדן מנסה לשדר כאילו לא איכפת לו שהתואר שגריר אינו מקדים את שמו, אולם ההסברים הכמיתיים-כמעט בעיניים זה הגבירו את החשד שאיכפת לו גם איכפת לו. את ארוחת-הצהריים בבית-השגריר הגישה עוזרת כחולה עיניים, ביישנית, בעלת שיער שחור אסוף בצנעות. העוזרת היא חלק מהפולקלור של הבית. היא עוברת בירושה משגריר לממונה. מדי בוקר עושה לה ירדן מיסדר ובודק אם בעלה הרביץ לה. על מי הסימנים הכחולים על גופה, סיפר לי, אין זה קשה במיוחד לנחש. ירדן לא נראה מזועזע, כמוני, כשהיאר את המצב. העוזרת סבה בבית בשקט מופתי, ובעיניים מושמלות.

על פי ירדן, השתייה החריפה בקרב נברי אוסטריה, בתוספת תומעות של קינאה, עושים את התופעה די נפוצה בשכבות מסדר יימות. העוזרת, אגב, אינה מעזה לעלות לחדרו של הממונה, כשהוא נמצא שם לבד. אחרי הארוחה, בעזרת כמה כוסיות וודקה, קיבלתי תמונה מזוהרת של "מיהו מי" בווינה. בשלב זה תיכננו איך מפתים את נשיא אוסטריה, קורט ולדהיים, להתראיין בעיתון ישראלי, ועוד בעיתוני רגיש זה. ירדן סיפר לי כיצד הוא צריך להלך על ביצים, באירוע שבו משהובב גם ולדהיים: "אשתו מתמוגגת בכל פעם שהיא רואה אותו. לא מוזמן מגשה אותו באופרה, בשימחה גדולה, ואמרה: 'הבל שקורט לא נמצא פה איתי.'"

בינתיים הגישה כרמלה ירדן - אשה נאה, משכילה, חזקה. גידעון, בעלה, הפסיק מייד לעשות מוזות בכל רחבי הבית לפני הצלמת הצלמת שנלוותה אלי. הבית נמלא כרמלה. נשיא השיחה השתנו. כרמלה - אשה פרקטית להפחית - הודיעה לי היכן קונים מוזות ויום-הולדת, היכן קונים כתישטים, נתנה כתובות - הכל בקצב הכתבה. גידעון איך לא הבחין בשינוי באווירה. הזוג ירדן ליווה אותי במסירות במשך שהותי בווינה. בלילה האחרון, אחרי בילוי ממושך בפאב שבו מבלים גם שרים ובכירים אחרים, החליט ירדן להראות לי את וינה בלילה. הוא הראה לי את הפרלמנט שבעות הקטנות של הבוקר, נעצר כמה שניות ליד העיניים, הסביר על כנסיות ובתי-מלון. בסוף נקלענו גם לרובע הזונות, אבל זאת כבר אופרה אחרת.

העוזרת האם הבעל הרביץ

ולדהיים נז, אינני יכול להתעלם מנקודות עדינות הכרוכות בפרשה. גם אינני רוצה להתעלם מכך, כשם המריר נה. הבעיה היא מורכבת: מצד אחד - אילו היה עושה איוו ג'סטא, נופל על הברכיים ומבקש סליחה ומחילה, היה נפתח איוו פתח. מצד שני - אילו היו הוכחות נוקבות נגדו מימי מילחמת-העולם השניה, יכולנו לנקוט עמדה חר-משמעית. ההנחיות שאני קיבלתי מירושלים מתבססות על מונדה-מפתח: "בשלב זה".

לא, אין לי הוראות להוריד פרופיל. זה כבר מוגזם. יש לי הוראות ברורות

ולדהיים. כלומר: אני לא מתרים אירר כיס בחסותו. אם אני פוגש בו, ככל זאת, באירוע? הנה, למשל, נפגשנו ב" אופרה. אז מזה אני מתנהג כאדם. מה פירושי לא רץ לעברו. אני צריך ללמד אותך שיטות להתחמק גם השגריר האמריקאי בווינה הבטיח לצמצם את מגעיו עם ולדהיים לאירועים שבהם הפרוטוקול דורש זאת.

בחיי היומיום, אינני מרגיש ברע מפני שאיני שגריר. אין כל הברל! היחס כלפי מצד השילטונות הוא מהוגן, אפי" לו ירדותי. כל הרלתות פה פתוחות לפני, עד לראשי-הממשלה.

לא ינום ולא יישן שומר ישראל

תמרורים

חופה בצל התבור

נישאו ♦ בכפר-קאמא שבקיבת התבור, בגליל התחתון, עיזאת נאמפו, 31, בן העדה הצ'רקסית וגיבור הפרשה הנושאת את שמו (עת הועלה עליו, בהיותו סגן בצה"ל, מחדל ביטחוני, בגינו נידון ל-18 שנות מאסר, ומהן ריצה שבע עד שנמצא חף מפשע ושחרר מכלאו), ונאטאשה גר-כאד, 20, זכנית בחנות-סריגים. אלה הם נישואיו השניים של נאפפו, שהת-

חתן נאמפו בפעם השנייה

גרש מאשתו הראשונה בתום שנת-מאסרו הראשונה.

300 מיליון צופים

נחוג ♦ בארצות-הברית, יום-הולדתה ה-10 של סדרת-הטלוויזיה "רא-לאם", ההגדה לבית יואנג, מישפחת איל-הנפט הטקסאסיים, על עסקיה, תכניה ופרשיות-האהבים של גיבוריה. בדאלאס, שמפיקה היהודי, ליאונרד צמון, סיים זה עתה את הפקת הפרק ה-280, צופים כיום, לפי האומדן, מדי שבוע, כ-300 מיליון צופים ברחבי ער-לס.

האלמנה של אוסקר

נחוג ♦ יום-הולדתה ה-80 של במי דייוויס, מוותיקות שחקניות הקולנוע האמריקאית (איזבל סטוכט), הפעילה עדיין במלוא אונה. היא משתתפת השבוע בהסרת סירטה ה-87, אמא חורגת מירשונה. דייוויס, שהוצעה עשר פעמים לקבלת פרס הקולנוע היוקרתי, האוסקר, זכתה בו

שחקנית דייוויס במלוא אונה

פעמיים, טוענת שהיא זאת שנתנה את השם לפרס (שחולק השבוע בפעם ה-60), מכיוון שפני הפסל הוזכרו לה את פניו של אחד מבעליה (הרמן אוסקר נלסון המנוח).

* נודעה אחרת מייחסת את השם לנחמה של פקידה בכירה באקדמיה לקולנוע, המסודר המעניק את הפרס, שטענה, בשעתו, כי הפסל מזכיר לה דווקא את פניו של אחד מדודיה, וטענה על בעל השם הפרטי אוסקר.

מדוע שותק הליכוד מול החשדות הכבדים שהתעוררו כלפי שימרון פרס? אולי משה ארנס יודע!

ריס האמריקאיים האחראים בעניין זה, ג'ורג' שולץ שר-החוץ וקספר ויינברגר שר-ההגנה. בשנות ה-70 היה מישה ארנס ובנו רענן בעלי חברה פרטית בשם "סיברניטיקס". החבריה חדלה מלהתקיים באפריל 1984, שנה אחרי שארנס התמנה כשר-הביטחון. חברה זו פעלה

הליכוד וצינור הנפט

כאשר ארנס היה חבר-כנסת וחבר ועדות-הכספים וכן ועדת-החוקר-הביטחון. בשנות ה-70 התחילה חברת-החשמל הישראלית להתעניין ברעיון הקמתה של תחנת-כוח גרעינית. באופן טבעי פנתה גם לחברת בכטל האמריקאית. בכטל היא חברת הבנייה הגדולה בעולם, ולה קשרים חזקים במיוחד בארצות-ערב. החברה מעסיקה 120 אלף עובדים, והיא הגורם המוביל בהקמת תחנות-כוח גרעיניות. למרות שחברת-החשמל הציעה פרויקט של מיליארד ורבע דולר, סירבה, בכטל" להירכש כנס לבל דיין. ראשי החברה היו אז שולץ וויינברגר.

הסיבה לסירוב החברה היתה חששה מפני אובדן עבר דות בארצות-ערב וארצות מוסלמיות. אולם ב-1976 נפיתחה באמריקה חקירה נגד בכטל על שנכנעה להרם הערבי נגד ישראל, וממשלתו של הנשיא ג'ימי קרטר הורתה על הגשת תביעה נגד החברה.

50 מיליון לארנס

אותה שעה יום ארנס פגשה עם הנהלת חברת-החשמל. בפגישה הודיע לה כי יש לו קשרים טובים עם בכטל, והוא יכול להזיז את עניין הקמת הכוח הגרעיני על-ידם. במקביל פנה ארנס גם למישרד-התעשייה, שבי ראשו עמד אז חיים ברילב. לאחת הפגישות עם חברת-החשמל בא ארנס בחברת נציג רשמי של בכטל. בפגישות הציג ארנס כי חברתו, סיברניטיקס, תיקח על עצמה חלק בעבודות-התיכנון של הכוח.

מכיוון שעבודות-התיכנון מהוות כחמישה אחוזים מהעלות, הרי שארנס רצה להשיג לעצמו עבודות בהיקף של יותר מ-50 מיליון דולר. לא רע. המגיעים עם ארנס נמשכו עוד חודשים, אבל כעבור זמן הפסיקה בכטל את המגעים. התברר כי היא לא היתה זקוקה עוד בקשר עם ישראל, לשם הגנה על עצמה מפני התביעה על כניעה להרם הערבי. דבריו של רפפורט מעלים שאלה נכבדה אחרת. אם אכן הודיע ארנס לשולץ שממשלת-הליכוד מסכימה להנחת צינור-הנפט, הרי זה סותר לגמרי את דבריו של פרס עד כה, כשי הסביר מדוע פנה למיז, ולא לשולץ. שהרי לדבריו פרס, שולץ הדיר עצמו ממיסול בנושא הצינור, משום שהיה בעבר מנהל של חברת "בכטל".

יגאל לביב

ה מרשה של הצעת-השחרר בקשר לתוכנית צינור הנפט העיראקי מלאה תעלומות כרימון. האמריקאים מינו חוקר מיוחד כדי לנסות לפענח לפחות חלק מהן. אך התעלומה הגדולה ביותר קיימת דווקא בישראל: מדוע שותק הליכוד? הליכוד כולו מתפקד כיום כמכונת-השמצה אדירה.

הוא מכפיש את המערך בכלל, ואת שימרון פרס, על כל צעד ושעל, על כל דבר אמיתי ודימויני. ההשמצה גובת רות ככל שמתקרבות הבחירות. והנה, דווקא בפרשה זו, כאשר חוקר אמריקאי רסדרג חוקר חשד שמישהו הציג לשימרון פרס שוחד ענקי למיפי לגת-העבודה — הליכוד שותק. זוהי שתיקה בליכוד רועמת, בליכוד מוזרה, עד שיש לחפש את סיבתה.

אצבע כלפי ארנס

ראיון הארוך עם ברוך רפפורט בתוכנית זה הוסר. הוא דיבר במלל רב על נושאים רבים, ומנע עצמו מלדבר על הנושאים שבהם היה המראיין, רון ברדישי, מעוניין.

בין היתר אמר רפפורט: "גם שר-הביטחון מישה ארנס אישר ב-1984 לג'ורג' שולץ שי-ישראל לא תפגע בצינור."

עד כה פורסם מספר פעמים, וללא הכחשה, כי הליכוד תמך כל העת בתוכנית-הצינור. שימרון פרס עצמו הצהיר כי הליכוד אישר את התוכנית 17 פעמים. אולם שמו של מישה ארנס לא נקשר עד כה בצורה בה מחייבת.

בעיתונות האמריקאית הוזכר שמו כמה פעמים כמי שמעורב בצינור, אולם תמיד הדבר הוכחש. גם בכתבה גדולה על נושא זה, שפורסמה ב-26 בפברואר ביומן הכלכלי ניו-יורק, הצהיר רוברו של ארנס באוזני הכתב משה ליכטמן כי "ארנס לא טיפל בעניין צינור-הנפט בשום שלב בתפקידיו הציבוריים".

הצהרה זו של ארנס עומדת בסתירה מוחצית לטת להצהרתו של רפפורט בטלוויזיה.

הסתירה הגלויה בין דברי רפפורט וארנס הביאה אותי לפנייה במחשבה על עמדת-החרות, בבקשה שיגיב על נושא זה. עד רגע זה לא התקבלה תגובתו.

אם נכונים דברי רפפורט — יש בדבר להפנות אצבע כלפי ארנס.

סביר כי דברי רפפורט נכונים, שכן הליכוד עצמו אישר כי הוא תמך בתוכנית-הצינור. מכיוון שתוכנית זו עלתה בשנת 1984, כאשר שלטה בארץ ממשלת הליכוד אשר בה כיהן ארנס כשר-הביטחון, סביר כי גם ארנס הודיע לעיתו באמריקה על עמדת ישראל.

ארנס הוא אמריקאי, והוא מועדף על-ידי האמריקאים כשותף לשיחות, בבחינת שיח בין אמריקאי לחברו. לא לחינם חיפש פרס את שר-המישפטים אד מיו כשר תף לעיסקת-הצינור, שכן לא היתה כימיה בינו לבין השי-

ד"ר משה קרוי מגיב על הכתבות שפורסמו עליו בארץ ומתאר בפרוטרוט את סיפור חייו עם גאולה, הסיט של הנישואין והמישפטים והריב על הבת טלילה, שהוביל בסופו להריגת גאולה באוסטרליה

גידוש שדים
בוצע באוסטרליה
באמריקה מעולם
לא ביצעתי
גידוש שדים"

היא הייתה הכל
עבורי. אני הייתי
עבודה בעל שאפשר
למצוץ את דמו,
כספו, חייו ומרצו"

מעולם לא נטען
שהיא האם של
ישוע, ושהוא
משה רבנו
והמלך אדחור"

ההפרעה הנפשית
של גילי הייתה
המוקד של
נישואים במשך
17 שנים"

אשתי הייתה ערפד!

על סדר הנופלים לא דיברנו, אלא כשנתיים וחצי אחרי הנישואין, ולא בירושלים. ● "אני ומשה היינו כליכך קשורים זה לזה שמשוטט דעתי איננה תופסת איך הוא יכול לעשות מה שהוא עושה. היחסים בינינו היו הרבה יותר קרובים מפתם יחסנישואין. היינו הכל זה בשביל זה." זוהי הצהרתה.

אני אהבתי את גילי בכל נפשי במשך שנים, וניסיתי באורח נואש, ובהשקעה של כל מרצי ומשאכיי, לעזור לה להתגבר על התקפותיהם שלה: על דיכאונותיה ההתאבדותיים; על התקפי החרדה שלה; על הצורך המתמיד שלה בתשומת לבי, שקינא אפילו אם לרגע דיברתי עם טלילה, ולא איתה; על התפרצויות ההתלהבות שלה מאפי שריוות עיסוקי שאולי יעשו אותנו עשירים, ולבסוף היו הורסות אותנו.

גאולה ניצלה זאת בצורה מחפירה. בכל פעם היתה מאיימת: "אני אעזוב ואלך" והיתה מתחילה לארוץ, ולכתייה של טלי ולחרדתה. היא צרחה על הילדה והיכתה אותה, והזניחה אותה קשה. היא השפילה אותי בנוכחות לקוחותי, דיברה רעה נגדי איתם, התקיפה את עבודתי ואמרה תמיד שאני כישלון.

היא הייתה הכל עבורי, אני הייתי עבודה. בעל תתגרל, כדבריה, שאפשר למצוץ את דמו, כספו, חייו ומרצו, בלא התחשבות. ● "לאחר שקראתי את איין ראנד... הרחקתי את אמא שלי מהבית. ומאז ניתקתי אותה את הקשר. לא ראיתי ולא שמעתי ממנה. זו הייתה מפקנה מיידית של תודעתי."

האמת: הציטוט היחיד הנכון הוא של המישפט האחרון, שנאמר בהקשר אחר, ושהורבק על-ידי עיתונאי בעל-כיסרון להצגת עובדות.

אשר לאמא שלי, גילי דרשה בתוקף את גירר שה, ואמרה שאיננה יכולה לשאת את אמי, שנכב חותה של אמי מביאה אותה לעשות תאוונות במיטבה, שסוגיה (אמי) בעצם נוכחותה רוחפת אותה לדיכאון ולייאוש, שאיננה מסוגלת למצוא

לצרוח עלינו, להשפיל אותנו ולהתעלל בנו, ולג' לות קצת חוס.

החלטתה להיות "אוהבת" באה מאוחר מדי. וחוזי מזה, העוברת הסוציאלית האוהרת ביותר לגילי קבעה בכירור במימצאה, שגילי מעולם לא התעניינה בשום אדם חוץ מגילי.

הטענה של שטיפת-מוח הופרכה בבית-המישפט פעמיים, למרות שהשופט היה אוהד לגילי. גילי אמרה לגב' דיאנה ג'ורג', שאותה זיהתה על-ידי גניבת מיכתברדאר מתיבות-דואר של ידירינו, שכונתה להשתמש ברובה להחזיר את טלילה אליה.

● "החוק באוסטרליה קובע שילד מד על לגיל 15 הוא בחזקת בוגר, ובמיקרה של גירושין הוא רשאי לבחור עם מי הוא רוצה לחיות."

אילו החוק היה כזה, לא היה מקום לשום מישפטים. החוק קובע שבחירת הילד היא שיקול חשוב לשופט, אבל השאלה של "השפעה שלא-

המישפטה, היא נמצאה ליד הגרר האחורית. פרטים נוספים הם טוביודיצה.

● "רק אב מנזרף משיא ילדה בת 16 וחדש ירום, לאדם שנותרו לו חודשים ספורים לחיות."

אני לא "השאתי" את טלילה, אלא הסכמתי לבקשתה.

טלילה ביקשה זאת, משום שהיתה רדופה חרדה שגילי (גאולה) תמשיך במאבקה המישפטיים כרי לקחת אותה ממני, ותנסה שוב להעביר אותה למוסד ממשלתי.

מחלתו של גרהם התגלתה רק שבועיים אחרי הנישואין.

● "משה וטלילה היו חברים בכת מיסטית של אנשים מטורפים, שניסו להרחיק את טלילה מאמא."

כת מעולם לא היתה ולא נבראה, אלא בדימי יונה של גאולה.

שתי עובדות סוציאליות, שביקרו את שלוש-

השבוע הגיע למערכת "העולם הזה" מיכתב של הד"ר משה קרוי, ובו הגיב על הפירסומים בארץ אחרי מות גרושתו. במיכתב אחד הגיב קרוי על הכתבה ב"העולם הזה" (16.3.88), והביע לה הערכה (ראה עמוד 4, איגרת העורך). במיכתב שני, רייכר ב, וידיעות אחרונות, שנראתה לו כמ"סכת של השמצות ואי-דיקום (קרוי עצמו השתמש במילים חריפות יותר).

קרוי טרח וניתח את הכתבה הזאת, כמ"עט מישפט למישפט, ובאופן שיטתי, כמיני-הגו, השיב על כל טענה. תוך כדי כך הוא מצייר תמונה שלמה ומרתקת משלו.

הדברים מתפרסמים כאן במלואם. באור תיות השחורות מופיעים הדברים שהוא מסתייג מהם, ובאותיות הרגילות תגובתו. להבנת הדברים: גאולה ("גילי") קרוי, צעירה יוצאת-יעראק, נישאה לקרוי בארץ, וחיתה איתו במשך 17 שנים בארץ, באוס-טרליה ובארצות-הברית. אחרי שהתגרשו, היא תבעה את החזקת בתם, טלילה ("טלי"), ועל כך התנהלו מישפטים באוס-טרליה. גאולה קרוי נהרגה ב-24 בפברואר השנה. ירה בה גרהם קיני, בעלה של טלילה. הדבר קרה ליד ביתם.

קרוי אינו מתייחס למיקרה עצמו, שהוא טוביודיצה.

● "בתיבת-הדואר היא (גאולה) מד צאת מעמטה, ועליה כתובתו החדשה של בעלה-הישעבר."

לפי דיווח המישפטה בבקשת השיחורר-בער בות של גרהם קיני, גאולה מצאה מעמטה, שעליה היתה רשומה כתובתה, ובתוכה היתה פיתקה שבה גרשמה כתובתי. אני מניח שהמישפטה לא שיקרה בנוכחה הזאת.

● "גאולה הילכת לאותו בית. מתפ"תח ויכרה."

גאולה מעולם לא נכנסה לבית. לפי דיווח

חשובה להשמיצות

כראוי" על החלטת הילד אף היא רלוונטית. לכן, בדיוק, היו מישפטים.

גילי טענה מה שנטען במאמר, ושופט שאהר אותה מלכתחילה נאלץ לפסוק, פעמיים, שטענת שטיפת-המוח אין לה רגליים, ומקרה בהפרעה בתהליכי החשיבה של הגב' קרוי.

שופט אחר, שרן את גאולה באוגוסט 1987 להתחייבות התנהגות טובה במשך 12 חודש, על פריצה לאחוקית לבית, הסגת גבול ותקיפה בכוח, העיר הערה רומה. שניהם יעצו לגילי טיפול פסיכולוגי-פסיכיאטרי.

● "גאולה, תלמידה שלא-מזי-המניין בחוג לגיאוגרפיה של המזרח התיכון... סיפרה לו על... מרד הנפילים מאת איין ראנד. משה קרא את הספר בזמן נסיעה באוטובוס..."

גאולה למדה מן המניין פילוסופיה והיסטוריה של המזרח התיכון.

תנו באריכות, מצאו שטלילה סירבה לראות את אמה בשל היחס הנורא שאמה גילתה אליה במשך כל ילדותה.

גאולה עצמה אישרה בעדותה-שבועה במישפט הראשון בינינו, שמעולם לא אהבה את טלילה, משום שטלילה הייתה לבנת-יעור, והיא לא חשה קשר אורגאני אל הוורוויית."

● "גאולה נסעה לאוסטרליה מתוך תחושה שעם הרבה אהבה תוכל להציל את טלי מהכת הזאת, ששטפה לה את המוח, ולהחזיר אותה לחזקתה."

גאולה חזרה משום שעמדה לפני מישפט על כיוון בית-הדין, בעיקבות הפרה שיטתית של צווי בית-המישפט, ומישפט נוסף על ונדליום נגר מכוננית.

גאולה יכלה לגלות אהבה אל טלילה ואלי כמשך 17 שנים, שבהן התחננו לפניה להפסיק

גאולה (גיליה)

אהבתי אותה בכל נפשי, במשך שנים" —
 כל השאר בנוי על העובדה שגילי, כפי שהר
 דתה בעדיניותה בשבועה, מעולם לא קראה את
 כל הספר של הר"ר צ'פלוני, וברור היה שלא
 הבינה את המעט שקראה.
 ● **"בשנשט להודו, עדיין לא החליט
 ממש. בהודו יצרו איתו קשר, ומאז
 הינחה את כל צעדיו."**
 החלטתי להתגרש נודעה לגאולה חודשיים
 לפני נסיעתי. מאחר שאימה לסירוגין כהתאב
 דות, בשריפת הבית ובכך שתשמד אותי, אם אעז
 לעזוב אותה, נאלצתי לברוח, בהעמדת-הפנים
 שאני רוצה "פרידה ניסיונית".
 כהורו אי אפשר ליצור קשר טלפוני עם איש
 — שרותי-הטלפון שם הם בלתי-אפשריים, כפי
 שידוע לכל מי שביקר שם.

וכי אני ילד קטן שזקוק להנחייה? אני אקדמאי
 בן 40, הצלחתי בעסקים בלתי-תלויים בארצות-
 הברית בלי שום עזרה. אני פועל מתוכי.
 ● **"למשה לא איכפת עכשיו מה הוא
 הורס. הוא גרם לנו נזקים כספיים
 עצומים. עורכי-הדין עולים הון. אני
 מנסה למנוע ממנו לפגוע בגיב של.
 המוניטין שלו כבר נפגע מאוד."**
 ביובו הכספים על עורכי-הדין נבע מסיבוכה
 של גילי לקבל את החלטת טלי לבחור בי, ולא
 בה. אני לא יזמתי את המישפטים הגדולים. לא
 עוד, אלא מאחר וגילי צרה על הבית ופרצה ררך
 החלון כמה פעמים ביום, נוקקתי להגנת בית-
 המישפט עליי צרמניעה, כדי למנוע טראגדיה.
 גילי הופיעה בטלוויזיה 30 בספטמבר 1987,
 וטענה שאני חספתי את טלילה וטפתי את
 מוחה. ממש ניסיון נואש לעזור לי להציל את
 המוניטין שלי — שלמרב המול לא נפגע,
 למרות מאמציה הנואשים של גילי להביא
 לפיטורי מהאוניברסיטה, עליידי השמצות. היא
 אפילו כתבה לאמי על כוונתה זו.

● **"הוא רואה את טלילה בבית-הספר
 להתכתבות, כדי להכטיח שלא תתערב
 עם העולם המרושע."**
 עשיתי זאת לפי בקשת טלילה, שסבלה מן

טלילה (טלילה)

האם לטלי אין זכות לחרות?"

לא הכירה את הר"ר צ'פלוני — השתתפה באחד
 מהסדנות שלי במלבורן. הר"ר צ'פלוני היה אחד
 הקשרים שהשארת לי, לאנשים המעוניינים,
 כמוני וכמה, בשאלות מטאפיסיות.
 לא ייאמן שגילי שכחה את העובדה הזאת,
 משום שהיא גם הכירה את אמיטה ב'83, ושמעה
 אותי מוסר לה את שמו של הר"ר.
 ● **"היא הביאה לגירדשי מאשתו
 הקרבת."**

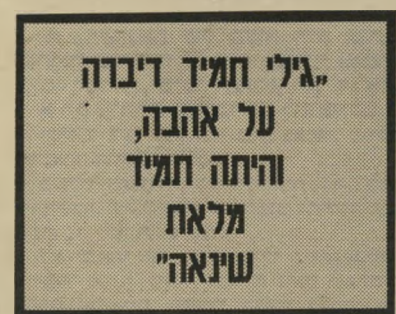
עוד ב'83 סיפר לי הר"ר צ'פלוני כיצד אשתו,
 קתרינה, מיררה את חייו. היא היתה מסוג הנשים
 המבובות את זמןן ואת כספן של בעלן במספרה
 ובניאוף עם כל ידידיו, בשעה שהוא עובד 16
 שעות ביום לפרנסת המישפחה. היא ניסתה למ
 נוע ממנו מלהתעניין במטאפיסיקה, והחלטתו
 לעזוב אותה נבעה מהניסיון שלה לרדות בו,
 ומגילוייו את ניאופיה.

● **"יחד הם כתבו ספר מזורף, שטען
 שסוף העולם עומד להגיע עד סוף השנה
 שעברה."**
 הספר לא נכתב עליידי שניהם. הספר נילוי
 האמח ניכא סירת-שינויים דרמטיים של
 הפלנטה, במשך 15 שנה לפחות, שתיבא לשינוי
 רדיקלי של תנאיהחיים על הפלנטה עד סוף
 2000.

● **"היא הרומא טוענים שאין עוד
 מקום לאהבה בעולם."**
 כספר יש הבחנה חשובה בין אהבה רוחנית,
 המסוכבת על הזיהוי של האחדות האלוהית של
 כל האנשים האותנטיים, ואהבה אמוציונלית,
 שאיננה אלא צירוף של תאוה, שתלטנות, קינאה
 ופחד.

● **"היא טוענת שהיא היתה האם של
 ישוע, שהוא היה משה רבנו וגם המלך
 ארתור. חסידיו הם גילגוליו של תלמודי
 ישוע ואבירי השולחן העגול."**
 שום טענות כאלה לא נטענו. הטענה היא
 שהמהויות המטאפיסיות, שיוצגו בעבר עליידי
 אישים היסטוריים מסויימים, יכולות לבוא לידי
 ביטוי מתודש בהקשר היסטורי אחר דרך אישיות
 אחרת. הזיהויים האישיים המצוטטים הם פשוט
 פנטזיה של גילי.

● **"הם מסוגלים לעשות כל דבר אם**

גילי תמיד דיברה על אהבה, והיתה תמיד מלאה שינאה"

הרוחות אומרות להן לעשות זאת. זאת
 קבוצה מסוכנת ומרושעת. מלבד הני
 שואין של שניהם ושלי ושל משה, הם
 הרסו עוד חמש-שש מישפחות."

שום רוחות מעולם לא אמרו מה לעשות.
 ההרגש העיקרי של הרצאותיו של הר"ר צ'פלוני
 הוא שכל אדם חייב, מתוך אחריות פנימית מלאה
 למעשיו, לפנות לתוך מעמקי אישיותו ולמצוא
 שם תשובות והנחיה. הר"ר צ'פלוני הזהיר תמיד
 מפני רוחות, סיאנסים וכיו"ב.

שום מישפחות לא נהרסו עליידי "הקבוצה".
 נישואי שלי התמוטטו משום שהגעתי לסף תוהם
 היאוש, משום שכל מאמצי לעזור לגילי להשת
 נות נכשלו. שקלתי התאבדות, והחלטתי, למען
 הילדה, להתגרש כדי להגן עליה מאם מתעללת
 ומפרעת.

נישואיו של הר"ר צ'פלוני היו אסון דומה —
 גם לו היתה "קלפתא" רצינית, כפי שצינתי. שום
 מישפחות נוספות לא התגרשו בגלל הרעיונות
 של הר"ר צ'פלוני.

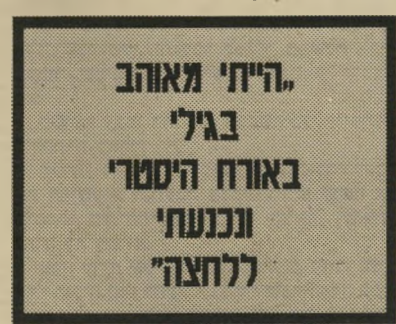
● **"מסתבר שהם קיימו שיחות טל-
 סוניות עם משה שלא בנוכחותי, וה
 סיתו אותו נגדי. הם טוענים שאני יצור
 ש, נפלי ולכן מסוכן עבורי, ושהוא חייב
 להסתלק ממני."**

לא היו שיחות כאלה — ואפילו היו, כיצד
 יכול קשר כליכך נפלא, כפי שתואר עליידי גילי
 קודם לכן, להתמוטט בגלל הסתה טלפונית?
 השופט מצא בבירור, עליסמך עדותה של גילי
 עצמה, שמשכרה-נישואין שלנו היה עמוק וממיר
 ש, שנים לפני כיקור הר"ר צ'פלוני ואשתו.

● **"הם מאמינים שמוסר-המישפחה
 הוא רע, שאהבה מישפחתית היא דבר
 רע."**

אמת: לפי תפיסתו של הר"ר צ'פלוני, כש
 מישפחה משמשת הקשר שבו אחד השותפים הורס
 את השני תוך העמדת-פנים של "אהבה" שאיננה
 אלא מניפולציה וסחיטה רגשית, אין ספק
 שהמוסד משמש למטרה רעה.

אני מסכים שהפעילות מסוכנת. שופטים ר'
 שוטרים, שעסקו בענייננו, היו תמימירדעים שגיי
 לי היא הפסיכוטית או הפסיכופאטית.
 ● **"אחרי הסיאנסים, משה התחיל
 לגרש שדים... זו היתה התקופה שבה
 התחיל לכאוב שם את הקהילה המרדנית
 ואיבד את אמינותו. מאמרים ששלח
 לעיתונים הוזרו. פעם הזמינו אותו
 לערך סדרה במיפעל-מחשבים גדול.
 הנהלת-המיפעל פיטרה אותו אחרי**

שהסתבר, לדבריה, שהסית את העובד
 דים נגדה."

גירוש-שדים בוצע באוסטרליה, במרכזי חו'
 דעה חדשה, בין '81 ל-'82. ב'83 כבר עברתי
 בטכניקה חדשה, שסילקה את הצורך בכך.
 באמריקה מעולם לא ביצעתי גירוש-שדים.
 באמריקה לא התעסקתי כלל בקהילה המר'
 עית, ולא שלחתי מאמרים לעיתונים. עסקתי
 בשוק הפרטי, ונחלתי הצלחה ניכרת.
 שום מיפעל-מחשבים לא פיטר אותי. נתתי עם
 שותפי ראו, הרב (הרפורמי) ג'רי לוי, כ-10 סדנות

עבודה משום שהיא חוששת שסוגיה תלגלג עליה
 שעבודתה איננה מכוברת.
 הייתי מאוהב בגילי באורח היסטרי, ונכנעתי
 ללחצה.

● **"הוא נשני לצעירה בשם גאולה,
 ואולי חשוב לך לדעת שהיא ממוצא
 עיראקי שהשלימה לא מכבר את
 עבודת המאסטר שלה."**

עובדה: גילי גמרה את הב"א תודות לעזרתי.
 בלעדיי לא היתה כותבת אף עבודה סמינריונית
 אחת, אפילו במיזרח תיכון. מאחר ולא היתה
 מסוגלת לקרוא ספרים, עברה את בחינות-הגמר
 בפילוסופיה עליסמך סיכומים של כל הפילוסר
 פיות שצריך היה לדעת, שהכתבתי לה.

גילי מעולם לא הצליחה לגמור מ"א. ניסיונה
 באוסטרליה לכתוב עבודה היה אסון, לדעתו של
 הפרופ' צ'רלסורס, שהיה מרדיכה.

לא היו לה שום כישורים אקדמיים או אינטלק'
 טואליים. כל השכלתה באה ממה שזכרה ממה
 שסיפתי לה.

● **"בעבור כמה שנים התחילו להתי-
 עניין בסיינטולוגיה, הפכו את ביתם
 לסנטרי וקיימו בו הרצאות וסני-
 אות..."**

ב'1975 התחלנו ללמוד סיינטולוגיה, בשל
 דחיפתה של גילי. היא קראה ספר של (רון)
 האברד, וקיוותה שה"אודיטינג" יעזור לה להשי'
 תחרר מאכילת-יתר, עורך-מישקל, דיכאון התאב'
 דות, התפרצויות זעם וחרדה, קרירות מינית
 וקיפאון ריגשי. כל פרוטה שלי הלכה ל"אודי-
 טינג" של גילי. אנחנו חיינו ממשכורת טובה על
 סף הרעב, כדי שגילי תינצל.

ב'1979 עזבנו את הסיינטולוגיה. אני למדתי
 שם הרבה דברים, אבל עמדתי הכוללת היתה

משה וגאולה קרוי חיינו הפכו לסיסוף

כחברות-ענק להורדת מתת, שזכו בהצלחה
 ניכרת. אבל מטעמים של קשיים תקציביים,
 בתקופה שבה ניהלנו את העסק, העסק לא
 התבסס.

● **"ווא גאולה הכירה את הזוג צ'ס'
 לוני, הזמינה אותם לביתה."**

הר"ר צ'פלוני היה תלמיד בסדנותי באוס'
 טרליה, ב'83. הוא שלח לי ספר שכתב. הרעיונות
 בספר דמו מאוד לאלה של בעלת האר"י, אם כי
 הר"ר צ'פלוני מעולם לא שמע על האר"י.

הסכמתי לארח אותו ואת אשתו באוסטרליה,
 ולסייע במסע-ההרצאות. ההסכמה היתה עיסקית,
 וקיבלתי החזר כספי טוב.

גילי התלחבה להזמנה מטעמים כספיים.
 ● **"יש כאן, במלבורן, אשה מאלזית,
 המאמינה שהיא מדברת עם רוחות."**

גילי היא שהאמינה בכך (קלרה), והגב' צ'פלוני
 היתה מלכתחילה ספקנית במקצת ביחס לקלרה,
 ולכן גילי תקפה אותה מהיום הראשון לביקורה
 בביתנו.

● **"היא יצרה קשר עם רוסא (צ'ס'
 לוני) ממלבורן, שלקה קורסום אצל
 משה. היא סיפרה שזמעה על הרוסא
 מהרוחות שלה, ולכן יצרה איתו קשר."
 הגב' צ'פלוני הכירה את שמו של ר"ר צ'פלוני
 באורח טבעי. היא יצרה איתו קשר על-יסוד היכ'
 רות שיומתי ב'1983, כשהגב' צ'פלוני — שעדיין**

שלילית. ה"אודיטינג" (כמו פסיכותראפיה כיר'
 שלים ב'1970 וטיפול פסיכיאטרי של סא"ל
 הר"ר בראון מה'81) לא עזר לגילי. היא
 שמנה עוד ועוד, והמשיכה לזלול ולהקיא כדי
 לזלול טוב. מעולם לא פתחנו מרכז
 לסיינטולוגיה.

ב'1980 פתחתי את המרכז תודעה חדשה
 לפנומולוגיה עליאישית. כל מה שלמדתי שם
 בא ממני. גילי, בהתחלה, סייעה, ולאחר-מכן
 חיבלה בכל יכולתה עליידי כך שהשמיעה אותי
 באוזני כל הקוחות, בנוכחותי ומאחורי גבי.

● **"בשיבועת החודשים הראשונים
 עסקו בסיאנס. קראו ספרים בנושא,
 התעניינו במדיומים, רוח בשם קלרה
 נתנה לגאולה הוראות והסברים. לי
 מישפחתה סיפרה שלעתים היתה בה
 תחושה שמושה נותן את ההוראות, ולא
 הרוח. גאולה אהבה את הסיאנסים.
 משה סחות. בהתחלה אמר לה שזה
 מסוכן. היא חושבת שמאז היא
 השתגע."**

הסיאנסים עם או'הינורד (ouja board) הת'
 חילו באוקטובר '85, ונמשכו עד יולי '86.
 גאולה היא שהתעקשה עליהם. אם אני הוא
 ש"יצרתי" את קלרה כדי לשלוט בגאולה, מדוע
 לחצה עלי גאולה להקדיש כל רגע פנוי
 לסיאנסים, ומדוע אני לא רציתי בכך?

(המשך עמוד 17)

הלחץ החברתי בבית הספר לקחת סמים ולקיים יחסים מלאים. היא העדיפה להיות בבית. לא עוד אלא שטלילה, כמוני, מעדיפה לקבוע לעצמה את שעות עבודתה, ולא לתת למיסגרת חיצונית להכתיב לה.

במשך השנתיים הראשונות לשהותנו בארץ צותהברית למדה טלילה בבית, בהתכתבות, מי תוך אותם השיקולים, לפי החלטתה של גילי, שבה תמכתי. השופט אישר מימאז זה, על-סמך עדותה של גילי עצמה.

● **ללא, אל תדאגי. אני שולטת במצב. תוך מיספר חודשים אני חרשבת שטלילה תחזור אלי. בעיקבותיה גם משה.**

מה היסוד לתיקוה רק פסיכונה. כל העובדות העידו שלא לי ולא לטלילה היה שום עניין כחידוש מגע עם גילי. גילי מעולם לא תפסה שזכותנו היא לבחור לחיות בלעדיו, שאינו חלק מנכסיהם ונייד שלה.

● **בהתחלה היא עוד חשבה שהיא רק רוצה להתגרש. אחר כך מצאה את הניירות של הכת, תפסה מה קורה וניסתה להוציא את טלי משם.**

● **הקבוצה הזאת, הכת, מנעה ממנה במשך חצי שנה כל אפשרות ליצור אינשהו קשר עם משה וגילי. כשהיא נוגשת לשם עוד פעם או פעמיים, הם קראו למיטרה וסילקו אותה.**

● **כל הכססים היו בשליטתנו. היא לא יכלה לשכור עורכרדין נורמליים, אז היא לקחה עורכרדין ממשלתיים, בכסף**

משה כנער

האם אני יוד שאני זקוק להחזיקה?

שלוותה מהממשלה שם. הוא, לעומת זאת, שכר עורכרדין יקרים ביותר. הם בעצם פתו קבוצה נגד אדם אחד". גילי היתה לבית המישפט בחוקה על הילדה, לפני שגנבה כמה עמודים מספר ביוני של טלילה, שאותם הציגה אחר כך כניירות של הכת.

טלי היא שקראה למיטרה בכל פעם שגילי הפיעה, ולא שום כת. גילי באה בערך 200 פעם לבית, בכל שעות היום והלילה, וחיינו הפכו לסיסה. היא אף רפה אחריו לכל מקום במכונית הכספים והקופא על-ידי צו בית מישפט, ואחרי כל סיבוב מישפטי היקצה השופט חלק שווה לכל צד, לשלם את הוצאותיו.

עורכרדין של גילי היו לא פחות טובים משלי, ולהוציא אחי, שמימנתי מהלוואה מהאונר ברסיטה, עורכרדין שלה היו טובים משלי.

● **קבוצה של קתרינה דודס, קארל וילימס ולינה ליינסט תמכה בגילי מלכתחילה. נוסף על כך, גף קמפלו ואשתו מימנו אותה ונתנו לה מכונית במתנה. רי מרפי ומרגרט ריסטרום תמכו בה בריוור ובכסף, וכל הכת של סאי באבא עמדה מאחוריה. לפחות חמישה אנשים שונים מהכת הזאת, שאותה עזבתי, ניסו לפעול למענה.**

● **זו המדיניות של הקבוצה, שמשעה מסתובב איתה, להשליך על אחרים את מה שהם ערשים. לפני כמה ימים, אחרי שנכנסו לביתו של הפד שלי (שהיה חבר בקבוצה שלהם וערק) והיכו אותה מכות רצח, הלכו מייד למיטרה והתי ורוננו שאף היכה אותם. כשהמיטרה**

תבעה אותם לדון, הם מייד תבעו אותה בחזרה". למחרת מכות הרצח, קארל וילימס הופיע בבית הדין למישפחה לתת לגילי סיוע מוראלי, וישב איתה במשך שמונה שעות. הוא נראה בריא וחוק, ללא כל סימן לאיזה שהו וילימס, שה'ר' צ'פלוני נפצע במפגשו עם וילימס, שה היה בהקשר מישפטי.

גילי באה בערך 200 פעמים לבית, בכל שעות היום והלילה, וחיינו הפכו לסיסה

● **מלכתחילה טענתי שהם מטרור פים. לכן הם ניסו בכל דרך שהיא לער שות אותי מטרורם, ובכך להסב את תשומת הלב מהם. אני חייבת להודות שזיה עובד גם משום שהם דוקטורים, מופיעים בחליפות ונראים מוכבדים... שני שופטים קבעו שגאולה מופרעת בתהלי כיהחשיבה שלה, ורוח של עוברת סוציאלי, שאהדה את גילי, אישר הרבה אספקטים של הדרי אגנונה.**

ההפרעה הנפשית של גילי היתה מוקד המר כזי של נישואינו במשך 17 שנה, מאז ששלחתי אותה לפסיכולוגית ברחה, בקליניקה הממשל-תית בירושלים.

אם לכת' הדימונית יש מדיניות כל-כך יערי לה ואפקטיבית, כמה בדיוק מתגלה הסיכון?

● **טלילה מעולם לא שנאה אותי בצורה כזאת, ומעולם לא התנהגה אלי בכזה חוסר רספקט. היא אהבה אותי ללא כל שאלה.**

טלילה רבה עם אמה ככל יום במשך שנים לפני המשבר, וגילי צרחה תמיד בויסטריה שט לילה איננה אוהבת אותה, ואינה מגלה שום רספקט...

● **השינאה של משה היא אותה שינאה שהיתה לו כלפי סוגיה (אמו), כלפי ישראל, כלפי הצבא, וכך הלאה. היא רק עוברת מאובייקט לאובייקט". המשבר ביני לבין אמי נבע, כאמור, מגילי, ושינאתה ההיסטרית לסוגיה.**

מעולם התגנתי, ועודני מתנגד, לכל גיוס חובה, וכל שיעבוד של הפרט לרשימת המדינה. מה לכך ול-שינאה?

לא שנאתי את גילי אפילו כשהתעקשתי להיפרד ממנה. קיוויתי באורח נואש שתתחיל בחיים עצמאיים, ושאוילי הצורך לעמוד על רגליה מול העולם ישנה אותה ויאלץ אותה לגלות את הפוטנציאל היצירתי שבה. אילו גילי היתה מסכימה לפרידה ומתחילה חיים עצמאיים, היתה קורעת את חבלה-הכבוד של ניצול פסיכור לוגי, שבו מצצה אותי. אין לי ספק שהקשר בינינו היה מתחרש, ואולי גם אהבתנו.

כל זמן שגילי היתה ערפר פסיכולוגי וכספי, הקשר היה בלתי-משפטי.

הניתוק נתן לה הורמנות לחיים עצמאיים. אי לו היתה עומדת במיכון הזה, אהבתי אליה היתה מחוירה אותי אליה, אם היא היתה או בוחרת בכך. ● **זוהי כת אלימה ומסוכנת, המאמינה שהגיע זמנו של הרוע לשלוט בעולם.**

אין כת. היא הרצאות פומביות של ר'ר צ'פלוני, ויצא ספר. זה הכל.

תורת צ'פלוני הפוכה. הרוע שלט בעולם מאז ומתמיד, ועכשיו הגיע הזמן לשינוי המישטר הקוסמי, ולחזרה של הכוחות היצירתיים המקורי ריים לכסה-שילטון.

● **יש להם מינהגים ופולחנים מיסטיים סודיים. הם עושים סוג מסויים של מדיטציה על אנשים שאינם מוצאים חן בעיניהם.**

הסודות האלה כל-כך גדולים, כנראה, שמעור לם לא שמעתי עליהם קודם לכן. מניין קיבל גף סטרונג את המרע הסודי, בהתחשב בעובדה שה עולם לא השתתף אף בהרצאה אחת?

● **מיסמך נדיר בכתב ידה של טלי לה... (וביוב).**

● **בניירי אחר של הכת. ניירות אלה היו חלק מספר, שטלילה כתבה כדי לפרק את סיבלה על הדיפה הנוראה של אמה באמצעות בית המישפט. אילו היו אלה מיס מכים של הכת, היתה גילי זוכה במישפט, שהרי הם הוגשו שם. השופט מצא, אחרי קריאה יסודית באמצעות עורכת סוציאלי, שהניירות לא הוכ תבו לטלילה על-ידי איש, אלא היו כתיבה יצירית וחלק מרומאן שלה.**

● **היה שלב שהיא (גילי) ניסתה**

שביתת המישפט רק יוציא את טלי משם, ואם לא רוצים שהיא תהיה אצלה, לה, שיעביר אותה אפילו למוסד. אז הם אמרו לטלי: את רואה, אמך רוצה שתלכי למוסד. גאולה כתבה שהעדים שלה שיקרו אחד-אחד. השופט קבע שטלי תישאר בדי משה, ואין לגאולה הזכות לראות אותה, אם טלי לא רוצה בכך או ליצור איתה קשר, או אפילו לטלפן".

גילי ביקשה שטלי תוצא מהבית ששינוי נר הלנו, אני טלי, ותועבר למוסד ממשלתי, כדי לעבור שטיפת-מוח מרעיונות הכת, על-ידי רר פא.

השופט עצמו דחה את הבקשה כבלתי-חוקית וררקותית כאחד.

טלילה לא נזקקה לפרשנות הכת כדי להבין את הרישעות הנתעבת בבקשה. היא קראה את מיסמכי בית המישפט שגילי הציגה, ושאותם נתת לה לקרוא.

אכן, עדיה של גילי היו שקרנים, ועורך-הדין שלי הוכיח זאת בחקירה נגרית שבה העידה המר כזית שלה, קריסטלה, הודתה לפני השופט שערך תה היתה שקר, ורק העובדה שכאה כתיבת מאר צות-הברית כדי להעיד לטובת גילי (על חשבון משלם-המיסים האוסטרלי) הצילה אותה מבית הסוהר על שבועות-שקר.

קביעת השופט היתה פשוטה: שהחלטת על הקשר בין גילי לטלי היא ביד טלי. מה נורא בכך? האם לטלי אין זכויות של חרות-האם איננה אדם?

● **באחת הפעמים באה, מצאה שהם לבד. כדי שלא יזעיקו את ראש הכת או המישפחה, חיבלה בטלפון. אחר כך ישבה, והם דיברו איתה כאילו כלום לא קרה ביניהם. אז אמר משה: תראי מה עשית לטלפון. אה, זה כלום, אמרה, תיקנה את המכשיר וטלי הזמיר נה מייד את ראש הכת ואת המישפטי רה".**

גילי פרצה דרך החלון, חיבלה בטלפון שאותו תיקנתי, ולמרות כל בקשותי המנומסות שתעזוב, טירבה לחלוטין. טלי רצה לשכנעם והועיקה את המישפחה, אחרי שגילי טירבה בכל תוקף לזון.

● **אינני רוצה שתנשרר לסוגיה איבה. היא גידלה בן קצת מוסרע, והיא איננה מסוגלת לראות שמשזה איננו בסדר איתנו.**

אם אני כל-כך מופרע, למה גילי רצתה לחזור אלי בכל מאמציה?

אני רציתי בדבר אחד ויחיד — שלוהו. רציתי שתחיה את חיי. רציתי שטלילה תבחר באורח אוטונומי, והתחייבתי לככר את בחירתה ולהגן עליה — תהיה בחירתה אשר תהיה. תמיד לחמתי למען זכות הפרט לחרות.

מה כל-כך מופרע כזה לא אני נגררתי מהבית על-ידי שני שוטרים, אחרי ניסיון לחנוק את טלי-לה בחדרה-הכביסה, תוך צירוחות-אימים שהעירו את כל הסביבה. לא אני באתי לבית גילי באחת בלתי את הילדה.

● **המוטו שלה... היה במוזן קשה, והיו רגעים די מכאיבים אבל זה משהו שהיינו צריכים לומר לבם. הדיקח הוא שהאהבה היא הפיתרון לכל. יש לאהוב תמיד לא רק את מה שנעים, אלא גם את**

מחלתו האנושה של החתן של שלי התגלתה רק שבועיים אחרי הנישואין

מה ששנאה ומגעיל, ואז הוא הופך משר חור ללבן. זה לפחות הניסיון שלי. בלי זה אני בטוחה שלא הייתי שומרת על שפיות רעתי."

גילי תמיד ריברה על אהבה, והיתה תמיד מלאת שינאה.

פעמיים באמריקה לקחה סכין כדי לרצוח שר תפים עיסקיים שלה, שחשבה שירמו אותה.

היא צרחה על טלי בלי סוף, בגלל אי-הסדרים הקלים ביותר. היא השפילה אותי בלי סוף. היא גירשה את סוגיה מביתנו באוסטרליה, ב-1980. היא ניסתה לדרוס את לידה של הגב' צ'פלוני. היא ניסתה להשתמש בוודי כדי להמית את סוגיה מרחוק, כדי שניגו את כספה. והיא דיברה בלי סוף על אהבה... אין גבול לצביעות האנושיות. אין ספק שגילי לא היתה צריכה לשמור על שפיות-ידעתה — זהו נכס שמעולם לא היה לה.

(המשך עמוד 9)

כאשר עמדה להפליג ספינת-המגורשים, היו כמה מראשי השמאל הישראלי עוסקים במתן הוראות לפלסטינים. מפ"ם פירסמה גילודיעת, שבו הורתה לפלסטינים לחדול מייד מן הרעיון הזה. יוסי שריד, לעומת זאת, הורה ליאסר ער פאת לעלות בעצמו לאוניה ולבוא ארצה.

(תמנהי איך חייב שריד היה מונע מאריאל שרון לדרוג אותו בו במקום, או לשנים אותו בכלוב-זכוכית ולערוך לו מ"רשטטי").

הגורו של מתנה-השלום "המתון" כתב שאש"ף — התנועה הלאומית של העם הפלסטיני, שעליו גאווותה — הוא התנועה המכוערת ביותר במאה ה-20. (בהשוואה למארמאז לוויאסקונגו; לפל"ח האלג'ירי לדי-ראסיז?) גורו אחר עמד בהתחבה על כיצורו הגופני של יאסר ערפאת, שלא מצא חן בעיניו.

בשעתו פרצה היסטריה בהפגנה של שלום נוכשו מפני שמישהו צייר במרדיו שלט, שבו שולבו יחד ריגלי ישראל ופלסטיין. ראשי התנועה הצלכו מאה פעמים, התנצלו בקוליקולות וכמעט קברו את עצמם באדמה מרוב בושה. רגל פלסטיני נורא!

אבל מי שמתייחס אל הדגל הלאומי הפלסטיני כאל שיא-התנועה, צלם בהיבל, דגל אש"ף — מקבל את מור שגיו של המודר-הביבוש.

אם יש גזענות שמאלית, לצד הגזענות הימנית?

יש אנטי-שלום פיקחיים, המנהלים בכונה תחילה תעמולה גזענית מובהקת. כך הם מקוויים להגיע אל לב ההמונים.

הם אומרים: אנחנו לא רוצים בערכים במדינה שלנו; אנחנו רוצים במדינה יהודית ודמוקרטית, ועל כן אנחנו צריכים להיפטר מיהודה ושומרון וחבל-עזה!

אנשים אלה יכלו להקים תנועה בשם "גזענים למען השלום".

אין דרך מסוכנת יותר. מי שדוגל בסיגנון זה, מרעיל את בארות הדיסקוס בין יהודים וערבים בישראל עצמה. הוא יכול להוביל בנקל למסקנה כי התשובה הנכונה היא גירוש הערבים מכל הארץ, טראנספר.

אין רע בקביעה שאנחנו רוצים במדינה שיש בה רוב יהודי, שתבטא את ישותנו הלאומית, כשם שהמדינה הפלסטינית תבטא את הישות הלאומית של העם השני. זהו עצם טיבו של רעיון החלוקה, שתי מדינות לשני עמים. אך מכאן ועד לסיגנון הגזעני של חלק ממחנה-השלום המרחק רב.

מי שאין בליבו חזון של שלום, מי שרוצה להגיע לשלום תוך הנפת דגל הגזענות והלאומנות, משובט לא יצלח. הוא לא ישכנע איש.

אין צורך לאהוב את הצד השני כדי לעשות איתו שלום. אבל צריכים לנסות להבין את הצד השני, את רגשיו, את מישאלות-ליבו. לעיתים אני חש שחלק ממחנה-השלום הישי-ראלי כלל אינו מתעניין בצד השני.

יש אנטי-שלום שאינם מסתכלים בצד השני, אלא בראי. הם רואים את עצמם, מתפעלים מעצמם, אומרים לעצמם בהערצה: הוי, כמה שאתה יפה! כמה שאתה הגון! כמה שאתה שתר-שלום!

מי שמחפש את ההנאה הזאת, אינו חייב להיאבק, להקריב, לעלות על בריקאות גם מול הוועות הנוראות ביותר.

די לו בהפגנה אחת או שתיים, כדי לספק את מצפונו. להגיד לעצמו: עשיתי את שלי. מחיתי. התפקדתי. עכשיו אני יכול לחזור לראי.

אולי יש בכך הסבר לעובדה המזעזעת, שבכל ארבעת חודשי ההתקומדות, שבהם קרה מה שקרה, התקימו בארץ בסך-הכל שתיים-שלוש הפגנות רציניות, ובהן הסתיים, לפי שעה, תפקידו של מחנה-השלום הגדול וה מסואר.

למרות שליחיהם מותר להפגין, ואין בכך כל סיכון.

אך צריכים הפלסטינים להתייחס לטענה שעליהם לוותר על שיריהם כדי לעזור למחנה שלום זה?

אני מאמין כי יקום בישראל מתנה-שלום חדש, מסוג אחר לגמרי. כבר ראינו את סימניו ברורים בתורשים האחרונים.

מחנה שיהיה פחות אגרצנטרי, פחות שחצני. שיסתכל במציאות, תחת להסתכל בראי. שיהיה רחוק מן התופעה המגעילה של-יורים ובוכים וגם מכים ובוכים". אם יחיה לו חזון של שלום בלב, הוא יעזר הד גם בלב ההמונים בישראל. והוא יהיה גם מסוגל לזכור אל הצד השני, האוייב.

נתניהו אסף כסף לליכוד

בנימין נתניהו השתתף בכנס תרומות של הליכוד בתקופה שבה עוד כיהן כשגריר ישראל באו"ם. מאות יהלומנים באו למלון סידרל דוואל בהרצליה, כדי לשמוע את ראש הממשלה **יצחק שמיר** ואת השגריר נתניהו. כל משתתף שילם 250 שקל. במקום היו מעל 500 איש, כך של נאספו יותר מ-100 אלף שקלים לפני שהחלו בהתרמה. הנושא היה תמיכה בהתנחלויות בשטחים הכבושים. ראש-הממשלה לא בא ושלה מיכ"ר. נתניהו נשא נאום, ואחרי-כך אספו כספים. כעבור כמה ימים התפטר מ' תפקידו.

למה נכשל

כוח-המשימה?

המישרד הישראלי של כוח-המשימה הכלכלי נסגר, ומנהלו **אהוד גרא** יעבור לסייע לכוח-המשימה בניו-יורק. הסיבה העיקרית לכישלון כוח-המשימה היא, שהוא פנה לבעלי-הון גדולים, שאין להם מה לרצות יותר

שגריר לשעבר נתניהו
כל משתתף שילם 250 שקל

מנכ"ל גרא
עובר לניו-יורק

כך מברחים מיליונים לחו"ל

מחלקת-החקירות של מסי-הכנסה החלה בתקיפת אפיק להברחת כספים, ששימש במשך שנים נתיב בטוח להעברת של מאות מיליוני דולארים. מדובר בהוצאת יצירות-אמנות לחו"ל, כאישור רשמי. זה התחיל בתלונה שהגיעה מאורח ישראלי המי בעבודה רחוק, במלורדיה שבארצות-הברית. התלונה היתה נגד שותפו לשעבר, אספר-אמנות ידוע, שהיה אמר להקים עימנו גלריה. התלונה סיפרה לחוקר מסי-הכנסה כי האספן קיבל היתר ממישרד-התעשייה לייצא יותר מ-1500 דבריי-אמנות יקרים ביותר לקיום תערוכה בתמורת בחלל היצירות הוצאו והן

שמגר במיעוט בהגדרת "דירת-מגורים"

מיקרה נדיר, שבו מצא עצמו נשיא בית-הדין העליון, **מאיר שמגר**, במיעוט היה בערעור בשאלה מתי דירה נחשבת כדירת-מגורים ומתי היא מישרד, לצורכי-מס. מדובר בדליה **פרידמן**, שקיבלה במתנה מהוריה יחידות בבית משותף בקריית-ביאליק. היחידות לא שימשו למגורים. לפני העברת הזכויות ל-פרידמן היא עשתה בנכס שינויים, כדי

נשיא שמגר
דירת-מגורים או מישרד?

יש חשיבות לצורה החיצונית להפכו לדירת-מגורים אחת עבודה. נוצרה דירה אחת, המורכבת משלושה חדרים, מיקלחת, שרותים ושני מיטי בחנונים. בתצהיר שהגיש למס-השכח הצהירה כי מדובר בדירה אחת למגורים. פרידמן השכירה את הנכס לרופא, שהשתמש בו כממרפאת-עיניים. בתוכנית הבית המשותף הנכס מתואר כשתי יחידות-מיסודיים. מסי-השכח סירב לראות בנכס דירת-מגורים לצורכי מס-דישה, וקבע כי מדובר בשני מיסודיים.

השופט **גבריאל בך**, בדעת הרוב (שאלה הצטרף השופט **משה בייסקי**) קבע כי חשוב שהדירה מיועדת לשמש כמגורים. לדעתו אין לפרש כאילו הדירה צריכה לשמש למגורים לאלתר, ודי בכך שניתן לקבוע כי היא יכולה לשמש למגורים תוך זמן סביר. לכן יש חשיבות לצורה החיצונית של הדירה, ולעובדה שהנכס שופץ והותאם לצורכי-מגורים, נוסף על הצהרת המערערת, ויש לקבל את ערעורה.

לדעת הנשיא שמגר, משך הזמן שצריך לעבור עד לשימוש בדירה כמגורים, צריך להיות משי-זמן שבו מוציא אדם את הכוונה מהכוח אל הפועל. מכיוון שפרידמן השכירה את הדירה עד לגמר לימודיה באוניברסיטה, הרי שאלמנט מיושם הכוונה למגורים אינו מתקיים כאן, ולכן יש לרשום את הדירה כמישרד.

מיקלטי-מס בעולם

ספר ראשון בתחומו בעברית, מיקלטי-מס בעולם, יצא לאור מטעם הוצאת סדן. הספר מבוסס על תחקיר של השבועון הבריטי אקונומיסט, והוא נערך והותאם לישראל על-ידי מומחה המיסוי הר"ר **אמנון רפאל**. הספר נותן את כל מה שצריך לדעת בעלי-חברה ובעלי-הון המחפש דרכים לא לשלם מיסים בישראל או בארצות אחרות. הספר כולל מודיק מפורט לגבי 13 המדינות, המהוות את מיקלטי-מס היעילים כיום, ומדריך איך לפעול באותה מדינה. בספר יש גם פרטים מאלפים רבים, הדרושים לקבלת החלטה באיזה מיקלטי-מס לבחור.

ההריון הלוהט ב"נתור"

נתור היא חברת-הגג של סוכני הנסיעות, העוסקת בטיולים מאורגנים לחו"ל. המתחזה הגדול של נתור היא היסוף טיולים. מנכ"ל נתור, **כספי מיר**, מהוגז על היסוף מפני שזו מדינה הצעות מתחרות. עכשיו הודיעה מזכירתו של מיר כי היא בהיסוף מתקדם, ושאינו הודיעה לציבור. הוא מנכ"ל היסוף טיולים.

מיסעדינים טולנאי וליפסון (במישקפיים כהים) האשמות הדריות

אם חשבונות-הרכישה של דגים ותוכי עם ממנו להחזיר את הכספים, שלדבריהם נטל לעצמו. טולנאי חזר לנהל את המיסעדה, וליפסון מסתתר מהתובעים.

המקום. ליפסון האשים באוזני המש' קיעים את טולנאי באחריות להפסדים. לפני שבועיים הסתיימו הבריקות והמסקיעים פנו לבית-המישפט בתביעה נגד ליפסון. הם טוענים כי הוא ניפח

שופט בייסקי
הנכס שופץ והותאם למגורים

מה לקנות בבורסה של טוקיו

הבורסה של טוקיו היא כיום הלוהטת ביותר בעולם. לפי גליון המגזין פורצ'ון מ-11 באפריל, המניית הפופולארית ביפן כיום הן: סאי-קישה, חברה למיווג-איור; סאנאבה, חברה לתרופות; נכסי מיטסואי; פלרות קאוסאקי.

יומן החדשות הסוס שכח שהוא כוכב ופצע גברת

סוכים מפורסמים מפנינים למען זכויות מוסריות ענ סרטים בכיסובם.

● מי אמר שרק בישראל מפנינים כוכבים למען זכויות מוסריות? בווינגטון, להכריל, נערה הפגנה למען הצטרפותה של ארצות הברית לחתימה על אמנת ברן לזכויות יוצרים. ג'יימס סטיוארט, כאילו חזר על תפקידו מחר סמית הולך העירה, הנהיג את ברט לאנקסטר, פטר בוגרנוביץ, פרד זימן, רוברט ויז שהצטרפו לסטיבן שפילברג וג'ורג' לוקאס. הכוונה באמנה היא להגן על יצירה משניונים ופגיעות על ידי המפיצים, בניגוד לרעתם של היוצרים. ברט לאנקסטר טען בשם אינטרס הבימאים

שחקנית המזגזגני, בלגנוב את השמיים הסוכות ששכנעה את הטייס

בזרמן, שהיה לפחות, למראית עין, ההצלחה הגדולה של השנה בכריסטינה. בין המתחרים האחרים על המקום הראשון היו ים רדיו של ורדי אלן חנקת החופש של ריצ'ארד אטנבורו. מזור שתיקווה ותהילה, שהיה מועמד לפרס האקדמיה הבריטית ב-13 קטגוריות (הוא היה מועמד גם לחמישה אוסקרים), קיבל פרס רק על שחקנית מישנה. לפי דיווח האקדמיה היה ז'אן דה פלורם הסרט השביעי המרכז בשפה הלוועית ומוצג עם כותרות באנגלית שזכה בפרס (המקביל לאוסקר בכריסטינה) הראשון מאז לאקוסב לוסיאן של לואי מאל שזכה בפרס ב-1974. הסרט זיכה את דניאל אוטיי בפרס שחקן המישנה. ● מריאל האמינגווי עזבה את ישראל אחרי שהצטלמה עבור לנוב את השניים, הפקה של יורם בן עמי להום בוקס אופיס על פרשת הטייס העיראקי שערק לישראל במטוס מיוני 21. ● ג'ון רט, השחקן הבריטי המהלל, הוסיף תפקיד חדש לרשימת הפעילות המרשימות בקולנוע (איש הפיל, אכספרס של חצות, הפיונה). הוא מעצב דמותו של בנקאי שמחליט לנצל את חייו עד תום, ויורד למחתרת עם מניית כשווי מיליון דולר, כשילדה בת 9 (קאסי בארש) עולה על עיקבותיו ומנסה לסחוט אותו.

תדרך חובה לראות

תלאביב: הקיסר האחרון, ז'אן דה פלורם, מלאכים בשמי ברלין, שובו של סרפין נר, להתראות ילדים, מוכת ירח, עיניים שחורות. **ירושלים:** להתראות ילדים, מוכת ירח, הקיסר האחרון, עיניים שחורות. **חיפה:** הקיסר האחרון, מוכת ירח.

תל-אביב:

*** **עיניים שחורות** (מוסיאון תל-אביב, איס'יה, מוצג גם באורנו ירושלים) — עוד תענוג קולנועי שלא צריך להתאמץ כדי להבינו. ובכל זאת העידון ישנו, כי לניקטתה מיכאלקוב, הבימאי, יש מורשת של אגניות-טעם וקדיבה למד קורות הפיוט. בהשראת סיפורי אנטון צ'כוב מפליג ארכיטקט איטלקי מוכסל בוברנוטיו מאהבתו האומללה לרוסיה נאוה. מארצ'לו מאסי סרויאני הניצחי.

*** **להתראות ילדים** (צפון, צרפת, מוצג גם בתיאטרון ירושלים ביחשלים) — מעניין יותר להשוותו עם סרט אחר המוצג בו זמנית בתיאטרון ירושלים, גם הוא בין סרטי היוקרה של השנה האחרונה וגם הוא מתחרה לאוסקרים, תיקווה ותהילה של ג'ון בורמן. אמנם סירטו של לואי מאל, להתראות ילדים, אינו קומדיה, אבל אם ויכרונות מלחמה הם עניין אישי כהחלט, וכרוור שבורמן מנסה להעבירם כילה, שהוועות היו רחוקות ממנו, הרי אי אפשר לסלוח לו על העובדה שהוא לא עשה את סירטו כילה, כי אם כבוגר, שידע מה היו תוצאותיה של המלחמה. לעומתו, מימד הריחוק אצל לואי מאל נוטל מן הסרט את הבאנאליות והרגשנות ומשאיר את ה מבט המפוכח, המרגש והמעודן.

*** **מלאכים בשמי ברלין** (נב, נר מויה צרפת) — פיוס קולנועי מצולם להפליא עם פספסת מיתרת. פיטר פולק כנחמה והקלה ומלאכים מוכסלים ושחקנים כחסידי שמיים כרונו גאנץ ואוטו סאנדר.

*** **מוכת ירח** (אורלי, ארצות-הברית, מוצג גם בכפיד בירושלים וברון חיפה) — קול" נוע מתחרה באופרה. הירח משגע מישפחה איטל" קית שלמה כברוקלין. הסבא, פידוד שליאפין הבן, לוקח את הכלבים שלו לילל אל מול הירח כששר תיקולאס קייג', עושים אהבה. מגיע להם, הם כהי פים וכה מוכשרים.

*** **עניין שולי** (תכלת, תל-אביב, אונ' ליה) — תרזה ראסל וזהרת כבת דמותה של מרילין מונרו מול סימלי התקופה, איינשטיין, מקארתי וג'ו דימאגיו.

*** **פריקס** (סיומסקים בכל הארץ) — באיחוד של 36 שנים, תופעה קולנועית שצריך לתעד אותה. סרט אימים שמשמש במפלצות אנושיות שילר הטבע באכזריותו כדי לספר סיפור מוסר. הבימאי: טוד בראונינג (1932).

*** **בצילוי של הלם קרב** (נורדון, ישראל) — רחוק ממושלם ובכל זאת ראוי ביותר לצפייה. שני בחורים לחמים החותרים הביתה נכים בנפשם וגלחמים על שפיתם. רגעים מרגשים וחלקים אחרים חובכנים למדי.

עדנה פינרד

פעולות חגיגות, כנוכחות כוכב הסרט טום ברלינסון ושחקנים אחרים ולפני בית-קולנוע מלא, כסירני, שם גם צולם הסרט. אך הסוס נתקף בפחדיקהל ופתח ברהירה כשהוא פוצע קשה שלוש נשים, מהן אשת יחסייהצ'כור של הסרט. האם היתה זו נקמתו של הסוס ביחסייהצ'כור על חשבונות?

● דיוויד (מרכבות האש, דמועות של שחיקה) פאטנאם, המפיק הבריטי האגדי, שהזמן לנהל את חברת קולוסביה ועזב לפני שתוכניתיו הבינלאומיות נשאו פרי, חוזר להפקת סרטים, כנראה כישרונו האמיתי. ארבע חברות הציעו לממן פרויקט של פאטנאם כמפיק עצמאי.

● הסרט ז'אן דה פלורם זכה בפרס האקדמיה הבריטית לקולנוע כסרט הטוב ביותר שהופץ השנה בכריסטינה, בכך, לתרהמת כולם, גבר על מתחרהו העירי, הבריטי תיקווה ותהילה של ג'ון

סטיוארט סיפר כיצד פראנק קאפרה גילה למרבה פליאתו והודיעותו שסירטו איזה חיים נפלאים היה אחר הסרטים הראשונים שנצבעו על-ידי המפיץ טר טרנר (חסיד הצביעה של סירטי שחורלבן). הצבע שטף לחלוטין את הדמויות, את הסיפור ואת כל המסר האנושי שלו, טען סטיוארט.

השחקנים לא התלוננו רק על חיתוך סרטיהם וקיצורם להצגה בטלוויזיה, בהתאם לזמן השידור המבוקש, כי אם גם על הפסקת סרטים לשידור פירוטמת והצגת סירטי סינמסקופ בטלוויזיה למרות שאינם מתאימים טכנית להצגה על המסך הקטן.

● טריק של יחסייהצ'כור שנועד ללוות את הצגתהבכורה של הסרט בחורה לסוואי ריבר, חלק 2 נראה כמגוים בדיעבר בכותרות שעשה. סוס מאולף נועד להופיע בלא רוכב בהצגת

שחקן הרט וילדות הסחיפה העדולה

ש.כואב לי הלב לראות כיצד הסיפור המקורי נהרס, וסצינות נחתכות. אי אפשר להבין את משמעות העלילה ובוראי שלא להזדהות עימה ריגשית. אני רואה מה קרה לסרטים שלי ושואל: מה הם עושים לי ולעבודתי, אירם מעושים?

כשקורסאווה משתוללת

המבצר הנסתה (לב, תל-אביב, יבאן) - קצת קשה להתאמן - אבל אותו קורסאווה, שבתר להתמודד עם אחת הדמויות הסראניות

שהיו בספרות הקלאסית (המלך ליר בהשאלה להאן), הביט לפני 30 שנה בדיקו בהריאה דרך מישקפיים קומיים. אמנם זה היה בהחלט קורסאווה שיצא מהרגילי, קורסאווה חריג ביותר. שכן המבצר הנסתה, על אף השגותיו הפילוסופיות על אופי העולם שבו אנו חיים, הרי הסינגן הקומי, הקצב המסחרר והעניינות הקלאסית מייחדים את הסרט ונושאים אותו אחר מכל קורסאווה.

ואם שיבעת המופלאים היה גירסה מערבית לשיבעת הסמוראים ובעבור חובני דולארים היה עיבוד מערבי ליוגיסבן, הרי המבצר הנסתה היה אביו מולידו של מילחמת הכוכבים של ג'ורג' לוקאס. לוקאס גם אמר זאת מפורשות וגם נמל לקורסאווה כאשר לא היה די כסף כדי לחזים את האן. אפשר להזהיר את ההשואה משני הלווחים הבלתי אמרי ציט בתחלת, שני שחקנים הנצונים טיפוטים של פרולטרין פחדן והאבר-בצע בצורה מושלמת - קאמאטרי פוגיווארה ומיטרו צ'יאקי - ולהשוות אותם לשני הרובוטים המצחיקים שבין היתר הצילו במילחמת הכוכבים את הנסיכה ליאה. גם כאן הם עושים לחלץ נסיכה, לא הלילה משום שהם אמיצים או בעלי נבונות להקרבה. לחיפן, תחבולת ההישרדות שלהם ותוכניתם לחזור הביתה בלי פגע נועם זהב רב ככל האפשר, הן שעוזרות להם למלט את הנסיכה ויקימה, שנשבתה בידי האויב, ולהחזירה בשלום לכס מלכותה.

קאמאטרי פוגיווארה (מימין) ומיטרו צ'יאקי

קורסאווה, שהשתמש בראשונה בסירטו זה במסך רחב, עושה הניגה למעלותיו ולנדיבותו של המסך הזה, כשהוא מעלה תמונות מרהיבות עין עם ניצול מקסים וידעני של כל מה שאפשר לעשות על מסך זה. תמונות בלתי נשכחות של אנשים בודדים, תמונות של עבדים המחפשים זהב, הסוסים האהובים עליו כליכך בדהי" זה או בקרבות, נוכחות אדירה של טושיטו מיפונה וקולה הצרחוני-מצוה של הנסיכה, הכנה מוקדמת ללידי מקבת בכס הדמים שלו ואחד התיאורים המשכענים ביותר של תאוות-הבצע של האיבר הפשוט, עושים את המבצר הנסתה לתעלומה משעשעת ומרתקת שכדאי לגלותה, כל אחד בעיניו שלו.

חיים
בניחוי

מזל החודש:

טלה מענה שם - מענה מזל

מזל טלה הוא הראשון בגלגל המזלות ומסמל את ראשיתם של הדברים. שמו של אדם נקבע עם לידתו או מיספר ימים לאחריה. השם קשור גם הוא למזל, כפי שתאר ריך-הלידה שעל פיו הממה נבנית, ומלמד על אופיו ומזלו של הנולד.

מפת-הלידה מתבססת על תאריך-הלידה, אך יש שיטות נוספות לבדוק את מזלו, אופיו וגורלו של כל אחד. אחת השיטות הללו היא תורת הנומרוולוגיה, או תורת-המיספרים. ישנם מיספרים הנחשבים לטובים במיוחד ומלמדים על חיים טובים, אופי נוח ומזל. אחרים יכולים להראות על חיים קשים, שים, חוסר-מזל וכו'.

את האותיות בשמו של האדם הופכים למיספרים, מחברים אותם ומסכמים ולבסוף סוף מצמצמים עד שמגיעים למיספר בין אחת לעשר והוא שיראה האם השם הביא עמו את אותו מזל מיוחל.

מעניין שכשאנשים משנים את שמם, גם חייהם משתנים. זה מזכיר את האימרה "משנה מקום, משנה מזל". גם משנה שם, משנה מזל. ביהדות מוכר המינהל להוסיף על השם את גורלו, אשה עשירייה ומשנה את שם משפחתה, משנה גם את חייה וסכום המיספרים ויכול ללמד על העתיד לקרות לה.

מיספר טוב ילמד על נישואיו טובים ודיך-חיים חיובית או ההיפך. אותו דבר מתאים לאלה שעלו לארץ ועיברתו את שמם. עצם העלייה והחיים החדשים בוודאי מצביעים על שינוי, אך את סוג השינוי אפשר יהיה ללמוד לפי סיכום המיספרים של השם החדש. טי פלוס שם המישיפה. מי שסיכום המיספרים שלו מראה על קשיים, תמיד יוכל לצרף לשמות הקיימים שם נוסף ובכך לשנות את המיספר והשם.

אפשר להשתמש בשם כלשהו וללמוד את דרך הפעולה. בחישובים האלה מותרים מראש על האפסים, כך שהאות ע', היא 70, הופכת למיספר 7, א האות ל' הופכת למיספר 3, במקום 30. זה לא מבטל את המיספר 3 שמיצג את האות ג'. כאמור, מצרפים את כל המיספרים. למ-

של השם ארז טל. ארז (שם פרטי) א=1, ר=2, ז=7, 10=7+2+1 (מורידים את ה-0) =1. טל (שם המישיפה) ט=9, ל=30 (מבטלים את ה-0) =3. סך הכל: 12 אבל זה 12+1=13 מחברים את השם הפרטי (1) עם שם המישיפה (3) והתוצאה היא 4. כלומר ארז טל הוא הטיפוס מיספר 4. המיספר הזה קשור בכוכב אוראנוס ומאפיין את האדם האוראני או זה המזכיר את מזל דלי.

הכוכבים הקשורים למיספרים הם:

- 1- שמש (שליטת מזל אריה)
- 2- ירח (קשור במזל סרטן)
- 3- יופיטר (קשור במזל קשת)

- 4- אוראנוס (קשור במזל דלי)
- 5- מרקורי (קשור במזלות תאומים ובתולה)
- 6- נוס (קשור במזלות שור ומאזניים)
- 7- נפטון (קשור במזל דגים)
- 8- סטורן (קשור במזל גדי)
- 9- מרס (קשור במזל טלה)
- 10- פלוטו

מיספר 1: שמש

מייצג מנהיגות, שילטון, כושר-אירגון. נדיבות, חמימות ורוחב-לב. זהו אדם עצמאי, המוכן להשקיע מאמץ בעבודה או בכל מטרה שאליה הוא חותר. הוא סמכותי ומתחשב באלה העובדים תחת סמכותו, נתונים לפיקודו או לשליטתו. אינו אוהב מרות. חשיבתו מקורית, אינו מסוגל לשבת בחוסר-מעש. תמיד ימצא בתנועה, נסי-עות, ספורט, עבודה או כל עיסוק שהוא מרבה בסיולים ובבילויים. הרושם החיצוני חשוב לו מאוד. הופעתו היא ללא מגם ובתלבושת הוא מנסה להבליט את טעמו הטוב. אם הוא בעל אמצעים זה יורגש בדרך שהוא

מתלבש, לבוש יקר ומרשים. אם הפרוטה אינה מצויה בכיסו, ילבש את הבגדים הזרקים והמוזנחים ביותר.

מיספר 2: ירח

זהו טיפוס הנוטה להיות נשי, רך ורגיש. הוא איש-מישיפה מובהק. אוהב ילדים, שקט ואוהב-אדם. לעיתים קרובות אפשר למצוא אותו עוסק במיקצועות דוגמת רפר, אה, עבודה סוציאלית, הוראה או כל עבודה הקשורה לטיפול וזרזה לזולת. הוא ניחן בחוש הומור וסלחנות. חסרונותיו של טיפוס זה הן בעיקר הפיטפוט ואהבת הרכילות, חוסר-שליטה במצב-רוח, תלות והצורך לאגור, לשמור ולחסוך בצורה מוגזמת. בגלל רגישותו מצביא-רוחו שנתנים במהירות מ"התלהבות עצומה לעצב ויאוש. לעיתים קרו-

בות קיים בו חוש מיוחד לכספים וגם כש-הוא מטפל בכספי הוולת, אפשר לסמוך על מהימנותו וישרו.

מיספר 3: יופיטר

זהו אדם החייב לבטא את עצמו על-ידי כתיבה, דיבור או כל אמצעי אמנותי-יצירתי אחר. אופיו של יופיטר אופטימי למדי, ולכן מצבים של דאגה וחשש אינם מתאימים לו. הוא אוהב חברה ומקפיד על עצמו באנשים היודעים להעניק הרגשה טובה. הוא אוהב לצחוק ולהשתעשע, להתנסות בחוויות בלתי-שיגרתיות. אם אינו לומד ומתפתח הוא עלול להשתנות ולהיפך לממורמר, שאפתן ומתעקש להתבלט בכל דרך שהיא. החופש נחוץ לו כאוויר לנשימה.

מיספר 4: אוראנוס

מלמד על אדם מעניין, מקורי, אידי-אליסט, חברותי ומוזר. גם שאפתנות נכללת בתכונותיו. הוא חרוץ, מדקדק בפרטים, דייקן ומסודר. הוא נמשך למקצועות שבהם

לכל אדם יש מיספר - והמיספר קובע את גורלו

דרוש כישרון טכני יחד עם יכולת מתמטית: מהנדס, ארכיטקט, טייס, איש-מחשבים וכו'. חייב להיצמד לשיגרה ואינו מתלהב משינויים, אלא אם הכין אותם מראש. הוא עקשן ומחפש אתגרים. למרות דבקו בשיגרה הוא בתוכו מרדן ואת זאת אפשר לחוש בעבודתו, שם הוא תמיד מנסה למצוא דרכים חדשות ושיטות לא-מקובלות.

מיספר 5: מרקורי

זהו הטיפוס הזריז, הממולח ומהיר-המחשבה. בעל עורמה ושימחת-חיים. אינו סובל דבר החוזר על עצמו. כל שטח מעניין אותו ובכל הוא רוצה להתנסות. הוא הרפתקן ובעל תחבולות, בעל יכולת שיכנוע ואהבת התנועה. מיקצועות התיקשורת ויחסי-

אתם כמהים לקשר חדש. הסיכוי הטוב ביו-תר הוא עם אנשים הקשורים לחו"ל או חו"ר

רם משם. מוסדות-לימוד, שאלהים אתם קשורים, גם שם תוכלו למצוא אנשים שיתאימו לקשר חדש. אין ספק שהגיע הזמן לסיים קשרים שכבר אינם נותנים לכם דבר. ה-13 וה-14 לא נוחים: עבודה קשה, המון תביעות מצד הסביבה והרגשה לא טובה. הכל יחד. יותר קל ב-15 וב-16 בחודש. ענייני כספים מעסיקים אתכם.

אתם עובדים קשה מדי וחייבים למצוא שיטות או דרכים יותר קלות. נראה שאתם קרובים להתי-סופסופ. בקרוב תהיו חרו-לים וחיאצלו להישאר ב"ית בנינו להצונחם, רק בני-לל ההזחה הנוכחית. אפי-שר עוד לטעם את כל אי-הנעימות, אך יש לבצע את העשינויים בדחפיות. רצון לתקן קשרים הוא חיובי, אלא שאתם משוים את ההחלטה וחבל. עכשיו יש הזדמנות להתחיל יחסים חדשים ובראים יותר. סכום כסף עשוי להגיע בספתי. ב-17 וב-18 בחודש - חזויה רופנית.

נסיעה לחו"ל צפויה בקרוב, ואלה מביניכם שלא יוכלו להרשות לעצמם ייהנו משינוי מסוג אחר. אבל נראה שסוף-סוף יותר קל וא-תם משתחררים מכל המונקה שליוותה את השנתיים האחרונות. מה שפחות נוח זהו המ-צב הכספי. מבחינה זו עב משיך להיות קשה וה-פתרון עדיין לא נראה באופק. פעילות ספור-טיבית מומלצת עכשיו.

הסמורטאים ביניכם ייהנו מהישגים משמרי חיים ומחמיאים. ברומנטיקה אתם חוגגים.

הבעיות המישיפחיתות ממשיכות להעיק עליכם, אם כי סוף-סוף יש באפשרותכם להתפתח לקי-רום ענייני הקריירה. הבדי-את שלכם ועל בני ה-מישיפה זו היא הבעיה היותר נוחצת מחזור-ההם או בעיות לב לפתע מחת-לות להציק ואי-אפשר ל-התעלם מהטובדות. ה-18 וה-19 די קשים ומחישים הסתייכות שהיתה עם בני-הזוג מחחילה לחלוף, אך זה כרוך בויתורים מציד-כם. פרשיית-אהבה המתחילה עכשיו, חייבת להישמר בסוד. בתחום הכספי צפויה הפתחה.

נסיעות, טיולים, התכתבויות ולימודים מ-סיים לכם עכשיו סיפוק רב. גם בעבודה אתם נהנים מתוצאות משיביות-רצון וזוכים לשבחים על הביצועות רעיונות המקוריים. הצ-עה לקידום מקצועי עו-מדת על הפרק. על ת-איצו ואל תלחצו. תנו ל-דברים להגיע. אין ספק שבתקופה הקרובה תמ-צאו את עצמכם בתמ-קיד מעניין, סמכותי ו-יוקרתי. זה יתבטא גם בתחום הפיננסי, שבו תחול השתפרות. קשר חדש עלול לאכזב.

שימות עם בני-מישיפה על נושאים כספיים פועג וסדרא אתכם. זה נכון שיש עכשיו בעיות, לא קל לכן להסתדר עם מה עליכם מקשה מאוד, ש'מים אתכם בהאשמות לא צודקות וחסרות-הגי-עות. אין פגע להניב, לה-תן או להילחם. תנו להם שישברו את ראגם וכדאי שתישארו אדישים. זהו ה-סיכוי היחיד לזכות ולקבל את המגיע לכם. הבריאות אינה טובה וחשוב שלא חזרונו בעניין אינכם יכולים להמשיך כך ללא סיפוק. ישומו לב - המצב עלול להסתבך.

עניינים כספיים חייבים להיות במרכז תשומת-ה-לב. יתכן שיש פגוע בבנק או שבנקוכם סכס-תשולמים נבזיים מדי. ב-רוז שנכשיו מסתה אינו פועל כשורה ואתם הספי-סידים כדאי להשגיח על כרטיסי-האשראי ופנסק-ההמחאה או הארנק. עיי-ני הבית והמטרים מאוד מטסיקים אתכם. תצטרכו להקדיש זמן לעיפוי או אידען הדרה מחדש. יתכן שהיה צורך להחליף רי-הום או איזור ביתי חזונו שבלעדי אי-אפשר בעבודה אתם מקובלים, ובקרוב תוכלו להתקדם.

נסיעות יכולות לסכן אתכם בתקופה זו וע-ליכם להיות יותר זהירים מתמיד. ידידים או אנשים, אפילו קר-בי-מישיפה, שעימם א-תם נפגשים בימים א-לה, מרוגזים אתכם וה-יחסים עלולים להתקל-קל. כדאי שתדעו שמי-מיס אלה אתם מבחי-רים להתפרץ ולהתרגז וקצת קשה לכם להש-תלט על עצמכם. זה בו-לס גם ביחסים בעבודה ובעיקר עם הסמכות שמעליכם. היוזהו, זה לא הזמן להתמרד ולהציע שינויים.

ענייני כספים ממשיכים להמריר. לפתע באים אליכם בהצעה מושכות ולא מצאיאותיות. כדאי שתתייעצו עם אנשים מק-צועיים. צעד לא נכון עלול להביא להפסדים קשים. בעבודה אתם חייבים לה-יות זהירים. בידוד אם אתם קשורים איכשהו לארצות אחרות, מישוה מוסה ל-השפיע עליכם לפעול בגדול. אך יתכן שזה נדול מדי ועלול להכניס אתכם לחסוכות. לכן, אל תסחרו להיעשה להצעות מסוג זה. בבחינות ועבודת-ההגושתם יש לכם סיכוי רב לזכות בציון טוב.

ענייני כספים ממשיכים להמריר. לפתע באים אליכם בהצעה מושכות ולא מצאיאותיות. כדאי שתתייעצו עם אנשים מק-צועיים. צעד לא נכון עלול להביא להפסדים קשים. בעבודה אתם חייבים לה-יות זהירים. בידוד אם אתם קשורים איכשהו לארצות אחרות, מישוה מוסה ל-השפיע עליכם לפעול בגדול. אך יתכן שזה נדול מדי ועלול להכניס אתכם לחסוכות. לכן, אל תסחרו להיעשה להצעות מסוג זה. בבחינות ועבודת-ההגושתם יש לכם סיכוי רב לזכות בציון טוב.

ענייני כספים ממשיכים להמריר. לפתע באים אליכם בהצעה מושכות ולא מצאיאותיות. כדאי שתתייעצו עם אנשים מק-צועיים. צעד לא נכון עלול להביא להפסדים קשים. בעבודה אתם חייבים לה-יות זהירים. בידוד אם אתם קשורים איכשהו לארצות אחרות, מישוה מוסה ל-השפיע עליכם לפעול בגדול. אך יתכן שזה נדול מדי ועלול להכניס אתכם לחסוכות. לכן, אל תסחרו להיעשה להצעות מסוג זה. בבחינות ועבודת-ההגושתם יש לכם סיכוי רב לזכות בציון טוב.

בני מזל טלה ערכו לעצמם מסיבה, ובליינים מפורסמים מכל הזמנים במסיבה של חשובים

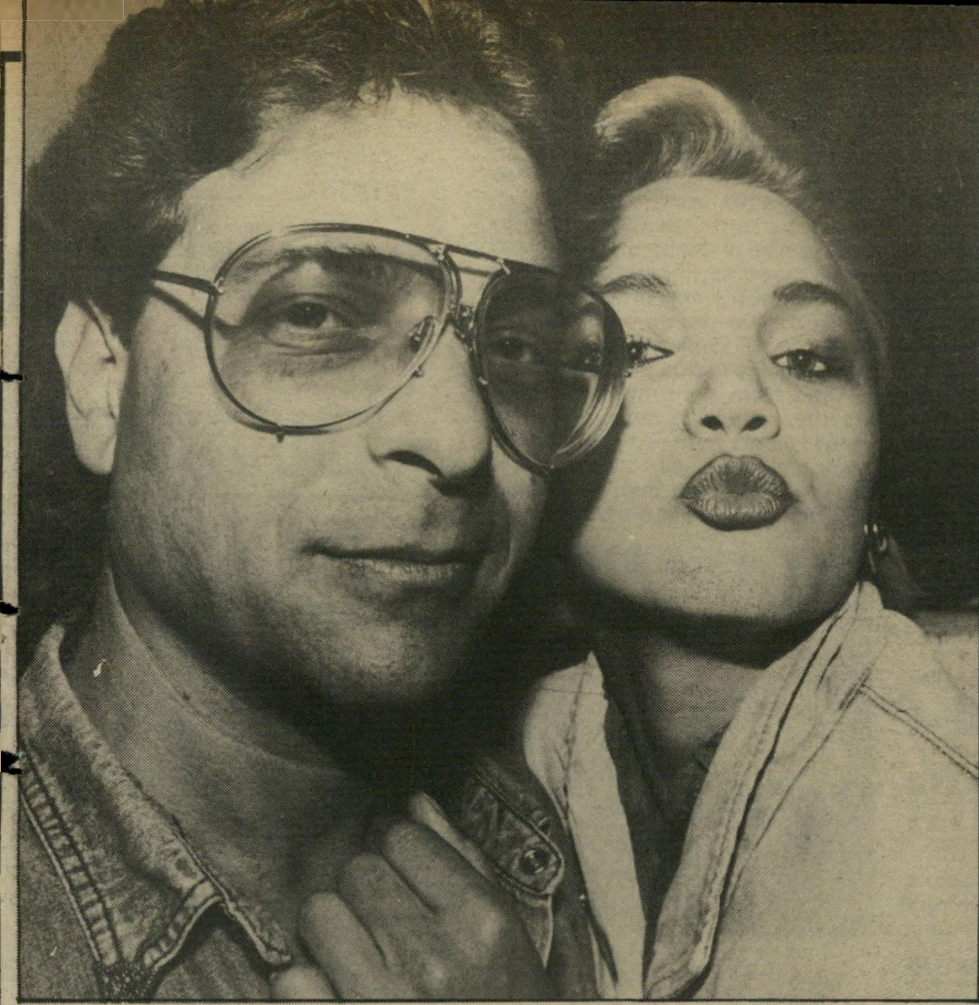

ג'קי ירושלמי גרושתו של איש-העסקים מיקי ירושלמי, אבי פאנק, בעלה-לשעבר של הצעירה עידית פאנק. בעלה-לשעבר של ג'קי עצמה הוא מבני מישפחת התעשיינים, יצרני החבלים.

מסיבה אגוצנטרית

על בני מזל טלה אומרים שהם מאוד אגוצנטרים, שהם כל-כך מרוכזים בעצמם שאין להם זמן לאחרים ושהם בעלי יוזמה ומרץ ועוד כהנה וכהנה. כמה מבעלי התכונות הללו, שנמנים על בני המזל, החליטו לערוך לעצמם מסיבה גדולה בטמפס. המפורסם שב-הם הוא **יובל הוד**, בנו של מפקד חיל-האוויר לשעבר **מוטי הוד**, ומי שהיה בעלה של **אריאלה**, שהיא כיום אשתו של איש-העסקים **שלום סנסטר**. מפורסם נוסף הוא **מיכה סינחס**, שהיה התקליטן הראשון של הסינרמה והעוסק בניכסירד-אינדי.

בין החברים של **יובל הוד** כלטו **נתן טרנר ואיתן סברנסקי**. **סמדר דר קלצינסקי** רקדה במרץ בחברת ידיד לא מזוהה והדוגמנית הישראלית, המצליחה בדרום-אפריקה, **סמדר צדוק** לבשה שימלת-סטריפלס שחורה שהבליטה את חוטביה ואת שיופה מהקץ הדרום-אפריקאי. כן בלטה **ג'קי**

דניאלה דנצל אלופת אירופה באיגרוף תאילנדי, המתגוררת ב-ארץ בחברת בן-זוגה עודד בלומנפלד (לצידה), מצ-

ליחה כדוגמנית-מסלול וכשחקנית. הצלחתה בסרט "עבודה בעיניים" הביאה לה הצעה להופיע בהפקה גרמנית-ישראלית בסדרת "סירטי" "אסקימו לימון".

על שזופות ודהויים

אחרי חודש וחצי של שיפוצים נפתח מחדש חדר הווי-אייפי בסינרמה, אך הפעם, לשם שינוי, נעשתה במקום בתקופה האחרונה, הצפיפות היתה נסבלת וניתן היה לרקוד ולנוע בחופשיות במקום מבלי להיזדקק למרפקים ולאגרופים.

הכרונות בני-יורק. בניגוד למסיבות אחרות, שנערכו במקום בתקופה האחרונה, הצפיפות היתה נסבלת וניתן היה לרקוד ולנוע בחופשיות במקום מבלי להיזדקק למרפקים ולאגרופים.

סמדר קלצינסקי הדוגמנית, עשתה באחרונה הסבה מיקצועית והתחילה לעבוד כמאפרת לסרטים וצילומי אופנה. כשהיא יוצאת לאירועים היא נמנעת מלהתאפר ונוטה להצטנע בלבוש, וגם במסיבה היו רבים שלא זיהו אותה.

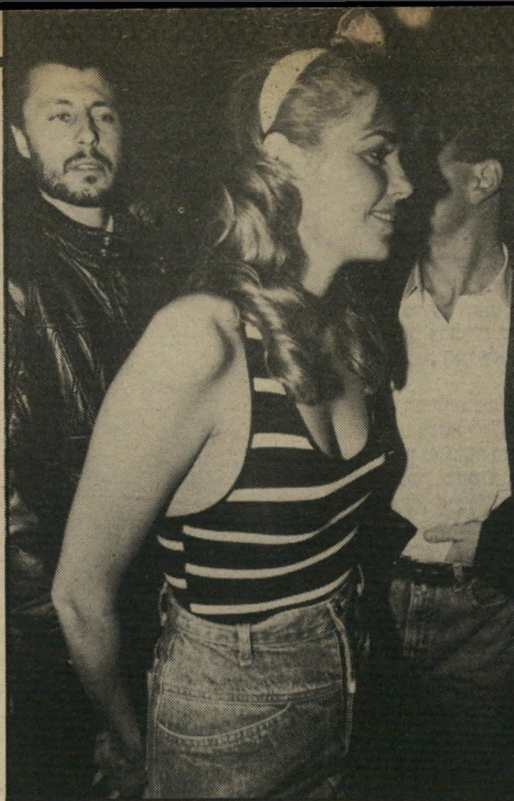

יובל הוד בנו של מי שהיה מפקד חיל-האוויר, גרוש מזה שנה, ואחד הרווקים המבוקשים בתל-אביב. סמדר צדוק (מימין) סטודנטית לפסיכולוגיה המצליחה כדוגמנית בדרום-אפריקה.

אלי דסה, תעלים הוא

אילנה שושן מלכת-היופי והדוגמנית הפתית-נועה וחושפנית. היא גם הזדרזה לציין ששחקן הכדורסל למסיבה היה האופנאי המזוקן סילביאן אימברג (לצידה).

ניי (מימין) מלכת-היופי של השנה הקודמת העניקה נשיקה למלכה החדשה שירלי בן-מרדכי ויעצה לה לשמור על פרופיל נמוך בתחום האישי.

אלי דסה, תעלים הוא

ליאת רון הדוגמנית של "גוטקס" היתה היחידה שהופיעה בבגד נועז וחושפני. היא גם הזדרזה לציין ששחקן הכדורסל מני זולדן הוא ידיד בלבד, ולא בן-זוג רומאנטי, כפי שטועים לחשוב.

ובאה בחברתה של הדוגמנית סמדר גנזי (מימין) שהעניקה לה נשיקה לזכר הימים שבהם עבדו השתיים בצמוד. גילי גמליאלי (בתמונה מימין) ובת זוגו, הדוגמנית מיי בריט.

ענת בירן מדוגמניות-הצמרת של ישראל, שעבדה להתגורר בפאריס, והעובדת שם כדוגמנית-צילום, הגיעה ארצה לחג הפסח בלא חבר,

שלום פנסטר מבעלי הסינרמה, היה האלגנטי ביותר ב"אירוע. עזר כנגדו באירוח היתה המלונאית ענת קריבושה, הצמודה לרוני משכית, מהיורשים של חברת "זוגלובק".

נלסון מת. אשתו, מריאן (מימין), עזבה את אל הכפר, חי וישן בו, והוא מנסה

בראשונה את סגור פיו. ניכר בו שהוא לא מתורגל בראיונות עיתונאיים, הוא מדבר בהיסוס, שוקל בהירות את המר לים.

ורר ציבעו, הכוהנת הגדולה של המר חול האירובי בארץ, הנחשבת כבת-בית בכפר, צמודה ללירון ומסרבת ככל תר קף לדבר על השמועות. "אני לא רוצה להתערב בדברים שלא נוגעים לי זה לא ענייני, ואני לא מסכימה לדבר על זה!"

על הבילוי בכפר בלי רפי נלסון היא אומרת: "קשה לקלוט שרפי איננו. אני כל הזמן מרגישה כאילו רפי עדיין נמ צא בכפר, מקשיב לנו, מביט ומחייך מלמעלה, חושבת שהוא נהנה לראות אותנו באים ומבלים במיפעל-חייו."

לירון, בנו של רפי, היא חולקת שבחים ומחמאות. "הוא מנהל את הכפר נהדר, וכולם נורא אוהבים אותו"

נראה שהאנשים שהיו קרובים לנל-סון-האב מסוככים על נלסון-הבן, מגי-נים עליו ומנסים לעזור לו. אולי למען עצמם, כדי שהכפר של נלסון יישאר כפי שהיה.

ומה אומר על השמועות מי שמכב בהן, לירון עצמו? עד היום מסרב לירון להגיב באוזני העיתונות. השבוע פתח

ראש העיר רפי הוכמן, השויף של אילת, מתרכז בליקוק שלגון.

החיים אחר

נלסון

ארה כשהיתה למרות חסרונן של רפי. לירון נחשב לילד התפנוקים של האורחים וגם הוא מצידו, לא חוסך בנימוקים. מזמין את האורחים הרבים לשתות על חשבונם בשמחה והם מחזירים לו באהבה גלויה.

בסח כרגיל מראה שכיח בכפר של נלסון, זוג אוהבים. זוגות רבים צעירים ומבוגרים יושבים בפינות הכפר ונותנים דרוו לריגשותיהם. המבלים בכפר אומרים שהאווירה נש-

ריה זה חגיגה הפסח הראשון שעבר על הכפר של רפי נלסון — בלי רפי נלסון.

מאז מותו הפתאומי של רפי, מנהל את הכפר בנו, לירון. לפי מיספר האני שים שבילו בכפר בחגיגה הפסח, נראה שהוא עושה את זה בהצלחה.

ענת קריבושה, מבלה קבועה במקום, מספרת על הפעם הראשונה בלי רפי. "זה לא אותו הרבר. רפי היה חסר לכל מי שהכיר אותו, אבל למרות זאת, לירון מנהל את הכפר בהצלחה רבה. האי-וודיה הכללית בכפר נשארה כפי שהייתה, ואם זה ימשיך ככה, ההצלחה של הכפר לא תיפסק."

הקהל הרב, שבילה במקום, שכב על כסאות-נוח, עצם עיניו, התמכר לשמש המלטפת, וגמע כמויות-אלכוהול. אבל הפעילות העיקרית היתה ההתעסקות בחרושת השמועות. והשמועות היו רבות וחול אשר על שפתיהם של הכפר.

מה מספרות השמועות?

חברה קבועה לירון בחברת החברה האישית, ג'ודי. בשבת האחרונה חגג הכפר את יום הולדתה. כמות היין שנשפכה שם לא היתה מביישת את ימי השיא של הכפר.

מילחמתה בלירון, ענו מכיוון אחר. האלמנה העליוה או הלא-עליוה — תלוי מי הרובר — רבה עם כל חבריו של רפי נלסון, אמרו. ועוד: נלסון ערך לפני מותו צוואה אצל עורך-דינו, כרוך שיפמן, שהיה גם חבר קרוב, ובצוואה הוא מורה להעביר את כל רכושו לבנו לירון.

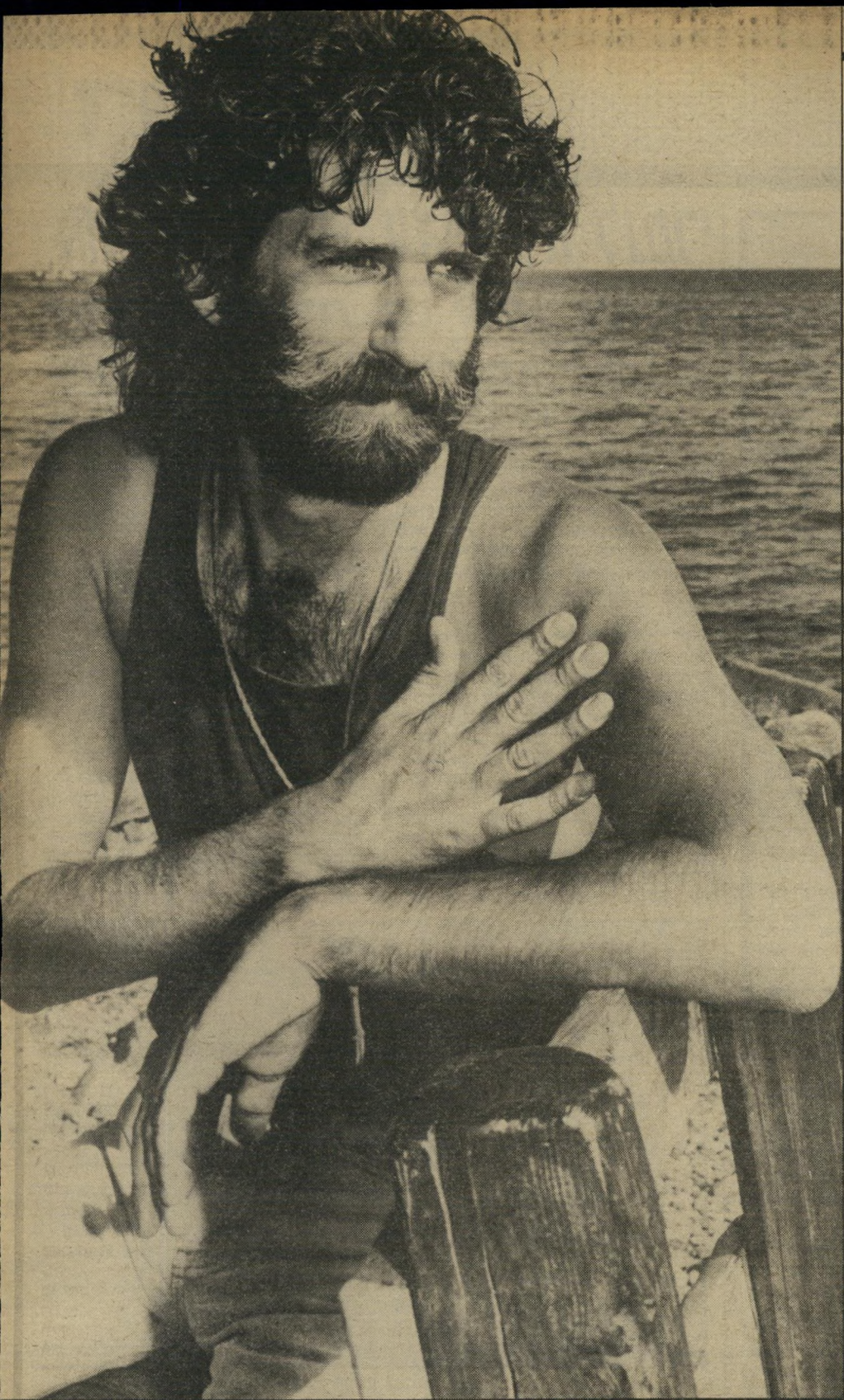
שיפמן מאשר שנלסון הוריש את רכושו לבנו. על שאר השמועות הוא הגיב בביטול, טוען שהסיפורים המסור פרים בכפר לא היו ולא נבראו.

הוא נהדר! ★

השמועות על החיכוכים והמר ריבות לא הפריעו למבלים הרבים, שהגיעו לכפר בחגיגה הפסח, ואולי אף הו-סיפו עניין. החברים הקרובים של מי שפנת נל-סון ניסו להוים את חרושת-השמועות.

מנוחת השחקן אילי גורליצקי ואשתו ירדו גם הם בחג החירות לכפר הדרומי. הם שהו בכפר במשך שלושה ימים והעבירו את הזמן ברחיצה בים ובהתמכרות לשמש.

הכפר ולוחמת על הירושה. בנו לירון הגיע להיכנס למגפיים של אביו. טאבה בפסח

היא רצתה לנסוע במכונית ללווייה, ואני לא הסכמתי. אמרתי שלא יזיוו אותה 30 יום אחרי מותו. אחרי שבוע אני נסעתי באוטו.

הסיפור הזה באמת נכון. הייתי צריך לנסוע לתל-אביב לסדר סידורים בקשר לכפר, והמכונית שלי התקלקלה. אבל זה הרבר הנכון היחיד שהיא אמרה.

מה אני מרגיש כלפיה? לא כלום. אני משתדל לנטרל את עצמי מרגשות כלפיה.

היא החליטה שהיא רוצה לדבר איתי באמצעות עורך-דין? בבקשה, נדר בר ררך עורכדיין?

היום אני עוד לא רוצה לספר את כל מה שיש לי נגדה. יבוא יום ואני אוציא את הדברים החוצה — לא כרי להתגונן, רק כדי להבהיר את התמונה. כיום מעדיף לירון להשקיע את זמנו ומרצו בניהול הכפר. אני פה בכפר מעתה ועד בכלל. בינתיים ההרגשה טובה, נחמד לראות חברים ותיקים, הבאים, נהנים ומכסוטים, זה שווה הכל. כשמישויים אותי לרפי, זו מחמאה גדולה בשבילי. אני גם יודע שאני ער מר כל הזמן בביקורת בוחנת של אני שים.

גם הביקורת של רפי עומדת לנגד עיני. אני חושב מה הוא היה אומר על כל דבר. אני חושב שאילו היה פה היום, הוא היה מבסוט ממה שקורה.

הוא נתן לי לנהל את הכפר מפני שהוא סמך עלי.

רוצים

להתחנף!

ב למריאן, האלמנה, קשה מאוד להתגלגל למותו של רפי, אהובה, טוענת פרקליטתה, חרותה הראל. היא

הרגיו אותי מאוד לקרוא את הש" מועות הללו בעיתונים, לא רציתי לתת לדברים שפורסמו את התגובה שלי, כי זה היה מתפרש כאילו אני באמת מאשר את השמועות. אילו הייתי באמת מת- נהג כמו שהשמועות מספרות, הייתי מגיב, אבל הדברים הללו לא היו ולא נבראו.

אמרו שהתחלתי ללכת במגפיים ולגדל זקן כמו אבא. שטויות! מגיל 17 יש לי זקן.

מריאן סיפרה שאני לא עומד במה שאני אומר. היא סיפרה שכשרפי מת,

האירובית ורד צביעון, מל- כת המחול ה- אירובי, צמודה ללירון ועוזרת לו.

הירוש לירון נלסון הגיע לכפר בשנת 1984. עד מותו של נלסון הוא שהה בכפר בחגים ועזר לנלסון לנהל אותו. מאז מותו הוא מתגורר בכפר,

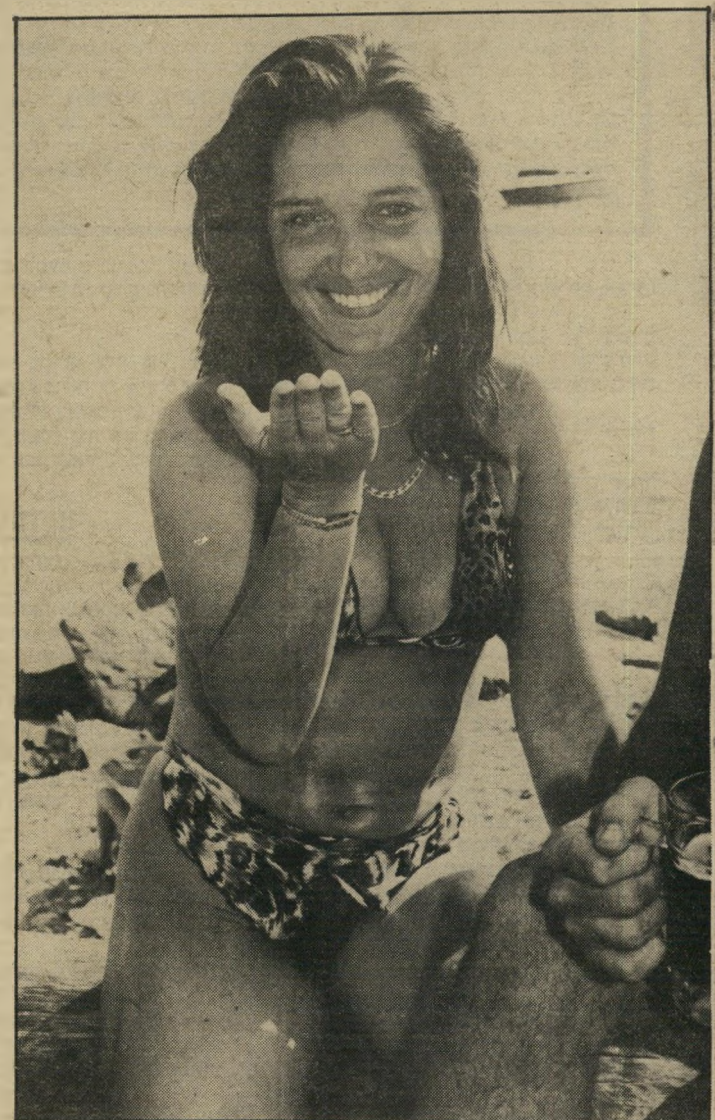

טובד השמן במשך שנים ניהל עופר את מיטבח הכפר ושימש כטבח הראשי. עתה הוא עבר הסבה מיקצועית ועובד כבארמן הכפר. עם המשקאות מקבלים אצלו גם חיוך רחב.

מספרת שמריאן שוהה בחוף-לארץ כשל נסיבות מישפחתיות הקשורות באביה. הכינוי האלמנה העליוה' שאר' תו מרביקים למריאן, איננו נכון. קשה לה מאוד עם מותו של רפי. היא מתגעגעת מאוד לרפי שלה. "זה לא נכון שלקראת הסוף מריאן ורפי חיו לא טוב ביחד. היא גם חיה בשלום עם חבריו ודווקא זו היתה תקר פת-הזוהר שלהם. מדוע הידידים של רפי זנחו אותה עכשיו? חברים הרוצים להמשיך ולבוא לכפר של רפי, ולקבל שרותים בחינם, חייבים להתחנף ללירון. השמועות נגד מריאן בוקעות מג- רוננו של לירון.

הסכום שהיא מבקשת כמוזנות גבוה. מריאן עובה עבודה, מישפחה, כדי להתחנף עם רפי. אין לה אף אדם בארץ. היא חיתה עם בעל שקנה לזו פרות ויהלומים, וששיכן אותה במלר- נות פאר. מגיע לה סכום גדול."

לירון טוען כך, מריאן טוענת אחרת, השמועות פורחות, והשמש מעל הכפר של נלסון ממשיכה לזרוח. **שי ברם, צילם: אבי ולדמן**

הוותיקה ענת קריבושה, רווקה תל-אביבית, ירדה גם היא לכפר של נלסון. "כבר עשר שנים שאני מבלה בכפר, מגיל 17. האווירה פה לא השתנתה מאז שרפי איננו. אך בכל זאת הוא חסר."

הולך ומשתכת, עדיין לא לגמרי

אחר-הצהריים עם יעקב חורגין

כתבה חגית טוך

משה רוד: הקריאה בספריו היתה קולחת. גופי הארץ אותנטים. ניכר מרדך תיאורם שהוא חי אותם הזכרים מקרוב.

לא נסמעו

ספריו של חורגין נעלמו מכבר ממרפי הנויות הספרים בתל-אביב. אפילו בחנויות לספרים יש נים ועתקים כמו רובינוח, פולאק וויקרא לא ניתן להשיגם. בצו קריאה נמצאו שניים, "חומת אג" ריפס" וגאל המלוכה". שניים, ותו לא.

בתנויות כמו סטימצקי, פרוחה, מאה ותולעת ספרים עם דור חדש של מוכרים שאפילו את שמו לא שמע.

מי שיתעקש להשיג את הספרים יצטרך לפנות ישירות להוצאת הספרים (חלקו, שהוציאו את ספריו של חורגין בשנות השלושים והארבעים, אינן קיימות עוד) או שייאלץ להסתפק בעותקים הקיימים בספריות ההשאלה.

העתיד מבטיח צעת יותר. הוצאת כתר עומדת להחיות את יצירתו הספרותית של חורגין בעזרת שתי יחמות.

יון פרי: בתחילת השנה הבאה יצא קובץ נובלות של חורגין במסגרת מדור עתדי של שיחזור ספרות עבר. עוד השנה תצא, במסגרת סידרת הספרות הקלאסית לילדים של "כתר", מהדורה חדשה של "הקנאים הצעירים" בלבוש לשוני מודרני. בחרנו בסיפור זה רווקא, מה שספרי עלילה המתנסים ברובם על הדיס

את הכתבה הזאת צריך להתחיל מן הסוף. סופה מצוי בכית אבות גדול בכפר שמריהו. כשנכנסתי לחדר 407 ישב יעקב חורגין בכורסה. היתה שעת אחר הצהריים. במשך כל זמן הראיון הוא נשאר יושב. כשיצאתי הטרידה אותי המחשבה שאולי גם השעתיים שנתרו עד ארוחת הערב יעברו עליו באותה תנוחה.

אפשר לשער כמה ארוכים הימים העוברים על יעקב חורגין בישיבה. בציפייה למבקרים שלא באים. בסרטיוריה של מטרים ספורים.

כשעזבתי את חדרו גברה בי העגמומיות לנוכח האור הצהוב, הכבד, ששטף את המסדרונות הארוכים המחברים בין החדרים ומראה ערות הנשים הקשישות שישבו בקומת הכניסה, חבורות חבורות, אפופות ריח של ספרי לשיער ומחזיקות ארנקידי על הברכיים.

יעקב חורגין, כמעט בן תשעים, הקדיש את מיטב שנותיו לילדים. כמחנך, כמחברם של ספרים רבים לבני הנוער וכעורך בוסתנאי לנוער (1935-9) והבוקר לילדים (1944-8).

"הקנאים הצעירים", "ירושלים בלחכות", "יה לום הפלאים", "הבלש משכונת הצריפים", "חומת אנריפט", "במבוכה", "בלחט קדם", אל המלך כה".

ספרי עלילה המתנסים ברובם על הדיס

סופר חורגין ליד ספרייה

שמעבר לעלילה על חבורת ילדים צעירים הלך חמת ברומאים, הוא מכיל הרכה מאוד אלמנטים אופייניים לסגנון כתיבתו של חורגין שהיה ה ראשון להעמיד את דמות הצנר הארצישראלי. אלמנטים כמו עברית הנוער, גאוותו האלאומית וערצתו לארץ.

לפעמים הרגשה כזאת

- אתה שמח על הוצאת המהדורה החדשה? כן. מדוע לא? מדוע החלטו לפי דעתך על הוצאתה? אינני יודע. לא התייעצו איתך? לא.

האם הנוער של היום יכול למצוא עניין בספרים שלך?

כן. משלושה טעמים. טעם אחד, הפאבולה (העלילה). רבר שמושך נוער. ילדים. שנית, כל הנוער חוש בשבילם ולכן הוא מושך ומרתק יותר. להגיד שבגלל שזה טוב מאוד — אינני מאמין שנוער יודע להבחין בכך. — מהו אם כך הטעם השלישי? הטעם השלישי הוא כזה שגם אני אינני יודע... ישאלו אותי מדוע, אענה בתמיהה גם אני. קשה לרדת את הלך הרוח של הקוראים הצעירים. קשה לקבוע מתי הוא בשיאו. — אתה מרגיש נוח? יש לפעמים הרגשה כזאת של השתכחות. בהתפעל. כלומר הולך ומשתכת. עדיין לא נשכח לגמרי. אבל זה טבע הדברים. מי שגומר את תפי

יעקב חורגין

לעורכי הראשון — בהכרת תודה

ב-23 בדצמבר השנה ימלאו ליעקב חורגין 90 שנה. כי יעקב חורגין, זקן המספרים העברים בישראל, נולד ב-23 בדצמבר 1898. אילו היה לישראל ממלכתית יהיה זה של 1988 זכרון קצר ארוך, להבדיל מן הזכרון הארוך הקצר, המנופח כבמחלת האלצהיימיר, הנונית הישר לימי אברהם אבינו ומערת המכפלה, היתה ישראל אוטונית זו שבדמיון הופכת את יום חגו של יעקב חורגין ליום חגה שלה, יום חג לספרות העברית המתחדשת במדינת היהודים. אגודת הסופרים היתה מזמנת מושב חגיגי מיוחד, אוניברסיטת בראילן או אף האוניברסיטה העברית בירושלים היו מכבדות ומתכבדות בהעניקו לו תואר דוקטור כבוד, ושר החינוך והתרבות היה מטריח עצמו לבקר אדם זקן, בודד, בבית-האבות בכפר שמריהו, שבו מצא לו מקלט.

אילו — אילו — אילו...

סיפור חייו של יעקב חורגין נשמע כסימורה של התישבות היהודים בארץ-ישראל; טוב: התישבות היהודים, לא זו של עמי-הארצות חובשי חליפות הסרונות וחוגי האקדחים שאינם אלא גירסה חדשה של עובדי אלילים כנעניים. חורגין נולד ביפו וזכה בהסמכה לתואר בבית-המדרש הידוע למורים בירושלים של תחילת המאה. בימי מלחמת העולם הראשונה שירת כמתורגמן בצבא התורכי ולאחר מכן הורה בבטריה של ראשית שנות העשרים, לאחר-מכן בתל-אביב ובשנות החמישים המוקדמות — אף ב"ישיבה ונוברסיטי" בניו-יורק. בשנת 1955 היה בין ראשוני המורים באוניברסיטת בראילן. אביו, ר' שמואל יצחק חורגין, בן העלייה הראשונה, היה ממייסדי ומורי של המוסד החינוכי העברי הראשון ביפו, תלמוד תורה "שערי דרך".

את שיריו וסיפוריו החל כותב בשנים שלאחר מלחמת העולם הראשונה, שנים בהן עוד מעלו וכתבו בארץ ברנר וא"ד גורדון. דור ואולי יותר של קוראים עבריים — אני ביניהם — גדלו על ברכי הסיפורים ההיסטוריים שלו וסיפורי האחרים לבני הנוער. בין השנים 1944 ו-1948 ערך את העיתון הבוקר לילדים שבו פירסמתי את דברי הראשונים שבכתב. שם גם נתוודעתי אליו: אדם ידידותי ועדין הליכות אם גם מסוגר מעט, ביישני ומחבב ילדים (כמו מרים ילן-שטקליס, היו גם הוא ורעייתו יושבי ילדים). לא במקרה נתן את מיטב חילו לספרות לילד ולנוער. כבר אז נמנה עם המנהג שאותם ימים נקרא "אורח" והיום היינו מכנים כימני.

בשנת 1979 הקדיש לו פרופ' גרשון שקד סדרת רשימות במוסף הספרותי של ידיעות אחרונות. בשנת 1981, לפני שבע שנים, ערכה המוסל ברייטל לטקס קטן ונאה של סיפוריו, לטקס שיצא לאור בהוצאת "יחידו" של אגודת הסופרים. את הלכת הקדיש חורגין לאשתו המנוחה: שאינך עוד אתי, אך עוד מאווד עורך בלבי. למבחר ציפה המוסל ברייטל מנא קצר שבו עמדה על גילויי ההומור ביצירת חורגין, על השיבותה של עלילה מרתקת ובנויה כהלכה בסיפוריו, על סלידתו מדרמטיזציה יתירה, פאתוס, אקזוטיות והצטעצעות לשונית. אנב כך העירה: "נראה כי תכונות אלה לא היו המצרך המבוקש של קהל הקוראים בארץ ישראל בשנות המאבק על הקמת מדינה עברית... וגם הן, בנוסף לפוליטיקה (הימנית, כאמור — נ"ז), תרמו לדחיקת יצירתו אל השוליים וכמעט מעבר להם".

ביקשתי מחגיגת סוף לבקר ולשוחח עם האיש שהשקפותיו, אנינותו (מעולם לא היה בעל מרפקים), ואולי גם אומי כתיבתו חסרת היומרות, שיינעו לעסקי הספרות העברית ולמבקרה נטולי החוש לתרבות לדחוק את יצירתו אל השוליים, וכמעט מעבר להם.

נתן זך

קדו מסולק הצידה. לפעמים בנימוס, לפעמים פחות בנימוס. מי מהסופרים שנוטר טינה נגד דבר כזה עושה שטות.

מישקע של טינה בוודאי שלא. הרי גם הכי תונת לכך היא עלגות שם. ואין לי אויבים שיעשו את זה בכוונה וישתדלו להשכיח אותי. זה לא נאעש בכוונה. אני מקבל זאת לא מפני שאני משלים עם זה אלא מפני שאין לי ברירה. פשוט מאוד.

החלומות התנדפו

מהו מצב כריאותך? מצבי לא כל כך טוב. אין לי כאבים או מיג' בלה פיסית. מבחינה זאת אני יותר ברומול מא' תרים. אבל מצבי הרוח קשים מאוד. קשים מאוד. לא אוכל להגיד שזה גמיע עד כדי דיכאון אבל זה קשה משום שאין ברירה. וכשאין ברירה יש אחת משתי הברירות. או להשלים עם המצב או לחבוט את הראש בקיר. וכיוון שחבוט ראש בקיר אני עדיין אינני מוכן לא לחתור לי אלא להשלים עם המצב. הערבי אומר. מש איל תאל', כלומר: יילך המצב ויתגלגל כמו שהוא.

יפה פה? כן. יפה. מה יחסך לחיים בבית אבות? יש לי ברכה לכל חברי. שיוכו לזה. אבל זה לא קל. זה לא תענוג. כל מצבי הרוח... — ושלחי החיים... כן. קשה להסתגל. כשאת מתקרבת לגיל הזה שדורש הסתגלות אז זה קשה מאוד. להיות תלוי באחרים. להיות אחד מאלה שצריך לרדם עליהם... אבל אני ברירה. היסוד הזה ששמו אין ברירה הוא קשה כבדול ואי אפשר לפצח אותו. — מה היית מעדיף? אינני יודע. אילו עמדו בפני ברירות, אינני יודע כמה הייתי בוחר. אין מוצא אחר. אהיה קדי צוני ואניד שהברירה היא או מוות, כלומר להסי' תלק... התחסלות... או לתת לחיים להתגלגל כמו

שהם. אפשר להקיש מכך על השקפת העולם שלך?

אני לא הייתי פסימי אף פעם, אבל בשנים האחרונות אני יותר פסימי. פעם הייתי מלא חיים אבל עם הגיל זה הולך ומחמץ. המציאות מתיי צבת לפניך כשהיא קודרת. אפולולית.

בראייה לאחור אתה יכול לומר שהיית מרוצה מחיך עד כה?

לא ביותר. אינני חושב שישנו אדם שיגיד שחי כפי שרצה, כפי שחלם. היו לי חלומות אחרים. חלומות של גדולה. כל אלה התנדפו ואינם.

וסיפוק קיים בגילך? לא תמיד. כשאני כותב ואחר כך מקבל ד"ש חיובי מאדם נבון, מבין, זה הסיפוק היחיד שאני מקבל.

אתה עדיין כותב?

לעיתים יותר רחוקות. יש לי עדיין דברים בכתובים שנשארו אצלי משום מה ולא פורסמו. סיפורים. ארוכים למדי.

מדוע לא פורסמו?

מקרה. מולם של אלה.

מתי כתבת בפעם האחרונה?

לפני שנים אחדות. ניסיתי לכתוב מעין יומן, לתאר את ריגשותי ודעותי בצורה הולמת כמובן, אבל הרלתי מכך. כי אם אינך רוצה להיחשף אז זה לא שווה פרוטה. מצד שני, הגרעין העיקרי של השקפת חיים טמון דווקא במקום בו אינך רוצה להיחשף.

כשהיתה אהבה

מה היו נקודות השיא בחיך? כחיים היו נקודות שיא, כשהיתה אהבה. אהבה שמומשה. עכשיו היא כבר איננה... זו היתה נקודת שיא חשובה מאוד. אחר-כך היו נקודות שיא בכי היתב הספרים. וזהו. אבל קשה להחליט מה היתה היצירה שסיפקה אותי יותר מן הכל. — ומה היו הוויתורים הגדולים?

אריה יעקב

שלמה שבא העולם אינו אלא צבע

כימים אלה נערכת תערוכת ציור שנדמה לי שלא היתה כמותה: היא מתפרשת, אפשר לומר, בכל הארץ. רטרופקטיבה מקיפה של ציורי אורי רייד מן מוצגת במשכן לאמנות בעין-חרוד, רישור מיו — בגלריה שבקיבוץ כברי, וציורי הדיקנאות — בגלריה ד"ר בתל-אביב. ר כדאי לנסוע ממקום למקום, ללכת מאולם תצוגה לאולם תצוגה, כדאי לראות את יצירות אורי ריימן.

צייר ריימן ליד ציור

עולמו פשוט עד מאוד: יש בו רק נופים ואנשים. אין בו אוטובוסים, אין בתחרושת, אין עשן, אין ארובות, אין מסמרים, אין צמתים, אין מחשבים. ישנם רק נופים ופני אדם, הבאים לעולם בצבעים יוקרים, חמים, יפים, עשויים נפלא.

קיבוץ כברי, שאורי ריימן חבר בו זה כארבעים שנה — עומד על ראש אחת מגבעות הגליל המערבי המשתפלות אל מישור החוף; לפניו פתוח במבט אחד כל המישור, מראש הנקרה ועד חיפה — זהוב וירוק וקצת אדום. ברקע, הים הגדול — כחול — וממעל שמים גבוהים — כחולים כהירים. כל העולם מסתבר כתמונה אחת. מהסטודיו שלו ראה הר, שדה, רדך וים. את אלו צייר בקפדנות, בסבלנות ובאורך רוח — חזר וצייר, בישל, בנה, לאט לאט, הוסיף צבע, גילגל צבעים, העלים צבעים — עד שבאו התמונות לעולם. וכך בחופו של הגליל המערבי, מפניתו, מבלי שירבה לבוא בקהל אמנים — השקיף אורי ריימן על הנוף ועל המראה אשר ראו עיניו, והביאם לעולם מחדש ואחרת בכרוי, ככתמי צבע גדולים, משחקים זה עם זה, תזמורת מנגנות על רוכסי ההרים. הוא הולידם ויצרם ועשאם שעשוע לעין וטעם לחיים, ובכך נרמה שהמשיך במסורת הציירים הצרפתים שלאחר האימפרסיוניסטים, שהתיישבו בדרום צרפת, כנופים הדומים אלה שאורי ריימן רואה — ועשו אותם לבדי צבע של חג.

אחר כך הוכיח אורי ריימן שפני אדם גם הם אינם אלא נופים — אולי מפני שפנים ונופים הם כמעט היפוכי אותיות — וצייר סדרות של דיוקנאות מרהיבים של בני כפרו, ידידים ועובדי אורח, שהפכו לצבעים; לא נפש, לא פסיכולוגיה, לא הבנה — צבע, צבע, בימים אלו מוצגים בדי הנוף, רישומי החסכניים והעשירים והדיוקנאות בשלש תצוגות, וזהו חג למי עיני-חרוד: וזהו ציור-דך וחג למי שהקדיש עצמו מאז 1943, כשהתיישב בבית-הערכה שבמעמק יזרעאל, יישוב מוכה שמש ומוכה שלוש-ארבעה צבעים, ממנו עבר לכברי ב-1949, ונרגע בצבעיה הרכים, ויצר את העולם מחדש על פי הצבע. עם התערוכה יצא לאור גם אלבום יצירותיו בהוצאת הקיבוץ המאוחד. ככרי והמשכן לאמנות בעין-חרוד. את האלבום היפה, מלווה מונוגרפיה מקיפה של גליה בראור.

בשחור לבן. כולם אמרו שזה לא שווה את הטיור הזה.

מפה ומשם

פרס לרומן מקורי

האגודה להענקת פרסים ספרותיים על שם מרדכי ברנשטיין הכריזה על הפרסים אותם היא מתכוונת לחלק במהלך שנה זו: פרס לרומן מקורי בסך 4,000 ש"ח ופרס לבקורת ספרותית בעיתונות היומית. הפרס הראשון יוענק לסופר (עד גיל 50) "שכתב רומן מובחר ומקורי מחיי ישראל" המכיל לפחות 200 עמודי דפוס בני 30 שורות ככל עמוד, ובכל שורה 60 סימני דפוס. סופר מעל לגיל 50 שכתב רומן מובחר ומקורי" ממין זה או מי שאינו יודע לחשב סימני דפוס יצטרך להפחש לו "אגודה להענקת פרסים" אחרת.

את הפרס לביקורת ספרותית בעיתונות, זכאי לקבל כל סופר, עיתונאי, מבקר, הכותבים ב"סורת ספרותית" באחד המוספים לספרות בעיתון נות היומית.

מורשת עגנון

לרגל מלאות 100 שנים להולדתו של ש"י עגנון מתכוון החוג לספרות עברית באוניברסיטה העברית בירושלים לערוך ב-12 וב-14 ביוני 1988, כנס ספרים וחוקרים על מורשת עגנון ויצירתו. הכנס יהיה פתוח לקהל הרחב. השלישייה הפותחת (חוקרים): הפרופסורים דן מירון, עדי צמח וגרשון שקד. השלישייה הפותחת (סופרים): עמוס עוז, משה שמיר, א"ב יהושע. מה בכל זאת חדש?

ארבעים שנות ספרות

כנס מחקר בן שלושה ימים בנושא "ארבעים שנות ספרות עברית בישראל" נערך השבוע על ידי הפקולטה למדעי הרוח באוניברסיטת תל-אביב, בשיתוף עם בית-התפוצות. בין הרצעים: הפרופסורים שמואל ורסס, עוזי שביט, הלל כר-זל, רות קרסו-רבילום ומנחם פרי. הסופר היחיד שהשתתף בכנס היה המשורר חיים גורי, חתן פרס ישראל לספרות לשנה זו. השאלה היחידה שהתבקשה היא, אם המדובר בספרות ישראלית — מה לבית-התפוצות כאן? אלא אם כן יש דברים בגו.

"בוודאי. זה חסר לי." — אני מבינה שחסכת כסף כמשך השנים כש ביל להבטיח את עצמך. "בוודאי. עברתי כל השנים ופזרן לא הייתי. אבל מה יצא מזה..." — מה אתה שומר איתך? "יש הרבה דברים שהלכו לאיבוד. אינני יודע איפה הם. יש לי כתבי יד, תרפסים, אבל חסר בהם. הם אינם שלמים." — האם זכרונות העבר הם אלה שמקיימים אותך עכשיו? "לא. אבל אין ספק שהזכרונות נותנים לי הרבה. אני איש של הזכירה. אוהב לזכור. נתנה מהזכירה." — אתה שומר על קשר עם אנשים שהכרת? "לא. חלק הגון מהם כבר איננו בחיים. היה לי חבר נעורים, שמואל כס. משורר. חייתי איתו מילדות עד בגרות והוא נפטר. זה המצער מאוד." — אתה קורא עדיין ספרים לפעמים? "לפעמים. כן. אני קורא אנגלית, גרמנית, עברית, יידיש לפעמים." — מי מהסופרים העבריים? "אדיה כמחור על דברים ישנים. עגנון מוצא חן בעיני. הפשטות והבהירות שלו. מהחדשים כמעט שאף אחד אינו מוצא חן בעיני. אף על פי שא.ב. יהושע הילל אותי, אני איני יכול להלל אותו ולהחזיר לו כגמולו. יש הרבה מהצעירים שעוברים ליניטוק של פרוזה. לא שמת לב שיש סופר שפירסם ספר שלו בצורה כזאת... האת הראשונה בתחילת העמוד והמילה יורדת עד תחתית העמוד כאלכסון... מין המצאה. טוב ויפה, יש בזה אמנות, אבל מה זה נותן לספרות, אני שואל. מה זה מוסיף לה? זה כפי הנראה לא נתקבל. אני אפילו לא רואה שום תגובה הגונה על זה."

על דוד גרוסמן שמעת? "רוד גרוסמן? לא." — כפולטיטיקה אתה מתעניין? "אני כואב. אבל באופן מעשי לא. אני כואב כשנכשלים. איני מתערב אבל נפשית אני מעורב מאוד. מאוד. מכל זעזוע במדיניות הציונית והיש ראלית והכל."

מה דעתך על רעיון הוועידה הבינלאומית? "מה זה ויסיף? מה זה יתן?" — יש בזה אולי סיכוי לשלום. "שלום?" — אתה לא מאמין שיהיה שלום? "לא. איך יכול להיות שלום כשיש כל כך הרבה נגיודי רגשות ורעות ודתות וכל מה שאת רוצה. בכל מקום ובכל שטח נפשי רעיוני איריאני יש נגיודים שונים. או איך יכול להיות שלום גמור."

סיפוק מסוג אחר

בתל אביב אתה מבקר לפעמים? (צוחק) "תל אביב זאת. אני נזכר בה. יש לי צביטה בלב כשאני נזכר כשהיתה עוד רעיון בלב. תל אביב." — עקבת אחר התפתחותה כמשך השנים? "כן. אבל אני לך את האמת, שאת תל אביב של היום אינני מכיר. טיול אמיתי בתוך תל אביב כבר לא ערכתי כמה שנים. בכל פעם כשאני עובר במקרה ממקום למקום אני מתפעל."

את מקומות הבילוי בתל אביב אהבת? "נו, בזמני זה היה צנוע מאוד. אל תספרי לאף אחד אבל אני לא הייתי הולך לשום מקום. לא הייתי רגיל. אהבתי להיות בבית. אני שוכן בית מטבעי." — מה היית רוצה לאחל לעצמך? "לזכות לראות מדינה יהודית חזקה ובריאה בריאה בכל מה שעושה עם ומדינתו למשהו שראוי להיות בהיסטוריה." — אתה עדיין נושא באחריות ציבורית על פי המישאלה הוזאת. לא ביקשת משהו אישי. "ודאי. נכון."

מה היה יותר מהותי לגביך, להיות סופר ויוצר או להיות מתנח ואיש ציבור? "אני אניד לך, להיות סופר פירושו גם להיות מתנח. אבל להיות סופר זה גם משהו אחר לגמרי מאשר להיות איש ציבור ומחנך. יש בזה סיפוק עצמי מסוג אחר."

קשר לאחד

כמה זמן אתה גר פה? "שנים אחדות." — מה אתה עושה במשך היום? "אין לי הרבה מה להגיד לך. אני קורא לפעמים. יש לי הרבה מה לקרוא. לשנות חיים. אבל לכתוב כבר מזמן לא כתבתי. אני הולך לפעמים לטייל. לא הרבה כי קרה לי מקרה לפני שנה. יצאתי לטייל ולא יכולתי לחזור. פשוט

היו ויתורים. בכל התחומים. בזמנו הצטרעתי עליהם אבל אחר כך חרלתי מעצם ההכרה בכך שלהצטרעות אין כל ערך. הוומנתי לאמריקה מט עם מערכת הדואר. הכל היה מוכן לנסיעה, לפני עשרים שנה בערך, ולא נסעתי בסוף. כי לא הייתי בטוח. אמריקה לא מצאה חן בעיני. גם החיים שם לא."

מה דעתך על אותם ישראלים שחיים שם? "אני רק מצטער. אוכל את עצמי. אין לי אימון ביציבות המחשבה של הנוער שלנו. תבטיחי לו באיזה גיהינום רמז לחיים חומריים טובים יותר והוא ירים את רגליו, יארוח את הפציו ויברח." — את זה אתה אומר על סמך היכרותך עם בני נוער?

כן. גם זה. הנוער בארץ השתנה. לרעה. אין הפטריוטיזם הזה שהיה פעם. הם אינם מוכנים לוותר עכשיו. מרוע חל השינוי הזה, לדעתך? "החיים נעשו יותר חומריים. מי שאינו מגיע להישגים חומריים אינו רואה עצמו בעל הישגים כלל." — איך היית בוחר לאפיין את התקופה בה פעלת? "נהגתי מעריכת עיתוני הילדים. נהגתי מן הקשרים עם הנוער. הייתי עונה להם על כל המיכתבים ששלחו למערכת. הייחוד של התקופה היה בקשרים."

ילדותי מטבנו

יעקב חורגין על עצמו: "גולרתי ביפו, בשכונת נוה שלום. היינו חמ"ר שה אחים ואחיות. אני הייתי בן הוקונים. מ'ז'ניק. גיבור גדול לא הייתי, ומפונק מאוד. כשהייתי מקבל מכה הייתי מתעלף. גם ממכה לא כל כך נוראה. מיד אחרי היתה אמה מתעלפת. כי הכת"ר שלה התעלף."

מיפ עברתי לגור בירושלים, בה למדתי בבית המרש למורים. הייתי בן 15. למדתי עד שהת גייסתי לצבא התורכי במלחמת העולם הראשונה. שירתי שם בתור מתורגמן, כי ידעתי גרמנית, תורכית וערבית. נשלחתי לרמשק. אחר כך חזרתי ונשלחתי לטבריה כמורה. שם שהיתי כעשר שנים. אחר כך עברתי לתל אביב ובה נשארת עד צאתי לגימלאות."

איך תסביר את זה שכל האוריינטציה ה מקצועית והיצירתית שלך נטתה לכיוון הנוער? "אולי מפני ילדותי מטבעי. אני יכול לשמוח ולבכות כמו ילד. עד היום. זה מורגש מאוד."

איזה ילדות היתה לך? "רגילה. כמעט על סף העוגי. אבי היה מורה בתלמוד תורה ביפו."

ואיך זה מתיישב עם שמחת החיים? "זה כבר טבע. אי אפשר להגיד ששמחת חיים ורוכשים רק מהסניבה. אני עליו מטבעי אבל כאר תה דרגה בדיוק נוטה למלנכוליה ומוקפי מקצה לקצה מהר מאוד."

מה יכול עכשיו לגרום לך שמחה? "אני יכול לשמוח על איזשהו ספר שלי שאני יכול לראות. מה... (צוחק) שזכיתי בלוטו?" — הקשר עם המישפחה קיים עדיין? "השאלה עם איוו מישפחה. המישפחה שלי כבר כמעט איננה. לא אבא, לא אמא, לא אחיות, לא אחים."

וילדים, ונכרים? "בלי אין לידים אבל לאחים ולאחיות יש... כולם שם (באמריקה). קיבלתי לא מומן בשורה שבת אחי ובעלה עומדים לבוא בקרוב לביקור."

ביקרת אותם שם? "כן." — מתי נפטרה אשתך? "לפני שנים אחרות."

ממחלה? "כן. אבל איזה מחלה לא הגדירו לי." — הרופאים בעצמם לא יכלו להגדיר? "לא. איזה חללה וחללה ולא כלום הלכה..." — וילדים לא היו לכם?

לא. לא. זה לא כל כך היה ברור מפני שברך כלל כמישפחה שלי ושלחה לא היו ערירים. אני מצטער עכשיו שאולי לא עשיתי די. לא טיפלנו די בעניין הזה. בילדים יש לפעמים משום ברכה. הילדים נותנים הרבה מאוד כשהם קטנים והם יכולים לתת גם כשהם מבוגרים יותר אבל לא תמיד נותנים."

כמעט לא כיום

מי בא לבקר אותך היום? "יש לי בנות דוד וחזן מזה כמעט לא כלום. הן באות אלי אבל לעתים רחוקות. ואינני יכול לג' נות אף אחד כי אנשים עוברים." — היית רוצה שיבקרו אותך יותר?

זה הסוד שלי

שרהמישטרה חיים ברלב מטפח את הכנייה הדתית בכלא * החוזרת בתשובה ניקתה את בתי הרבניות בלי שכר * הלסביות נהנות מן ההשתתפות בחוגים * נעמי אדווה מדווחת

מרת. בחירת החומר היתה בהתייעצות עם האסירות. בהתחלה סיפרתי להן סיפורים של אנטון צ'כוב ושל גי דה מופסאן. היה כייף.

יותר מאוחר קלט החוג אסירות אינטלקטואליות ואני נתבקשתי לשייך אותן את מתכונת החוג. האסירות ביקשו ספרות ישראלית, וקראנו את עמוס עוז וא.ב. יהושע והחוג התעלה לרמה גבוהה מאוד.

כנראה שהשמועה עשתה לה כנפיים באגפים ואסירות נוספות הגיעו לחוג. חלק מהן לא מבינות בדייק, אך הן

בכלא נוודהתירצה מתקיימים חוגים למיניהם. לרוב מועברים החוגים על-ידי מתגוררים שמגיעים אחת לשבוע לכלא. יש חוגים מעטים המאורגנים על-ידי אסירות.

יש חוג למלאכת יד, חוג לציור על כריימשי, חוג לספורט, חוג ליוגה, חוג לציורים על קרמיקה, והיה גם חוג למוסיקה שבוטל בינתיים. יש חוג לדרמה וחוג לפסיכודרמה, המנוהל על-ידי חנן שניר מתיאטרון הבימה. בחוג לדרמה משתתפות גיתית אירועאלוב, אביבה גרנות, וריטה דסקלו.

רציתי להשתתף באותו חוג, אך לא התקבלתי, היות והייתי שפוטה לזמן קצר, והתנאי לקבלה הוא שהייה של שישה חודשים לפחות.

השתתפתי בחוג לצרפתית המנוהל בהצלחה רבה על-ידי אביבה גרנות. אביבה מסבירה לתלמידותיה דברים רבים בצורה מאוד לא קונבנציונלית ובסיגנון דייכור עממי ומקובל בקרב האסירות.

הרסה מונסה מעבירה חוג של סיפור רייהמיקרא. היא מחלטה אותם לפי נושאים כמו אהבה, בגידה וחברות. הרסה שולטת בחומר ומעבירה אותו בצורה מעניינת מאוד. החוג ליהדות מנוהל על-ידי הרב צבי שיינפלד, אדם אינטלקטואלי המנהל את החוג בצורה מרתקת. בדרך-כלל הוא מבקש את האסירות לתת פירושים לפרשת-השבוע ולהכין חומר הקשור באותו נושא.

לפעמים מעבירה הרסה מונסה את פרשת-השבוע ואז נוצר רושם מעניין בינה לבין הרב, כששאר המשתתפות יושבות כסטטיסטיות ואינן משתתפות בגלל חוסר-ביקאותן בחומר.

בימי שלישי התקיים חוג להזרה בת-שובה, שבו הופיעו נשים שונות שחזרו בתשובה. ביניהן היו גם קיבוצניקית ואחרות, הבאות לכלא גם בימי שישי או בחגים ומעוררות את האסירות לשמור על חוקיהן, ולהדליק נרות-שבת. הרלקת-הנרות נעשית במיטבח הכלא ואסירות רבות משתתפות בטכס. באחד מימי השישי הגיעה אחת מהנשים לתא שבו הייתי וביקשה שאציג טרף אליה להרלקת הנרות. כשאמרתי כי איני מעוניינת ישבה לידי, החזיקה בידי ואמרה לי כי הבחינה שאני נמצאת במשבר וכי היא רוצה לעזור לי והזכירה לי, שיש אלוהים בשמיים והוא רואה הכל. היא גם הציעה לי להצטרף לחוג של חזרה בתשובה.

אמרתי שאחשוב על כך ואתן לה תשובה. ובאמת הייתי מעוניינת להצטרף לאותו חוג, כדי להיווכח כיצד הן מחזירות אסירות בתשובה. לצערי לא התקיים החוג עד שעזבתי את הכלא. האסירה שהייתה איתי בחדר חזרה בתשובה במשך שהייתה הקודמת בכ"ל. זו הייתה לה הפעם השלישית בכלא אחרי שעזבה את הישיבה בירושלים וחזרה לגנוב. היא מאוד התביישה שלא החזיקה מעמד ובאחת משיחותינו אמר רה לי כי תנסה לחזור בתשובה למרות שהרבר קשה לה.

היא נשלחה לירושלים כדי ללמוד תורה. במקביל שידכו בינה לבין עבריין שחזר בתשובה, ועסקה, בינתיים, בנקיון בתיים של שני רבנים. היא ראתה בזה כבוד גדול לשרת את נשות הרבנים ללא תמורה כספית. החיים בירושלים מצאו חן בעיניה, אך לימוריתורה היו קשים מדי עבורה והיא לא הייתה מסוגלת להתרכז, ואז, באחד הימים, קמה וחזרה לבית קרוביה. כעבור חודש חזרה לכלא.

חוגים וטלפונים

יש אסירות המשתתפות בחוגים השונים, לאו הווקא מתוך עניין בן נושא החוג. מפי אסירות שאיתן שוחחתי נאמר לי כי הן נרשמות לחוגים מסיבות שונות. שמתן לב כי הן יושבות בחוג ומפטטות או נרדמות לשעה קלה.

החוגים מתקיימים במרכז-החינוך שבו יש חדרים מרווחים עם כורסות, ובאחד החדרים יש גם מכשיר-וידאו, שבו אפשר לראות סרטים במיסגרת החוגים. זוהי גם הזדמנות לפגישה בין אסירות משני האגפים. ישנם זוגות של

לסביות שנרשמות לחוגים מסוימים כדי לשבת יחד. אלו משוחחות ביניהן ולא שמות לב לנעשה בחוג וגם אינן מתחשבות בעוכרה שהן מפריעות לאחרות.

מי שמתפתת באופן קבוע בחוג מסוים זכאית לשיחת-טלפון נוספת פעם בחודש. מי שמתפתת ביותר מחוג אחד זכאית לשתי שיחות נוספות בחודש. שמתן לב כי למעשה אין כל קשר בין מידת ההשתתפות בחוגים לבין שיחות-הטלפון וכי נרשימת הטלפונים נמצאו אסירות שבאו כאופן חר-פעמי לחוגים.

אהבתי במיוחד את החוג לחוק ו-מישפט שאותו מעבירה אילנה לב וכמו כן את החוג לספרות של מלי שמיר מקיבוץ משמר רוד. במיוחד התרשמתי מרמותה של מלי שמיר, שהייתה אל האסירות בצורה מאוד מכובדת והתייחסה ככשקט כל אסירה שהייתה מעוניינת בנושא ספרותי מסוים.

שוחחתי לפעמים לפני תחילת החוג, אך מעולם לא עסקי לנו הזמן. שאלתי את מלי מהי הסיבה בגללה התגוררה לבוא וללמד ספרות בכלא. מלי הזמינה אותי לבקר אצלה בקיבוץ לכשאשחרר מוזה תירצה. נסעתי אליה. היא חיה בקיבוץ משמר רוד, יחד עם בעלה ושני ילדיה, מלמדת בבית-ספר תיכון ובשעות הפנאי מלמדת ריקוד והתי-עמלות.

בכל בוקר, לפני שעות הלימודים, היא יוצאת יחד עם בעלה ושני ילדיה לרכב על סוסים. לפני שנה אף פירסמה ספר בשם עופר אינ'ם.

מלי קיבלה את פני בלבביות. היא היא קצת במבוכה. היא לא רגילה לספר על עצמה ועל עבודתה ההתי-גרבית בכלא. היא סיפרה לי כי אחרי צאת סיפורה הגיעה אליה עיתונאית,

צילום: חיים חייק

צילום: חיים חייק

מנהלת-כלא שוהם הכל למשן בית-הכנסת

מלי חשבה שמדובר בספר, אך בהמשך השיחה הבינה שהעיתונאית התעניינה במיוחד בעבודתה ההתי-גרבית בנווה תירצה. מלי לא רצתה לדבר על הנושא והעיתונאית התאכזבה מאוד כשלא השיגה את מטרתה.

קירקור בחוג לספרות

את האסירות בחרה בקירקור, שהוא חומר די קשה, אך אני מכבדת כל בקשה של הבחורות, כפי שאני מכבדת את תלמידי בבית-הספר התיכון. ההברל הוא שבבית-הספר התיכון מוכתבת התוכנית על-ידי משרד-החינוך. לדעתי, להעביר שעה וחצי בכיף זוהי תרומה כשלעצמה, ואני זוכרת מיקרה שלא הגעתי לכלא והאסירות ביקשו מקצינת-החינוך לברר מדוע. היה להן איכפת. אני מפרשת את זה כהבעת עניין מצדן.

אני לא מתעניינת כמה שעשתה כל אסירה ומדוע הגיעה לכלא. פעם זה סיקרן אותי, בייחוד בהתחלה, כשאנתי מתוך חממה קטנה. אני בת של איש צבא, גדלתי בשכונה מאד קטנה וסגורה באפרידר (אשקלון). הייתי בת-תפנוקים. גמרתי בית-ספר תיכון באשקלון. שרתתי בצבא והתחתנתי בגיל 18 וחצי עם קיבוצניק איש-צבא. כל חיי נבדתי, רקרתי וגידלתי את הילדים כמעט לבדי, כי בעלי היה רוב הזמן בצבא. לגדל את הילדים לבד, זה לבקר אותם בטרם עת. היום הילדים הם לתיפארת. הבן הגדול בן 15 וחצי והקטן בן 10 וחצי. יש לנו גם בת מאומצת ובן מאומץ.

את הספר, עופר אינ'ם כתבתי כש-הרגשתי שבעלי מחמיץ את חווית הגידול של הילדים שלו. כתבתי בחרוזים וזים ושמיר בעלי אסף את השירים ולפני כשנה יצא הספר. השירים נולדו כשכנתי איל ביקש שאשאיר לו ציור כלילה. זה היה כשהיינו בקיבוץ פלמחים. אני לא יודעת לצייר, ובמקום לצייר השארתי לו שיר, והמטפלת

מלי חשבה שמדובר בספר, אך בהמשך השיחה הבינה שהעיתונאית התעניינה במיוחד בעבודתה ההתי-גרבית בנווה תירצה. מלי לא רצתה לדבר על הנושא והעיתונאית התאכזבה מאוד כשלא השיגה את מטרתה.

קצת מורה לספרות

אלתי את מלי איך הגיעה לנווה תירצה.

היא סיפרה: ישבנו אצל הורי בעלי בקבוץ תל-יוסף כערב שבת. בטלוויזיה הקרינו תוכנית על כלא נווה-תירצה. התוכנית מאוד סיקרנה אותי ויצרה בי תחושה של לקום ולצאת אל החברה, לחיות לא בצל.

ביום הראשון התקשרתי עם מלכה אולמרט (סגניתה של חיה שוהם). אמרתי לה שאינתי את התוכנית ואני חושבת שיש לי מה להציע ואשמח לבוא ולעזור בהתי-גרב. היא שאלה מה אני יכולה לעשות ואמרתי שאני קצת רוקרת וקצת מתעמלת וקצת מורה לספרות. אמרתי כי הם יוכלו לבחור מכל ההיצע.

התחלתי בהתעמלות עם מוסיקה. זה היה חוג ענקי עם הרבה אסירות שהתי-גרהל באולם הקטן שהיה מלא עד אפס מקום. לא הסכמתי שהיו צופות ועל כל הנוכחות היה להשתתף בפועל או לצאת החוצה. הן לימדו אותי ואני לימדתי אותן ומאוד אהבתי אותן. לא ידעתי את שמותיהן. לא עניין אותי במיוחד. באתי כוונת, לימדתי בחוג, נהנינו ונסעתי הביתה.

באותה עת ביקשה אותי קורין, קצינת-החינוך, להכין קבוצת-כנות לבני-רות במיקצועות לשון וחיבור. בעיקבות הלימוד לבגרות חשבנו על חוג אחר, היות והייתה גם מורה מקיבוץ צרעה שלימדה התעמלות.

הוחלט על חוג לספרות. השתמתי בסיפריה של בית-הספר שבו אני מל-

אמנים גברי מזור ואלי לוזון (באמצע: נעמי אדווה) לאמנים אסור לדבר עם האסירות

בין צעירי העולם הזה

מתנדרבת מלי שמיר
אני חמיד מאמינה שכולן בסדרו'

לביקור, הבנתי כי עשיתי טעות בספרי על ידידיי. אלון סיפר כי פגש כמה מידידיי האמנים, ססיפרו לו כי התקשרו לכלא וביקשו להופיע שם בגלל ידידותם איתי, אך נתקלו בסירוב חרימשמעי מטעם ההנהלה. ניסים עזיקרי, שחקן תיאטרון הבימה, התקשר לכלא כמה פעמים אך שם תמיד התחמקו מלתת תשובה ברורה. גברי מזור רצה לבוא עם ריבקה זוהר ואלי לוזון, שאיתם הכין או דואט לפסטיבל. גם ירדנה ארזי רצתה להופיע בהתנדבות. לגברי נמסר כי תינתן לו תשובה וזו לא הגיעה עד היום. המפיק והאמרגן דודו אלהרר מארגן במשך שנים הופעות התנדבותיות של טובים עם קורין. הוא הצליח לשלוח את בועז שרעבי להופעה. בדרך-כלל מצטרף דודו אל האמנים, אך הפעם התבקש במפורש שלא להגיע לכלא. עם בועז שרעבי הצלחתי לדבר בקושי לפני ההופעה. הוא אמר לי כי ביקשו אותו במפורש שלא לדבר עם האסירות.

מעשה שיקומי

התנהגות זו מצד הנהלת הכלא נראתה לי תמוהה ביותר. הם הרי (המשך בעמוד 35)

לאחר פנייה לקורין, היא "משדכת" בינן אסירה למתנדבת. להרסה מונסה, המסודרת מכל הבחינות, יש מתנדבת. לחוזה יערי יש מתנדבת וגם למיכל הלל. אך יש מיקרים קשים של אסירות בלא טיפול ובלא השגחה, שממש זקוקות לחמימות וקצת תשומת-לב, שאינן זוכות לה ככלא.

לאילו לרוב לא מוצמדת מתנדבת. בעזרת המתנדב אפשר לקבל הטבות גדולות, כגון מתנות. הם מסדרים מיל"גות ללימודים ונמצאים בקשר מתמיד עם קרובייהמשפחה של האסירה. הם מביאים סיפריקריאה ועוד דברים שלהם זקוקה האסירה. וכשזה מגיע לעניין של בקשתחניניה, המתנדבים גם ממליצים ועוזרים לקבל חניניה.

יש גם אמנים המופיעים בהתנדבות. פגשתי כמה ידידים אמנים שהבטיחו לי לבוא ולהופיע לפני האסירות בימי שהותי בנווה-תירצה. כאשר נקראתי לשיחה עם המנהלת חיה שוהם אמרתי לה שאני רוצה לתרום משהו בימיי שהותי בכלא וכי אמנים, ידידים שלג, רוצים לבוא ולהופיע בהתנדבות. שוהם ענתה לי שיש די אמנים שבימים אים להופיע בכלא, דבר שהתברר לי יותר מאוחר כלא-נכון. כשקורין פנתה אלי ושאלה באם ארצה להשתתף בחר גים המתקיימים בכלא, ריברתי גם אי-תה על האמנים.

כעבור זמן, כשכב בני המאומץ אלון בעליהסוד היו גם אנשיהקבוצ ובצוותהפיענוח היו שתי אסירות ש"קיבלו שתי כותרות: "אירוע בחיי" או "תחביב". ולפי השאלות גילו את הסוד. ואחר כך היתה התודות של בעליהסוד.

אחר כך ישבנו כולנו על הרשא והתנהלה שיחה בלתיאמצעית. אפשר היה לדבר באופן חופשי. רוב האסירות התעניינו באם יוכלו, עם שחרורן, לע"בור לגור בקיבוץ.

עד כאן סיפורה של מלי

אירגנתי ערב בתוך כלא נווה-תירצה. היה חשוב לי שהאסירות לא ירגישו כאילו באו לברוק אותן, היות ובמפורש זאת לא היתה המטרה. אולי על הקיבוץ.

אמנים מתנדבים

נווה תירצה יש מתנדבים רבים המגיעים לכלא בתיאום עם קורין, קצינת החינוך והתרבות. קורין יכולה לסדר מתנדב או מתנדבת כמעט לכל אסירה. בעת שהייתי בכלא הבנתי כי זו שאלה של סימפטיה מצד קורין לאותה אסירה. המתנדבים הם בדרך-כלל סטודנטים שהאוניברסיטה משלמת להם את שכר-הלימוד או פטרת אותם מ"תשלום שכר-לימוד ובתמורה עליהם לתת איזשהו שרות לחברה. יש גם מתנדבים אחרים כמו מורים, פסיכולוגים, אנשים שעובדים בתחום הפסיכולוגיה או ההוראה או אחרים שאין להם מה לעשות בזמנם הפנוי.

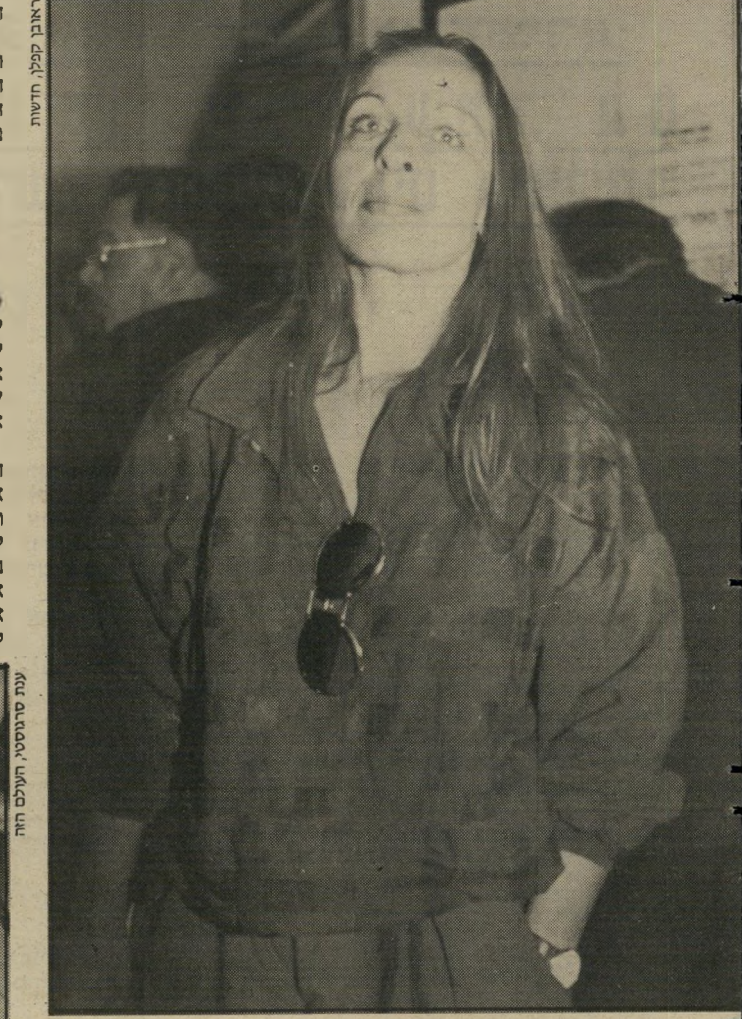
קראה לו את השיר כשקם כבוקר משנתו. פעם קיימנו בכלא שיחה על הספר. אני מאוד מעורבת ריגשית בכל מה שאני עושה וכשהייתי מגיעה הביתה לקיבוץ מהכלא ומספרת לשמיר מה קרה לאסירה או שילדה קטנה מתגעגעת לאמה שבכלא, הייתי ממש עוברת חוויה נפשית קשה. לכן בחרתי להיות מנותקת.

מובן שאם מתפתחת שיחה אישית אני לא אוסמת אוניטים, אבל אני לא מאפשרת הרבה זמן לשיחות. הרי ממיר לא אינני יכולה לתרום עוד. בדרך-כלל אני לא יכולה לעשות דבר. במיוחד מפני שאני באה מבחוז, והדרג הכביר בכלא מכתוב מדיניות מאוד ברורה של מה אסור ומה מותר לך.

התחום שלי הוא מאוד ספציפי. אני לא מוסרת דרישות-שלום. זהו חלק מהסכסוך-העבודה. ככרטיס-העובדים ש"נמסר לי בכלא יש פירוט מלא. את הורי ואת בעלי הפחיד הקשר שלי עם הכלא, הם ראו בזה משהו מאיים. הם אומרים עלי שאני "פתי המאמין לכל דבר", כי אני תמיד מאמינה שכולן בסדר. שהן לא אשמות ורק, מחפשים אותן.

שלושת המצורעים

שיעוריהחברה שאני מעבירה בבית-הספר אני מדברת על אחד השירים המאוד פופולאריים של

ראובן קפלי, חדשות

גוש אתם בריאים ונורמלים לחלוטין. בשיעוריהחברה בכיתה אני מדברת במפורש על יציאה אל החברה ולא הסתגרות בתוך חממה כמו קיבוץ. זוהי המיסגרת הקלה ביותר. אפילו באופן פיסיו, יש ניתוח מהחוז, יש גדרות ויש שערים. ואם אתה גם גוזר על עצמך שאתה חי רק עם מה שיש בפנים — ונכון שיש המון — אתה חי בגן-עדן של שוטים. כי כשאתה יוצא פתאום החוצה ונתקל בחברה הגדולה יש ים של אפשרויות לטוב ולרע.

תמיד שואלים אותי: "אבל הן אסירות, הן פגעו בחברה בצורה זו או אחרת, אז מדוע לתת להן פרסים?" הפרס של ללכת אליהן לכלא, לבזבז את עצמן.

אני לא חושבת שזה בייחוד ואני גם לא חושבת שגם אם עשו משהו רע, צריך להמשיך ולהעניש אותן. הרי הן עונש הכי קשה הוא הניתוק מהחברה, ולהביא את החברה אליהן — זה פיזיו מאוד קטן יחסית.

בקיבוץ שואלים אותי הרבה שאלות, אני לא מביאה איתי החוצה סיפורים מהכלא. הצעתי לחבריהקבוצ לערוך מפגש עם האסירות. זה הסתדר מצויין היות ובכלא גם כן שאלו אותי הרבה על הקיבוץ.

אירגנתי ערב בתוך כלא נווה-תירצה. היה חשוב לי שהאסירות לא ירגישו כאילו באו לברוק אותן, היות ובמפורש זאת לא היתה המטרה. אולי על הקיבוץ.

אמנים מתנדבים

נווה תירצה יש מתנדבים רבים המגיעים לכלא בתיאום עם קורין, קצינת החינוך והתרבות. קורין יכולה לסדר מתנדב או מתנדבת כמעט לכל אסירה. בעת שהייתי בכלא הבנתי כי זו שאלה של סימפטיה מצד קורין לאותה אסירה. המתנדבים הם בדרך-כלל סטודנטים שהאוניברסיטה משלמת להם את שכר-הלימוד או פטרת אותם מ"תשלום שכר-לימוד ובתמורה עליהם לתת איזשהו שרות לחברה. יש גם מתנדבים אחרים כמו מורים, פסיכולוגים, אנשים שעובדים בתחום הפסיכולוגיה או ההוראה או אחרים שאין להם מה לעשות בזמנם הפנוי.

נעמי אדווה, העולם הזה

נעמי אדווה, העולם הזה

אסירה ריטה דסקל
נס ניתוח אירועאלוב עוסקת בדראמה

אסירה מיכל הלל
הרסה מונסה מעבירה חוץ למיקרא

אהרון אביחצירא:

„אבא עמד עם שקי אגוזים ותמרים!“

המימונה – חג שהפך באחרונה לאירוע פוליטי, שבו מתחככים פוליטיקאים ואנשי-תיקשות זה בזה, טועמים מאכלים מסורתיים ומנסים לשמוח. יש מי שמנסה להיזכר מה הם שורשי החג.

מייד אחרי החגיגות שאלתי את חברי-הכנסת אהרון אביחצירא מהי המימונה לגביו.

בשבילי – המימונה, זהו המשך למסורת שהיתה נהוגה מאז שאני זוכר עצמי כילד במארוקו. מעולם לא היה לכך כל קשר לפוליטיקה.

- הקשר העכשווי הוא למורת-רוחך? עצם הניסוח שלי אומר מספיק!

מימונה

● **מה אתה זוכר בילד מהמימונה במארוקו?**
אני לא זוכר כמעט כלום. עובתי את מארוקו כשהייתי בן 6. בכל זאת, אני זוכר במעומעם תמונה: אני זוכר את אבא, הרב, עומד באמצע סלון ענקי, שהיה לנו בבית, עם שקים של אגוזים ותמרים, נדמה לי. כל העיירה הסתדרה בשורה ארוכה-ארוכה, וכל אחד נכנס אליו וקיבל חופן של תמרים או אגוזים, עם ברכה. כל העיירה – ילדים, נשים, גברים – השתתפה: כינו זאת: „בירכת הרב“.

● **כיצד אתה חוגג את המימונה כיום?**
אני נוהג לשבת בבית, עם דלת פתוחה. אנשים באים. כמה אנשים? באורח סוליירי. לא רק מזומנים, אבל בעיקר חברים או מישפחה.

שלי ומיקי ברקוביץ:

„אחרי ההפסד יש מין שקט כזה במיגרש...“

היום השלישי היה יום היסטורי בחיי: לראשונה צפיתי במישחק-כדורסל, מישחק חצי-הגמר בגביע-אירופה, שבו השתתפה מכבי תל-אביב. מי שהסביר לי את מהלך המישחק המוחזק, הצליח לנטוע בי תיקווה, לראות את מיקי ברקוביץ מניף את גביע-אירופה ביום החמישי בערב, בתום מישחק הגמר.

ברקוביץ, קפטן מכבי תל-אביב, לא הניף את הגביע במקווה, וכששוחחתי עימו, בתחילת השבוע, לא ניסה להסתיר את אכזבתו.

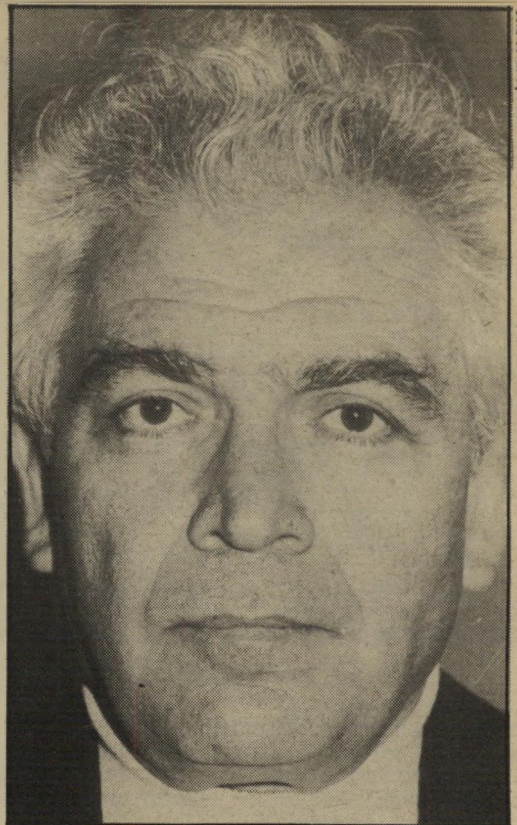
אני לא מתראיין עד סוף העונה. כך החלטתי לפני חודשיים, והייתי עומד בכה, אפילו היינו מנצחים!

- **איך המרגש אחרי ההפסד?**
הרגשה לא טובה, אין מה לרבר. אני לא מנסה להסתיר זאת.
- **אתה נשמע מצטער משהו שלא המתווכח לך במיקי ברקוביץ ולא קפצו לבריכות, או שזוהי הדי-שתך הפנימית?**
זה לא מעניין אותי, בריכות. עניין אותי לקחת את הגביע, ולא לקחתו.
- **אל שחקני מכבי נילון, באורח חייג, גם שש מנשתיים. שאלתי את שלי, אשתו של מיקי, המתרחקת מהחוקרים, מי אירגן זאת.**

כדורסל

מכבי תל-אביב אירגנו זאת. הצטרפתי למיקי כשנה שעברה, אבל זאת הייתה הפעם הראשונה שבה צורפו נשים נוספות.

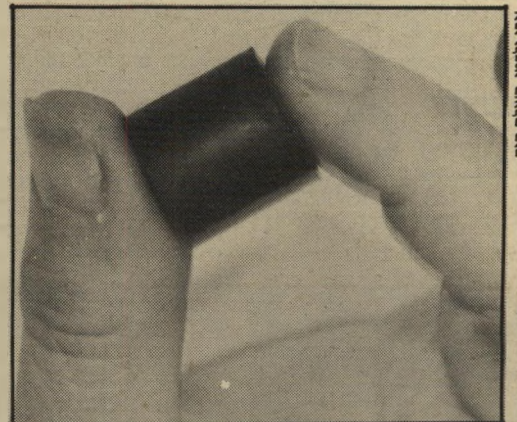
- **איך הייתה התחושה באולם, לפני שהתחיל המישחק?**
הייתה תיקווה. הקהל הרגיש טוב, וגם הקבוצה הרגישה כך.
- **הייתה איזו שניה שהבנת שזה לא זה? שהולכים להפסיד?**
לא, הייתה מין אקסטזה כזאת באולם. עד הסוף הייתה תיקווה, לא התייאשו.
- **מה קורה בקרב הישראלים במיגרש אחרי הפסד שבת?**
שקט. יש מין שקט כזה, ממש דממה (דפנה בנק)

מתי פלד:

„כדורי הגומי פוצעים ממש – כשירים מקרוב!“

לשימחתי מעולם לא ראיתי את כדורי-הגומי, שצה"ל משתמש בהם עכשיו, ומעולם לא הרגשתי אותם. אבל הבנתי שהכדורים נועדו כדי להכאיב למי שנפגעים עלי-ידם. לכן לא הצלחתי להבין כיצד אנשים נפגעים מהם באורח קשה, כמו הילדה הקטנה שאיבדה עין מכדור גומי. פניתי אל האלוף (מיל') מתי פלד, שהיה ראש אגף-אפס"ר

נאות בצה"ל, וביקשתי ממנו הסבר על כדורי-הגומי – למה נועדו, מה מידת הנזק שהם יכולים לגרום, והאם יש איזה הוראות-שימוש מיוחדות בהם.

כדורי-הגומי נוצרו לפיזור הפגנות, מתוך כוונה להכאיב אבל לא לפצוע ולא להרוג. הם הוכנסו לשימוש בצה"ל רק באחרונה.

- **אז איך, בכל זאת, הכדורים האלו פוצעים?**
הקליע עשוי אמנם מגומי, אבל בתוך הגומי יש חתיכות מתכת,

נשק

הנותנות יציבות לכדור. אם יורים את הכדור ממוח קצר מאוד, המתכת יוצאת מתוך הגומי ונכנסת לגוף, ואז, כמוכח, זה פוצע. יש צילומי-ירי שהראים את החדירה של חתיכות המתכת בגוף.

- **האם יש סוגים שונים של כדורי-גומי?**
יש גדלים שונים, המתאמים לקליבר של הרובה שממנו יורים אותם.
- **והאם הכדורים באים ביחד עם הוראות על המר-חק שממנו צריך לירות אותם?**
יש, כמוכח, הוראות בקשר לטווח, אבל היישום של הוראות הללו אינו מעשי. לא מודדים טווחים, אלא יורים, ואז יש פציעות. אבל יחד עם זה, הכדור איננו קטלני. עד היום עוד לא שמענו על אף אדם אחד שנהרג מכדור גומי. (דניאלה שמ')

כסר פי העולם הזה

אבי ודמון, העולם הזה

קרוליין לנגפורד:
„שכחתי מה שכתוב
בחוזה הגידושין עם אסי!”

זיוית אברמסון:
„הטלוויזיה היא חלק
מחיי הילדים שלנו!”

אלון גרבוז:
„הקייטש הפך לסיגנון
אצל האינטלקטואלים!”

קרוליין לנגפורד-אסי דיין: מזמן לא נכתב על „חיי עם” כל-כך מזמן, שהחלטתי לפצות את קהל הקוראים. בתחילת השבוע סופר לי שקרוליין קיבלה לידה מיכתב מפרקליטו של אסי דיין. מרשו של דיין הזכיר לגרושתו, שעל פי הסכם-הגירושין בין השניים אסור לגברת לדבר על חייהם המשותפים, ולכן הוא אוסר עליה לדבר מכאן ואילך על הנושא בכתובים ובערבי-ראיונות. טילפנתי ללנגפורד ושאלתי אותה לאמיתות המידע שהגיע אלי.

- איך זה כבר הגיע אליך?
- **נו באמת!**
- זה לא זה. לפי חוזה-הגירושין, אסור לשנינו לפרסם זה על זה.
- **מתני נתתם חוזה-הגירושין?**
- זה נעשה לפני שנתיים.
- **ובינתיים עברו הרבה מפלרדיו ב„דיעות אחרות”.**

פעם היינו גאים מאוד שהנער שלנו, לא כמו הנוער האמריקאי, מקדיש זמן קצר לצפייה בטלוויזיה. בסקר שנערך על-ידי משרד-החינוך באחרונה, הסתבר כי התלמידי הישראלי צומה בטלוויזיה 17.5 שעות בשבוע, כלומר כשעתיים וחצי ביום. פניתי אל הפסיכולוגית זיוית אברמסון, ושאלתי אותה: שעתיים וחצי ביום זה טוב או רע, זה הרבה או מעט מעט או הרבה בהשוואה למה טוב או רע — גם זו שאלה קשה. תלמי כמה שהילד רואה בזמן הזה. אם הוא רואה חומר טוב זה טוב, אם הוא רואה חומר רע זה רע.

- **תבה נקצץ את השאלה. אם הילד רואה חומר טוב שמונה שעות ביום, זה טוב?**
- אני מניחה שלא. אבל יחד עם זה, אם התלמיד מספיק גם להקדיש זמן ללימודים שלו, גם להיות בתוכנית ילדים אחרים מדי פעם, גם לקרוא ספר מדי פעם — שיראה טלוויזיה כמה שהוא רוצה.
- אני פשוט לא רואה טעם בנינוי הברים שהם חלק מהחיים. הילדים שלנו גדלים בעולם שאינו דומה לעולם שאנו חיינו בו, והטלוויזיה היא חלק מן העולם הזה.
- **לנו לא הייתה טלוויזיה, אבל הקרשנו שעות לקריאת „הרומן הרומאנטי”.** גם זה לא כל-כך טוב, אבל זה לא במיוחד הפריע, כנראה. אני חושבת שהטלוויזיה, אם היא לא בהגומה, היא בסדר, כמו כל דבר אחר. החיים הנכבדים של ילד, כמו של מבוגר, הורשים אותו.
- **ואת בדיקת השאלה שלו. את מסכימה איתי שילדה בן 6 או 7 אינו יודע בדיקת איך לאן לעצמה את**

- **„הסינמטק”, שהוקם כדי להציג סרטי-איכות שבת-י קולנוע מיסחריים אינם רוצים להציגם, החליט להקריין 40 מלודרמות הוליוודיות מתקתקות משנות ה-50 וה-60, שכבר אז נחשבו בעיני אינטי-הטעם למה שנחשב „שושלת” כיום.**
- **שאלתי את מנהל „הסינמטק” בתל-אביב, אלון גרבוז, האם הוחלט על 40 המלודרמות בגלל חוש-ההומור שלו, בגלל נוסטלגיה או אולי פשוט מפני שהטעם השתנה, וכיום נחשבים הסרטים ההם כבר כטובים.**
- **בעצם, במיטגרת „הסינמטק” מקרינים כל דבר. גם דברים טובים וגם דברים רעים. זה מכשיר ללימוד. כדי לדעת מה טוב צריך להכיר גם את הרע. וכשמראים סרטים של בימאי מסויים, מראים את כל הסרטים שלו.**
- **ובכל זאת, 40 מלודרמות הוליוודיות?**
- **חלק מהן ממש טובות, והאמת היא שכבר אז נחשבו טובות כמו נכתב ברות, אחרים באו במרוצה, תישני אהובתי, דוקרב בשמש, ועוד.**

רכילות

זהו. אז כנראה שכחתי מזה. החוזה נעשה לפני שנתיים, ושכחתי לגמרי מכך.

- **הופתעת לקבל מיכתב מפרקליטו של אסי?**
- לא. זה דווקא נראה לי הגיוני.
- **על מה תתראייני מהיום?**
- יש דברים חוץ מאסי דיין? כן, כן.
- **אבל אותך רוצים לראיין, בין השאר, בקשר לאי סי דיין.**
- כטח שרוצים לראיין אותי בגללו. אבל כמה זמן? כמה זמן? בינתיים הוא כבר חי עם מישהי. כמו שאני מכירה את אסי, הוא גם כטח יתחתן איתה בקרוב... אני מבטיחה לך שאם אתחתן עם מישהו כמו הנסיד צ'דלס — אתחיל לכתוב מחדש. (דפנה ברק)

חינוך

החיים השאלה, על כן, היא האם אנחנו, ההורים, צריכים לשים לאון לו, כלומר במיקומה זה להציע לו, די בטל וריאות להורים?

- **אני לא בעד אסור. אני בעד שיהיה ניסיון לשבוע.**
- **האם הילדים מתייחסים לטלוויזיה כאל אמצעי המספק מידע או בידור?**
- היא משמשת להרבה מטרות. גם חינוך, גם בידור, גם מידע ולפעמים גם קשר עם ההורים, במיקרים שבהם אין נושאי-שיחה בין ההורים לילדים, ויש הרבה מיקרים כאלה.
- **האם תוכלי לספק במישור אחד מה את חושבת על הסקר של מישור-החינוך בעניין זה?**
- לא מפתיע. לא מרואיין ולא מעוררת. סקר. (דניאלה שמי)

קולנוע

- **ומה עם „פייטון פלייס”?**
- אני יודע שנהוג לזלזל בוואנר הזה, לקרוא לו נשי, מתקתק, קיטש. זה אגב ז'אנר הפורח כאשר רע לאנשים. פריחת המלר דראמות באמריקה היתה בשנות ה-60. בימי רגן יש לנו שושלת. כשאני חושב על זה, לנו היום מאד מתאים להתחיל ליצור מלודרמות. אנשים יאהבו את זה.
- **אולי יאהבו, אבל יתביישו להגיד.**
- אפילו זה כבר לא. נכון שלא כולם מודים שהם רואים שושלת. אבל יש מי שאפילו מתגאים בזה. אצל האינטלקטואלים הפך הקייטש לסיגנון שמגלים בו עניין ואפילו מתהדרים בו, ואצל המוני-העם זו סתם הנאה צרופה.
- **אתה מומליץ לראות את „פייטון פלייס” עכשיו?**
- אני בהחלט ממליץ. לראות וגם לא להתבייש לככות. (דניאלה שמי)

לרותי

נעמי
רון

הוא צעיר ממנה

לגמרי מתאימה לי, קביעתה של ד"ר איילה פייאנס, פטיכולוגית חברת, הוטענת שווגת בהם הנשים מבוגרות יותר מן הגברים, מאושרים יותר. הנה עוד כמה מילים, לטובת מי שהוא חלק ממוג כזה, או יהיה: "קשרים כאלה הם בדרך-כלל יותר שיוויוניים, יש יותר הרגשה של ביחד, נוטים להיות פחות סטראוטיפים מבחינת הדימוי המסורתי של הגבר והאשה, בני הזוג פחות נעולים והתיקשות יותר טובה. משיכה פיסית בין בני-זוג היא יותר פונקציה של איכות הקשר מאשר מראה חיצוני. כשמערכת-היחסים טובה, הם מושכים אחד בעיני השני. כשהקשר גרוע — אפילו אם בני-הזוג יפים — הם לא ייראו מושכים אחד בעיני השני."

סיפור מהחיים: גנשתי לא-זמן קבוצת ילדים בני שמונה. גיליתי שאחת הילדות היא בתו של סופר ידוע, חתן פרס ישראל, והיה ברור שאני מתפעלת ומתרשמת. אז ילד אחד נגש אליי. "אבא שלי", הוא אמר, "הוא מסוג ידוע."

רגישות נדירה

"רמת הציפיות שלי נמצאת אי-שם באולימפוס", הוא כותב. "הסביבה מטיפה לי לסגת משם, אבל אני מתעקש, בין השאר מתוך חוסר-יכולת להתפשר. מעוניין בך — נאה מאוד, בעלת גיורה נאה, אינטליגנטית, רגישה לסביבה, לחיים, לעצמך. בין 27 ל-32."

"אני רווק, 1.73 מטר, ספורטאי העוסק בספורט הצורך עליונות נפשית ופיזית, מתעורר להמשיך ללימודי תואר שני. בין התכונות הבולטות: רגישות נדירה, השולחת וזרועות לכל כיוון. אני נעצר כאן לפני שאסחף." נו, מה תגידו עליי? אני נעצרת כאן לפני שאסחף. הוא בת"ד 11938, תל-אביב.

אחת שתחרור לוורידים

(31/88) אומר שהוא בעד תיקשורת מהירה וטובה, רוצה שותפה אמיתית לחיים, ומבטיח שהיא תרגיש נפלא בחברתו. הוא בן 38, גרוש, עצמאי

בשטח עסקי-הבנייה בארץ וכו"ל, נראה טוב, אוהב בית, ספורט, רכיבה על סוסים.

מחפש "אחת שתחרור לוורידים שלי" — מאוד יפה, מאוד מושכת, כגורת בראשה, שובבה, בין 25 ל-38, אבל "לא אכעס עליה אם היא תהיה בת 40". את יכולה להודיע לו על קיומך בת"ד 21380, תל-אביב, או לשוחח איתו בטלפון, דרכי.

עומסים של החיים

הוא בן 30, רווק, מקורי, מען, מעניין, חברותי, כריזמטי — ככה הוא אמר לי. הוא גם דוה, ספורטיבי, פתוח, בעל עיסוק עצמאי, אוהב מוסיקה, מוגדר כנאה, גובה 1.74 מטר. "היות והנ"ל לא יצא כבר תקופה ארוכה עם בחורות, עקב עומס של החיים, הוא החליט להשלים את החסר, ללא הברלי גוע דהת", הוא אמר לי בטלפון. "אני מעוניין באחת שהיא לא הילדה הטובה של האמא שלה, לא פחדנית, ספונטנית, עד 30, אבל גם 33 יכול להיות בסדר, רצוי משכילה". אפשר לכתוב אליי לת"ד 2277, רמת-גן, או להשאיר אצלי מיספר-טלפון עבור (32/88)

ספורט-אלגנט

היא מזכירה בכירה בהווה, מורה בעבר, תל-אביבית, הופעה נאה, גובה 1.62 מטר, מטופחת, הטיפוס האלגנטי-ספורטיבי, כלי הגזמות בניגוד, כי הירת שיער, בת 51 הנראית פחות ילידת הארץ. היא אוהבת תיאטרון, קונצרטים (יש לה מנוי לפילהרמונית), ריקודים, אני-שים. לא מצפה לאביר על הטוס הלבו, כי יודעת שאין כזה, אבל מקווה להכיר אדם חכם, מעניין, ידיד טוב שאיתו אפשר לצאת לבלות. היא נשמעה נחמדה מאוד בטלפון. תן לי לחשוב שגם אתה כזה, ואתן לך את מיספר-הטלפון של (33/88)

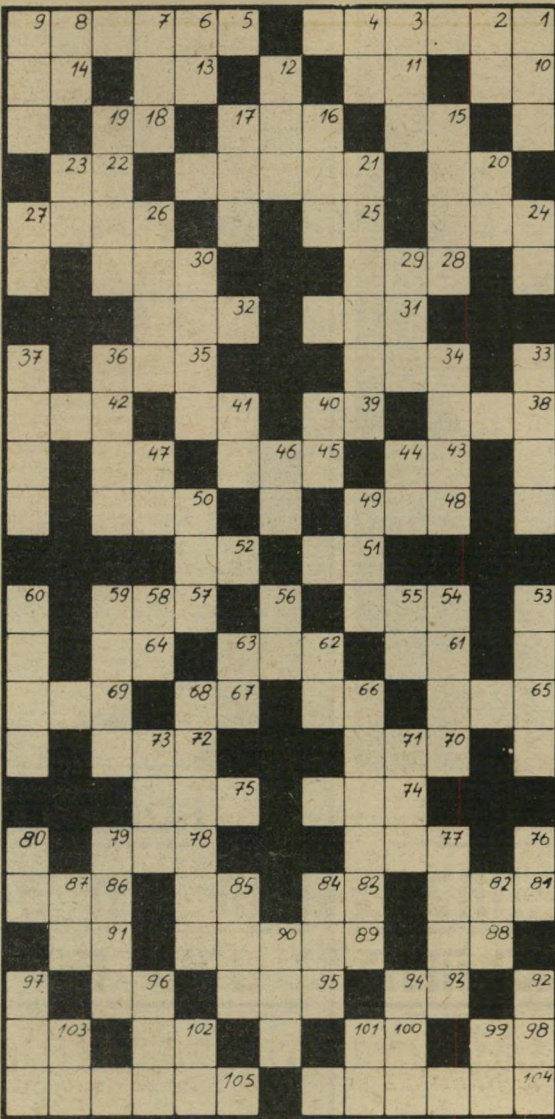
"רותי בטלפון", למי שעוד לא רשם לעצמו, בר-221017, תל-אביב.

רונית באלף
נא חסרים לה מחזור

המטרים הבאים: אוהבת לשייר, אוהבת לרכב על סוסים, נמחר נית מאז שהיא זוכרת את עצמה, חולמת להיות אמא צעירה. מכיוון שהיא לא מאמינה במיש-פחה חדי-הודית, אין מה לדיבר על אמא בלי חתונה. מחזורים לא חסרים לה, כפי שאנתם יכתלים לתאר לעצמכם, אבל את אותו בן 22 (בוגר) עד 35 (צעיר) היא עוד לא פגשה.

מאורז:

- (1) מחשבת רמה ומזימה (5)
- (2) לסיווגי; (10) רצועה של אריג; (11) רקב; (13) מנת-אוכל; (14) מכללה בארצות-הברית; (15) מן הערים שכבש יהושע; (16) רבדים הנשמעים בחברות; (18) איל; (20) כצוותא; (21) סוסו בעל הכנפיים של זאוס; (22) טיפה; (24) ריב ומדנים; (25) ישן; (26) מי שמומחיותו בתוצרת פרייהגפה; (28) כיסה, הסתיר; (30) מכיניץ של הקרוס-ברון-הוא; (31) לחץ, דחק; (32) בן תמור; (34) עיר-הוד; (35) הושחת חורה; (36) ארבה קטן לפני שצמחו לו כנפיים; (39) נע; (41) מסד חינוכי לטף; (42) מין דגן; (43) אנקול; (45) תאומה של יכין במישן; (47) אחד השואים; (48) מועד הביטת השיכולים; (50) אחד מסוגי התבואה בשדה, הנעזבת לעניים; (51) קריאת התפעלות; (52) נוכרי; (54) עדין, מפונק; (57) אסור באכילה בתג-הפסח; (61) נוסק במרומים; (62) לחם צר שהכינו בני-השאל; (63) באתם ממצרים; (64) מילת-הסכמה; (65) ארום בהזק; (66) ממחר; (67) תרופה; (69) תואר אצילות במדינות מוסלמיות; (70) זכאי; (72) מולו של ניסן; (74) הכין מים וקטורת; (75) אביו של הדר; (77) חתר; (78) קנה-הבליעה; (81) אירואות; (83) תואר נכבד הולנדי; (85) גבעה נישאה; (86) דחק, רכאון; (88) נמצא בתנועה; (89) קומפוזיטור צ'כי (הכלה המכורה); (91) מצבת-זכרון; (93) בת-יקול; (95) מיצמץ בעין; (96) משקה-עלים; (98) כנה; (100) עורף טרף; (102) מיניסטט; (103) אבן טובה; (104) עיר בגוש דן שנפלה בידי סנחריב מלך אשור; (105) כינוי לאלוהים.

מאורז:

- (1) סגר, עצם; (2) דגל; (3) גם כן (ארמית); (4) בהמת-משאות; (6) הקלח האמצעי בצמת; (7) עמל; (8) קריאת-צער; (9) אשפת-חיצים; (12) גודר-צבא; (15) סוכן נוסע; (16) צירי-הדלת; (17) אריג לבן, רק, מעשה-ירשת; (19) עוף מייטיב שיר; (20) שיח-הרפנה; (21) מושב המטכ"ל האמריקני; (23) שיר, נגינה; (24) ימי הגאולה העתידה; (26) תור גיאולוגי, השני בתקופת המזוזואיקום; (27) ציד-פרה; (29) אבן יקרה; (30) כילי, רעיע; (33) מחשבה; (34) נחל בצפון-הארץ;

- אל השמש וכנפיו נמסו; (68) חפירה לאצירת תבואה; (71) עיר; (73) קבוצת כוכבים; (76) סררי המשנה (ר"ת); (77) עמק; (79) אחת מתשע המזוות שבחסותה הקומריה; (80) החלק החד בכלי-זין; (82) זובה; (84) רקב; (85) החל לפרוח; (87) שנון; (90) החלק הרחב של העלה; (92) כד-חרס גדול; (94) שנאה; (96) רענן; (97) אבן אברהם ונחר; (99) שבט בישראל; (101) עטרה; (102) ככור נח; (103) עני, עלוב.

- (36) רחיה, רחפה החוצה; (37) אוצר, בית-מיסכנות; (40) ענן; (41) מין עוף דורס (פלוקן); (44) אות-הניצחון; (46) קרצפור; (47) מאכל מבוסל רק בחציו; (49) עניין ועסק; (50) ראה הצלחה במעשי; (53) גילוי-דעת של השלטון; (54) דריה-הקה של בעלי-חיים; (55) פלא; (56) שכיב-אש; (58) מילת-שאלה; (59) פקעת חוטים; (60) זורם; (62) נוגש; (63) סופר, הוגה-דעות יהודי; (66) על-הימיתולוגיה — הצעיר שטס

אביגיל ינאי

תן טרמפ לחייל

איתן עמיחי הדברת מזיקים

ב"מ מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

הציבור מתאימים לו, וכן כל מה שקשור בנסיעות קצרות ורבות. הוא מבעבע מספר דברים בעת ובעונה אחת. ספרים חביבים עליו ביותר, אך לעיתים אינו מסוגל אפילו להתיישב ולקרוא זאת כשהוא נכנס למצב של חוסר מנוחה.

מיספר 6: ונוס

זהו האדם השקט, הנעים והנוח. הוא רומנטי וכל שאיפתו לאהוב ולהיות מוקף באהבה. ביתו מקר שט בתמונות וחפציו, בגדיו בהירים ועדינים. הוא מוכרח להימצא בסביבה שקטה ויפה. מקום רועש ומבלבל גורם לו סבל. הוא נמשך לכל האמנויות וניחן בחוש אסתטי מפותח. הוא מעשי ואחראי אך אינו אוהב כשמיטלים עליו משימות קשות. הוא עושה כל דבר בקצב איטי ושקט. לעיתים הוא ממוקם מדי ומרבה באכילה, אך אם ימצא לו שטח ביטוי הולם, הוא יתגבר על כל החסרונות האלה.

מיספר 7: נפטון

מעיד על טיפוס מופנם, בעל מחשבה עמוקה ונוטה למיסתורין. קשה לו להסתגל לחברה. הוא מאוד קפדן וברון כאשר מדובר בידידים קרובים. הוא אינדיבידואליסטי, לעולם אינו חושב כמו כולם, ניחן ביושר פנימי וחוש-צדק מפותח. הוא מאוד יצירתי, בעל השראה ויותר מכל נמשך למוסיקה, ריקוד, דרמה ושירה. חסרונו הגדול: הצורך להתנתק מהמציאות ולהיכנס לעולם של האשליות עד כדי התמכרות לסמים ולאכזריות. בעל המיספר מתעניין במיסטיקה, גילגול-נשמות, פרה-פסיכולוגיה וכו'.

מיספר 8: סטורן

זהו אדם רציני, קודר, שאפתן, מציאותי, מעשי ובעל דרישות מ- עצמו ומהאחרים. כל עבודה שיקח על עצמו תכלית את רצינותו, אחרי ריותו וכשרונותיו, שביניהם בולט הכשרון לארגון ולנהל. חייו על-פני רוב קשים ולמדי-סבל. ילדותו עוברת עליו בקשים ולעיתים קרובות הוא גדל רק עם אחד משני ההורים. הוא סמכותי, ועובד ללא לאות עד להשגת המטרה הנכספת. הוא זקוק להמון חום, אך ימצא זאת רק בתקופה מאוחרת בחייו וגם אז יתקשה לבטא את רגשותיו. הוא מסור ונאמן ואם החליט להתקשר לבר-זוג, הוא לא ינתק קשרים בקלות. הכסף מעניק לו ביטחון, וכמעט תמיד יהיה מצוי בכיסו, אם כי לא בגיל צעיר.

מיספר 9: מרס

זהו אדם אמיץ, נועז, אוהב וזקוק לחירות. הוא חריף, חזק ועצמאי. את חיודו הוא מבטא בעבור דה שאה בוח. מצטיין בניקיון, ביצוע בזרזות ומוסריות. הוא יציב רתי ואחראי וחש כי עליו לשרת את החברה. הוא ניחן בכוח מניגונות ושאיפתו. הרפתקאות מסוגל להדהים את מכריו במעשים נועזים. לעיתים הוא אנוכי ואינו מתחשב בזולת, אך אם הוא שייך לסוג החזק והעודד את כולם.

מיספר 10: פלונו

אדם קיצוני וחסר-פשרות. לעיתים הוא ניחן בכשרון-אירגון ואוהב לעבוד למעול בגדול. הופעתו סמכותית. תית' כל מה שיקח על עצמו, יבצע בדייקנות ובאחריות, כשהוא שם לב לכל פרט ולוא השולי ביותר. הוא מנסה להיות מקובל על כולם ונעזר באינטואיציה החזקה המניחה אותו בחייו. הוא מסוגל להיות קיצוני ואכזרי, מקבל על עצמו הגבלות, אך בעיקר אלה שהוא קבע. יש לו כוחות-איפוק בלתי-רגילים. לעיתים הוא נוקם ונוטר ויחכה לשעת-כיושר גם 50 שנה.

הבתו הלהטת של מיכאל פריגאן לגרושה הנאה, סוזאן בן-סימון, הסתיימה ביאוש כבר ובתימרת-עשן.

לפני 10 שנים התאהב פריגאן בסוזאן. הוא היה אז נשוי ועם אשה נכה ואב לשמונה ילדים, שהקטנה ביניהם היתה תינוקת שרק נולדה זה עתה. הגבר, שנחשב במקומ-עבודתו לאדם אחראי ושקול, עזב הכל והלך אחרי סוזאן. חבריו לא יכלו להבין את מעשהו זה. הם הכירו אותו כאיש-מצפון וכאדם הדואג לוולת. אבל פריגאן נשט את מישפחתו, למרות שאשתו החולה לא תיפקדה, והילדים נשלחו אחרי ומרמה למסודות שונים. פריגאן עבר אז כמנהל-מיסמרת בחברת אל-על, אדם שהתקדם ככוחות עצמו ותפס עמדה בכירה. הוא היה אהוד על חברי-לעבודה ונחשב כאדם חרוץ ואחראי.

הוא עבר להתגורר עם סוזאן בדירת תה בבית משותף, יחד עם בנותיה. תשע שנים חיו כזוג נשוי לכל דבר. הוא נתן את חלקו לכלכלת הבית, קנה ריהוט ומיכשור חשמלי לדירה, ונתן מתנות נדיבות לאהובתו.

ב-1986 פרש פריגאן מעבודתו באל-על, וקיבל עשרות אלפי דולארים כפיצויים. לרבריו, הוציא את כל הסכום הזה כדי לקנות מתנות לסוזאן. כשנגמר לי הכסף, היא גירשה אותו, אמר הגבר בבית-הדין.

הוא סיפר, כי אחרי תקופה של מריבות קשות איימה עליו סוזאן כדי

צילום: תעליה הור

משותפים החליטה סוזאן לסיים את ה- חיים עם הנאשם, ודרשה ממנו שיעזוב את הדירה. על פי התרשמותי מהערה סוזאן מתקבל על דעתי, כי היה משהו מן האמת בדברים הקשים שהטיח הנאשם כלפיה וכלפי בני-משפחתה. לנאשם, אשר במשך השנים איבד את הקשר עם ילדיו ועם אשתו, לא היה לאן לפנות, ויתכן שגם נשאר במצב כלכלי קשה, אחרי שהוציא את כספיה-פיצויים שקיבל במהלך החיים המשותפים עם סוזאן.

בשוכו מאילת הוציא הנאשם מה- דירה חלק מרכושו, ולאחר-מכן הסתגר בדירה משך שלושה ימים וייאשו גבר עליו. בשלושת הימים האלה לא ניסה הנאשם כל נסיון-התאבדות. כאשר הגיעו לדירה בנותיה של סוזאן, ראה הנאשם את עצמו חייב לסיים את הפרשה. אז גמלה בליבו החלטה להצית את הדירה ולשים קץ לחייו.

כוונת ההתאבדות אינה מפחיתה מהעובדה, כי הנאשם ידע, וחייב היה לדעת, ובמיקרה זה אולי אף רצה, לגרום להשמרת רכושה של סוזאן. השופטת ציינה, כי מתקבל על דעתה שסימני המכות בתנור והמקרר נגרמו על-ידי הנאשם במתכוון. אבל מכיוון שהדבר לא הוכח בבית-הדין פט, והתובע לא חקר על-כך את סוזאן ובנותיה, אין היא מוצאת מקום להרשיעו בעבירה זו. על כן זכתה השופטת את פריגאן מהעבירה של גרימת נזק בודון. פריגאן הורשע בעבירה של הצתה

העובד הבכיר ב"אל-על" עזב את אשתו ואת שמונת ילדיו כדי ללכת אחרי אהובתו. כאשר זו גירשה אותו, ניסה מיכאל פריגאן (למעלה) להתאבד ולהצית את דירתה.

אנש האהבה

בודון, והשופטת ציינה את הסכנה הגדולה הקיימת בהצתת דירה בתוך בית-מגורים, כאשר אין יודעים כיצד תתפשט האש ואת מי תסכן.

עבודה למען הציבור

הסניגור הביא לבית-הדין פט את בנו הבוגר של הנאשם, כדי שישמש כעד-אופי עבור אביו. "היו כמה שנים שאבא לא היה בבית, משום שהי עם סוזאן", סיפר הבן לבית-הדין. הנאשם, הוא אמר, כי באותה עת עמד האב בקשר של ביקורים ארעיים עם מישפחתו. "כיום הוא מתפקד כראש-משפחה, כאב ואם כאחת", סיפר הבן, "אמא חולה מזה 12 שנה והיא על תרופות וטיפולים.

התובע ביקש להחמיר בעונשו של הנאשם, בדוקא בגלל גילו ותפקידו האחראי, מכיוון שבגלל סיבות אלה היה חייב לדעת את תוצאות מעשהו ולהתגבר על עצמו.

אין לו על מה להתגאות בכך שעזב אשה חולה וילדים, וכי חזר הביתה אחרי שסוזאן עזבה אותו, אמר התובע. השופטת שקלה את כל הנסיבות וקבעה: "העבירה היא חמורה, והעונש המירבי שנקבע עבורה הוא 14 שנות מאסר... במיקרה שלפניי הוכחו נסיבות עגומות... מדובר באדם שגילה אטי-מות ריגשית וחוסר התחשבות בוולת, כאשר עזב אשה חולה מאוד ושמונה ילדים, מהם בגיל רך, ולא דאג לעתידם ולפרנסתם. וכל זאת בתקופה שהגיעו לידיו עשרות אלפי דולארים פיצויים, שאותם ביזבז, לפי גירסת ההגנה, על אשה שאיתה התגורר."

השופטת הדגישה את התרשמותה מסוזאן, ונראה כי היבר גרם להקלה בעונשו של הנאשם. למרות חומרת מעשהו, דנה אותו השופטת ל-32 חודשי-מאסר, מהם רק שישה בפועל. גם את ששת חודשי-המאסר האלה ירצה פריגאן בעבודות למען הציבור.

אילנה אלון

פריגאן נעצר בעיקבות המעשה והואשם על-ידי התובע לדיסלב לדובסקי בהצתה ובגרימת נזק לרכוש. פריגאן היה המום מהאישומים. הוא חשב לתומו כי אחרי שסבל כליכך הרבה וניסה להתאבד על-ידי פתיחת ברוזיהגו, לא יוגש נגדו אישום.

סניגורו, עורך-דין צבי לירסקי, שטח בפני בית-הדין המישפט את כל מסכת יסוריו של הגבר בן ה-50, ש- אחרי שהתאושש ממה שקרה לו חזר אל מישפחתו. בעי-דונו בבית-הדין פט חזר פריגאן וסיפר כיצד מאסר ברוזיהגו, וכי ניסה כבר בעבר להתונן את ורידיו ואף השאיר מיכ-תבהתאבדות. "אני החלטתי להתאבד על-ידי שריפה", טען מעל דוכן העדים.

קבעה השופטת בפסק-דינה: "כל הפרשה כפי שהיא מצטיירת לפניי היא פשוטה ועגומה. אחרי שנים של חיים כרי להרגיש הקלה.

שיעזוב את דירתה, ואף נעזרה בכני-מישפחה באיזומיה אלה. סוזאן, מצידה, סיפרה לבית-הדין שפגש על קינאתו החולנית של הגבר, ועל חייה שהפכו לסיוט בגלל מחלת הקינאה שלו. לבסוף הפך המצב בין השניים בלתי-נסבל. סוזאן לקחה את בתה ונסעה לאילת, לקרובי-משפחתה ה- מתגוררים שם. פריגאן מיהר אחריה. הוא ניסה לפייסה ולהחזירה אליו, אבל המשבר החריף, וסוזאן דרשה ממנו לקחת את חפציו ולעזוב את דירתה. הגבר חזר לתל-אביב, וסוזאן נשארה באילת וחזרה לשמוע כי מאהבה אמנם עזב את הדירה כבכשתה.

ביום המיקרה שלחה סוזאן את בתה, רותי, לדירה, כדי שתברר אם פריגאן כבר עזב את הבית. רותי הגיעה לבניין ושמה מפי השכנים כי הגבר הסתגר בדירה מזה שלושה ימים ואינו יוצא ממנה. השכנים סיפרו, כי לפני זמן קצר שלח את אחת מילדיו השכנים כדי שיקנה לו בקבוק קוניאק במכולת. רותי, שכאה בליווי אחותה, הפקה על דלת הדירה. היא ניסתה לשכנע את פריגאן לפתוח את הדלת.

ייסוריו של גבר

ביקשתי ממנו להיכנס, אבל הוא אמר שהוא עירום. אמרתי לו שילך להתלבש. הוא דיבר בנמיה שקטה, לא בצעקות. חיכיתי ליד הדלת במשך חמש דקות, ושוב דפקתי. הוא אמר שהוא מיד פותח. שמעתי רחשים של דברים נשחקים. בתמימותי חשבתי שהוא באמת מתלבש, אבל לפתע הרחתי ריח של גז וריחות חיפים אחרים של דלק ונפט. ואז הוא צעק: רותי, תרחקי איך שאתה רחוקה, התחלתי חיל עשן וזוכיכות מתנפצות. התחלתי לצעוק לו שיפתח את הדלת. לא היתה שום תשובה. צילצלנו למיטרה ול-מכבי-אש. מכבי-אש, שהגיעו למקום ראשון, ניסו מצאו את פריגאן שוכב על הרצפה

(המשך ממעמד 29)

מודעים לתנאים הקשים בכלל ו-לכמיהתן של האסירות לכל רבר המזכיר להן את החיים בחוץ. ולהנהלת-הכלא אין תקציב לשלם לאמנים. כל אירוע נשמר בסודיות עד הרגע האחרון שבו אומרים לאסירות להתכונן להופעה. אין זמן להתכונן והכל מתנהל בלחץ של זמן.

במשך 75 הימים ששהיתי בכלא התקיימו בכלל שתי הופעות. אחת של בועז שיעבי ואחת של אריק סיני. אריק סיני הופיע באחד המיכנים של תדיראן. המכונות הזונו לצדי האולם וכיסאות הובאו על-ידי האסירות מחדרה-אכול. האסירות התאפרו והתלבשו בכל מיני וריאציות אפטריות של תיל-בושת-הכלא. ההופעה היתה מוצלחת והאסירות שרו ביחד עם אריק סיני. שאלתי את אריק סיני מהי הסיבה שהביאה אותו להופיע בנווה-הצדעה והוא סיפר כי הוא מתרברב להופיע בבתי-סוהר שונים לעיתים קרובות, וכי אנשים רבים שואלים אותו מדוע הוא מברר אסירים שגרמו עוול לחברה, וכי לא מגיע להם פרס.

אמר אריק סיני: "אני מרגיש שאני עושה מעשה שיקומי ואני תורם משהו לחברה. את העונש קיבלו האסירים הופעתו של בועז שיעבי התקיימה בחצר על בימה שניצבת ליד השביל המוביל לאגפים, סמוך למיר" פאת-הכלא. חלק מהאסירות ישבו על הישא ואחרות סחבו איתן כסאות וסגדו בשורות לפני הבימה.

ההופעה היתה קצרה. הרמקולים לא פעלו כשורה אך מצב-הרוח היה מרומם. באירועים אלו נוכחו גם הסוהרות, העובדות הסוציאליות ומנהלת-הכלא וסגניתה.

כמה ימים אחרי שהגעתי לכלא התקיים אירוע שאותו לא אשכח לעור-לם.

כבר בשעות הבוקר הודיעו לנו כי עלינו להתכונן לאירוע מיוחד וחשוב שיתקיים בשעה 4 על הבימה בחצר.

היכיתי בקוצר-רוח לשעה 4 וכי-שיצאתי לחצר, יחד עם אביבה גרנות ומרים זגל, ראיתי בימה מקושטת. היו שם גם פרחים וכיבוד. על הבימה ישבה תזמורת שרות חברה היו בעלי זקנים וחבשו כיפות בראשם.

המנגינה שהם ניגנו נשמעה כמעט רובת של שיר-לכת ומנגינה חסידית. זה נשמע מוזר. קוויית שתהיה תוכנית אמנותית, אך מהר הבנתי שהאירוע החשוב הוא חנוכת בית-הכנסת בנווה-הצדעה. השרון ששה טימור הינחה את האירוע.

המנהלת חיה שוהם וסגניתה, מלכה אולמרט, ליוו את האורחים הנכבדים לבימה. בין האורחים היו הגונדר דויד מיימון והשר חיים בר-לב.

כמה רבנים עם נשותיהם, ששנים לראשון, הסתובבו בשטח ועל הבימה. הרבניות היו מטופחות מאוד. הן לבשו בגדים אלגנטיים והיו עדויות נכתי שיטים יקרים. שתיים מהרבניות נגשו אלינו ושאלו שאלות סתמיות. היתר שוחחו עם אסירות אחרות באדיבות מזויפת. הן לא התקרבו במיוחד ועמדו במרחק סביר.

כשהתזמורת הנוראית התעייפה החלו הנאומים. השר בר-לב וגונדר מיימון הפליגו בשיבחי התורמים הדי-תיים וקראו להם לבימה לשאת את דיביריהם. הם הסבירו לאסירות כמה חשוב הוא שיהיה בית-הכנסת בנווה-הצדעה.

לבית-הכנסת ניתן שם: נווה-תיקווה. בפניית הנאומים והתורמים לאסירות הם אמרו: "תלמידות יקרות" או "דיי-רות המקום". המילים "כלא" או "אסירה" לא הוזכרו. כנראה שהוחלט לתת לנו, האסירות, הרגשה של אנשים רגילים מהיישוב. זאת היתה שיא הצביעות! כל הטכס היה מיותר ומגוחך. צלם מטעם השב"ס הנציח את האירוע ולפי התור הצטלמו הגונדר מיימון והשר בר-לב עם התורמים הנכבדים.

במשך כל החגים לא הוכנסה אף אסירה אחת לבית-הכנסת נווה-תיקווה. יותר מאוחר נערכו שם החוג לסיפורי-מיקרא והחוג ליהדות.

לפני תשע שנים בדיוק זוכה שימעון גניש (משמאל) מאשמת רצח בנתניה. השבוע נרצח בלוס-אנג'לס

גילה ריון, העולם הזה

הרצח דהרי ומכסיקו ואילו גניש וארכיב רק עזרו להם לתכנן את הרצח.

יש אלוהים

ית'המישפט שמע את כל העדר יות ואת סיכומי הצדדים. מייד בתום סיכומי ההגנה חזרו השופטים מהפסקה קצרה והכריזו על זיכויים של הנאשמים מהרצח. מספסלי הקהל קפצה אשה גדולה ומוצקה וצעקה לעבר השופטים: "תודה, תודה רבה לכם! יש אלוהים בשמיים!" היתה זו טוני, אמו של שימעון גניש. היא לא יכלה לכבוש את שימתחה, וצהלתה נשמעה מקצה בית-המישפט ועד קצהו.

היא חיבקה את הסניגורים, נישקה את בנה עד שכמעט חנקו אותו מרוב אהבה. היא חילקה סוכריות לעוברים ושבים במסדרון בית-המישפט ומפעם לפעם השמיעה צעקות שימתחה בנוסח יהודי צפון-אפריקה, שהרעידו את קר-רות היכל-הצדק.

כאשר ביקר העולם הזה בביתו של גניש יומיים אחרי הזיכוי היה הבית מלא פרחים, מתנות וחברים. טוני סיפרה אז כי היא לא האמינה לרגע שבנה מעורב ברצח, בעיקר מפני שידעה כי ביום הרצח היה בנה במעצר,

טלפון קצר מהרוד באמריקה הודיע להוריו של שימעון גניש בנתניה כי בנם נרצח בביתו על-ידי אלמונים. עד היום אין לאמו של שימי-עון גניש, טוני, שמץ של מושג מה קרה לבנה ומדוע נרצח. "באמריקה רוצחים כן-אדם בשביל 50 דולר", אמרה להעור-לם הזה. אולי במשך הזמן יתבררו יותר פרטים והמישפחה תדע מדוע נרצח שימעון על-ידי הגברים רעולי-הפנים שדפקו בדלת ביתו וירו בו מטוחח קצר.

בריוק לפני תשע שנים, שבוע לפני חגי-הפסח, תגן שימעון בבית הוריו שימתחה גדולה מאוד. הוא שוחרר ממעצר של שנה תמימה בגלל אישום ברצח אלי ועדש בנתניה. שימעון, שהי-אז בן 23, נעצר יחד עם ידידו גברי-אל ארכיב ועם העכריין הנתנית דור-דהרי באשמת רצח ועדש שרכב על סוס במרכז נתניה בחג פורים. מכונת צערה לידו ושני גברים שעל פניהם מסיכות פורים של השמן והרזה ירו בוועדש והרגו אותו במקום.

נתניה היתה אז בתקופה של חיסול-י-חשבוניות והמישטרה חשדה כי גם רצח ועדש היה על רקע של סיכסוכי כנופי-יות וסוחרי-סמים. סמוך למעצר החשך-דים ברצח, נמלט דורו דהרי מהכלא,

המזונוכה

מרצח - נרצח

ומישפט-הרצח נמשך רק נגד ארכיב וגניש.

היה זה מישפט שהסעיר בזמנו את הרוחות וכבש את-התודעה הציבורית. יות ססגוניות רבות עלו להעיד בו. עדי-המדנינה בתיק היה עבריין מפגור בשם משה בגדרי שכונה "מכסיקו" ואשר

בכלא, עושה התעמלות ושומר על בריאותי עד כמה שאפשר."

כשהוא מסתובב במיטבה ומרחח כסיריה הענקיים של אמו, סיפר גניש בחיך כי הרבר שלו התגעגע ביותר בכלא היה מאכליה הטעימים של אמו. למישפחה מיסעדה קטנה בשוק של נתניה והאם היא מבשלת מעולה. הבן ידע לפרט את תפריטיהם של כל בתי-המעצר שבהם שהה וחילק להם ציונים.

כבר אז חשש גניש כי המישטרה תדרוף אותו ולא תיתן לו מנוח. הוא אמר כי החוויה הקשה שעבר בכלא השפיעה עליו כל-יך שלא יוכל לחזור לחיים נורמליים בנתניה וכי החליט לעזוב את הארץ ולנסוע לדורו בלוס-אנג'לס. הוא סיפר כי דורו הוא קבלן לצביעת דירות וכי הוא יוכל לעבוד אצלו ולהסתדר באמריקה.

שנה אחרי שיתורו מהכלא נסע אמנם גניש לדורו, ועבר איתו כמרבית טפטים. באמריקה גם התחתן והתגרש ונשא אשה שניה, צעירה אמריקנית, וגולדו לו שתי בנות. רק לפני ארבעה חודשים ביקרה אצלו אמו ושמחה לראות כי הוא חי טוב ומסתדר יפה ב-אמריקה. השבוע הגיעה בשורת מותו הטראגי והאלים בטלפון.

גילה ריון, העולם הזה

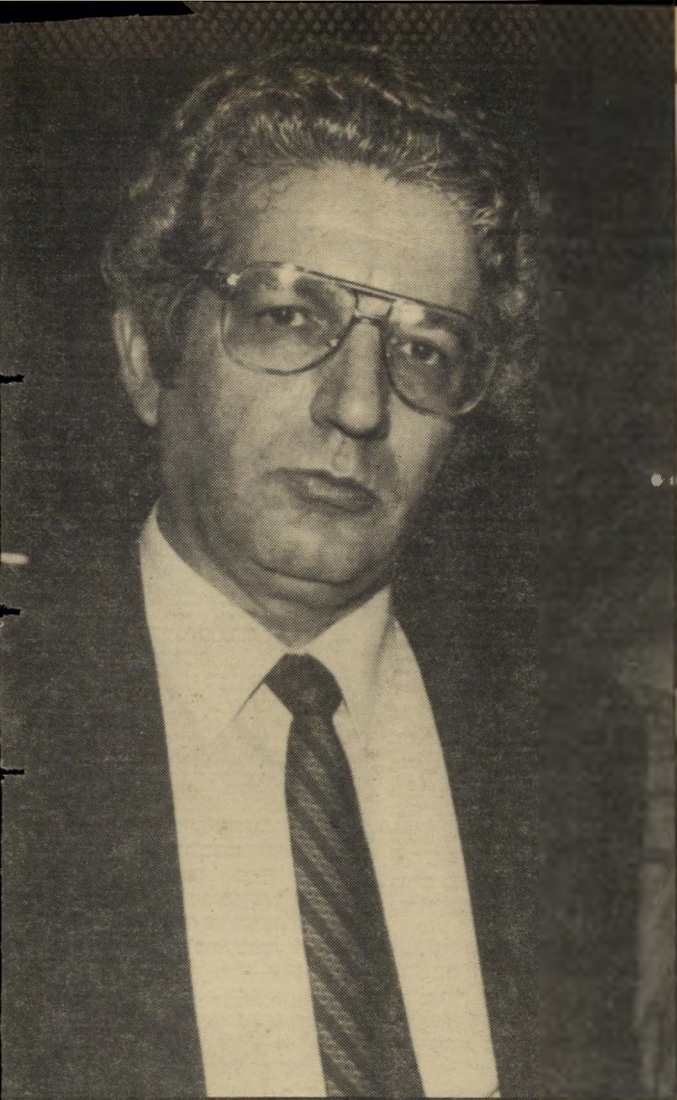
שימעון גניש בחיק מישפחתו ביום הזיכוי המאכלים של אמו

בימים אלה עומדת גופתו של גניש להגיע לארץ כדי להיקבר בנתניה. רק תשע שנים של חופש נתן לו אלוהים מאז זוכה מאשמת הרצח, ועד שנרצח גם הוא.

ולספר מזיכרונות הכלא. כאשר נשאל מה היה עושה לו חס וחלילה לא היה מוזהב, אלא מורשע ונידון למאסר-עולם, אמר: "אני לא הייתי מתאבד! אני מסתגל בקלות לכל רבר. הייתי לומר

בגלל חשד לעבירת גניבה שהתבררה אחר-יך כבלתי נכונה. תתן השימתחה עצמו הסתובב בבית מלא שימתחה, הוא ענן ששרת-יחב-כבר על צווארו והירבה להתלוצץ

השופטים כבשו רק בקושי את חיובם. ערותו גרמה לפירצת-צחוק באולם וגם עדי אחר היה אסיר שישב על גניבת סיפרי-יתורה ודיבר בהתנשאות מוסי-רית. לפי גירסת המישטרה ביצעו את

אבי יונקין, העולם הזה

ניצה שפירא ליבאי (מימין), צועדת לקראת קאריירה חדשה כח"נית. האם תחגוש סוף סוף מבעלה בנכוד, זייד ליבאי (משמאל) שמצא לעצמו חברה חדשה לחיים?

מעולה או מארחת מושלמת, היו לה תכונות ומעלות אחרות, שסיפקו את רויד משך שנים רבות.

ניצה שפירא נולדה בתל-אביב הקטנה בשכונת הפועלים ב' עד היום היא מתגוררת בבית שבו נולדה, ברחוב א.ד. גורדון, וקשורה בשכונה בכל נימי ליי בה. למרות שאביה היה איש אמיד ותי עשיר, חונכה ניצה על פי ערכי תנועת העבודה. היא למדה בבית חינוך א.ד. גורדון, היתה חברה בתנועה המאוחדת ואחרי כן גם מריכה בתנועה. יהד עם זאת למדה לנגן בפסנתר, רקדה וציירה.

לקראת גירושין

ובכישרונה. אחרי כן, כאשר למדה לקראת הדוקטוראט שלה, ביקשה מרופא העיניים לרשום לה מישקפיים, כדי להיראות בוגרת יותר, אבל הוא מצא שראייתה טובה ושאינה זקוקה למישקפיים. דויד קא רוייד בעלה, שניצל את ההזדמנות לבדיקת עיניו, התגלה כקצירידי, וד כה במירשם למישקפירידי, שאותם הוא מרכיב עד היום.

מדוע נשקיע בד?"

כאשר סיימה את ההתמחות, חזרה ניצה לתל-אביב וביקשה להתקבל לעבודה במשרד עורכי דין אבנר הם את אורגלר. היא נשאלה: "מדוע נשקיע בך? הרי תתחנני ותלדי ילדים, ותעזובי את המיקצוע!" ניצה השיבה: "לא למדתי כלייך הרבה שנים כדי לעמוד במיטבתי!"

ואמנם, גם כאשר התחתנה עם דויד ליבאי, שאיתו למדה עוד בבית הספר התיכון, חשבה מיד על פתיחת משרד משותף. אלא שאו הוצע להם לנסוע לעשות את הדוקטוראט בשיקגו, והם נסעו ביחד. ניצה נישאה לדויד בגיל 28, אחרי ששבעה מחוזרים ורומאנים. היא חיפשה חבר נאמן לחיים, שיהיה אדם רציני ובעל אינטלקט. חברים מספרים שדויד היה מאוהב בה נואשות. בשיקגו סיימה ניצה ראשונה את כתיבת הדוקטוראט שלה. היא היתה התלמידה הראשונה מזה 10 שנים שקיבלה תואר דוקטור באוניברסיטת שיקגו, והרבה לחשב אז כפריצת דרך. הצלחתה של ניצה בכתיבת הדוקטוראט היא היתה כה גדולה, עד שהוצעה לה משרה בארצות הברית, אבל היא העדיפה לחזור ארצה ולהקים מישפחה:

יה תלויה באיש לפרנסתה. יש המוצאים את תחילת השאיפה לקאריירה בתקופת הסטאג', שעשתה אצל מי שהיה אז נשיא בית המישפט העליון, השופט שימרון אגרנט. ניצה ניסתה להוכיח את עצמה בין המוחות המישפטיים המובחרים במדינה, וזכתה בכך שאגרנט אמר עליה שיש לה "קר מורסנס בלתי-שבייר".

היא שנאה כבר אז את ההערה שהיא "הדבר היפה ביותר בבית המישפט העליון", ולחמה בתואר זה בשצף-קצף. היא רצתה הכרה במעלותיה הרותגניות כיום, אחרי שנים של עיסוק במישי פטים ובוכויות-האשה, נראית ניצה קצת נוקשה, רצינית עד כדי יובש. אבל מי שזוכר אותה בנעוריה זוכר נערה חייכנית, שחרחרת, בעלת תלתלים גולשים, שאהבה להתלבש ולבלות, ואשר תמיד היתה מוקפת במחוזרים. בתקופת האוניברסיטה המשיכה ללמוד ציור אצל יוסי שטרן בצאלנא, בד בבד עם לימודי המישפטים. כבר אז היתה לה מודעות לפמיניזם. היא כחרה במיקצוע המישפטי מכיוון שידעה כי תוכל להתפרנס ממנו בכבוד, ולא תהי

רתה כמוכירה באוניברסיטה, והשקיעה את כל מירצה בבעלה ובילדיה. "אולי זה מה שהיה חסר לו כל החיים", אומרים דורשי טובתו של ליבאי, השמחים בשימחתו והמאשרים באושר ר. הם שמחים שנאוה מוכנה להקריש את כל זמנה ומירצה כדי לטפל באהובה ולתת לו חום ואווירה ביתית, שהיו חסרים לו כלייך.

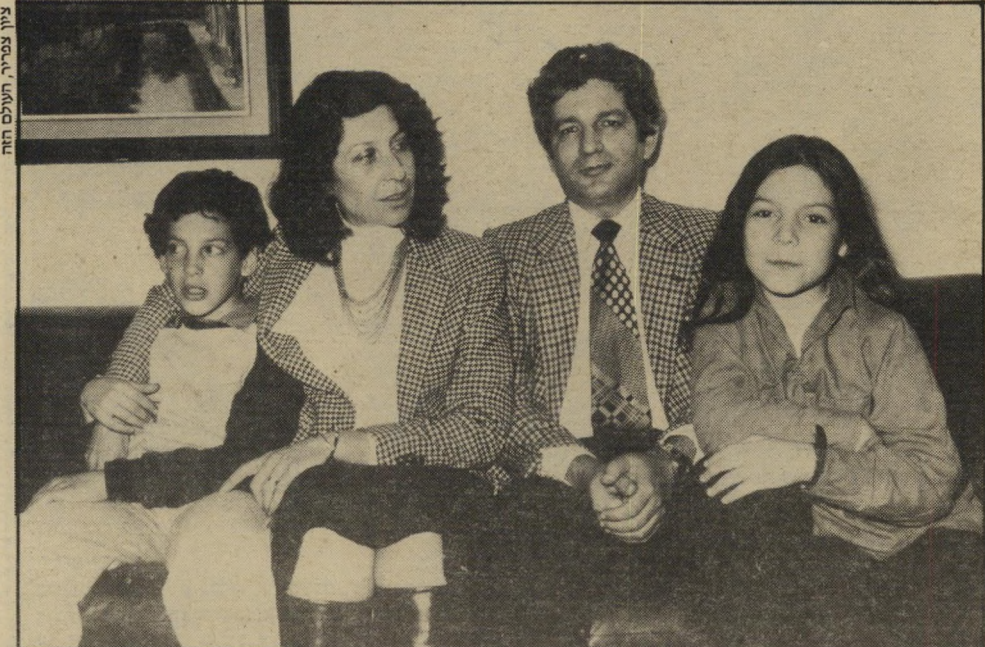
"השאלה היא אם הוא יתפק בכך", אומרים אחרים, המכירים את הוגו ליבאי מראשית דרכם המשותפת. הם יודים עים שגם אם ניצה לא היתה טבחית

הם תוהים אם כעת, אחרי שהח"כ מצא את נאוה רון, שהתגרשה באחרון גה מבעלה, הוא יקבל גט מאשתו בנפ"ר, ניצה שפירא-ליבאי ויתחתן מחדש. "זה לא כל כך פשוט", אומרים אחרים, המכירים את בני-הזוג ליבאי מים ימימה, "ניצה היתה אהבת-חייו, והוא טרם התגבר על הפירוד ממנה". כמשך השנה וחצי שעברו מאז הפירוד, החלה ניצה שפירא-ליבאי בדרך חרשה ומסעירה. היא החליטה לרוץ לכנסת ברשימת-המערך, וכעת היא עסוקה במשימתה זו עד מעל לאוזניה. אמנם לא היו שום סיפורי-רכילות על גברים חרשים בחייה של האשה הנאה, אבל לחגיגת הפסח נשלח לה שחלב מפר אר עליידי מעריץ.

ניצה היא אשה המקפידה על פרטיות. מעולם לא התראיינה על חייה האישיים, אלא רק על ענייני-עבודה ונושאים שעליהם היא נלחמת.

הדבר הכי יפה

מי שחושב כי גברים הם עיקביים מבחינת הנשים בחייה, יפתע מבחירתו של דויד ליבאי. אחרי שהיה נשוי עם ניצה יותר מ-20 שנה, בחר לו כחברה-לחיים בנאוה, שהיא היפוכה הגמור של אשתו. בעוד שניצה היא אשה תמידית, רקת גו ושחרחרת, הרי שנאוה היא קטנטרת, נת, עגלגלה ובלונדית. בעוד שניצה היא אשה בעלת השכלה אקדמית, בעת לת תואר דוקטור ואשה שאפתנית בניו תר, הסתפקה נאוה מאז ומתמיד בעבר

בימי האושר: דסנה, רויד, ניצה ירני, לא למדתי כלייך הרבה כדי לעמוד במיטבתי

מי שחושב שגברים הם עיקביים בבחירת הנשים בחייהם, יזכתה מבחירתו של דויד ליבאי, שנחר לו כחברה לחיים את היפוכה הגמור של ניצה, אשתו

האשה הראשונה שנכנסה לגור איתו היא נאוה. השניים מכירים זה 16 שנים, כאשר ליבאי היה ריקן הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב, ונאוה הייתה אחת ממזכירותיו. נאוה התרשמה אז מאור מחוכמתו של הבוס שלה ומאישיותו, וכאשר היו לה בעיות בחדר יים נהגה להתקשר איתו ולבקש את עצתו.

הקשר ביניהם התחדש באחרונה. נאוה החליטה לעזוב את בעלה, ועברה לגור עם ליבאי. היא ממשיכה לעבוד

סרק. אבל במהרה הסתבר לה כי לבעל לה כבר הייתה דירה מוכנה מראש, שאר תה שכן שבועיים קודם לכן, וגם עוד רת, שאותה קיבל ממכרה ותיקה. מכר וון שהילדים היו הגורם העיקרי למרר כות בבית, הלכו הילדים אחרי האב.

דירה אחרת
כאשר עברה שנה והסתיים החור זה על הדירה השכורה, כבר הייתה

השונה לחיים, על נושא משותף שהיה חשוב להם כליכר. בעוד שניצה ניסתה להשליט מישמעת בבית, היה דויד רך מאוד כלפי הילדים, ונהג לאמור: "אני מסכים, אבל תשאלו את אמא". הבן דני התחיל לגלות עצמאות. הוא הירבה לצאת לדיסקוטקים ולמועדונים, נסע במוניות מיוחדות ואכל במיסעדות. ניצה כעסה, המריבות הפכו יומיומיות, ובבית התגבשו צדדים. הילדים ודויד מתו נגד המישטר שניסתה ניצה להשליט.

כאשר לא השיגה עבודה באוניברסיטה בתל-אביב, בגלל החוק האוסר על בעל ואשה לעבוד באותה הפקולטה, הצטי ערה אולי ניצה על החלטתה לוותר על המישרה באמריקה, אבל אז כבר הייתה בהריון עם בנה דני, כיום חייל בן 19. דויד ליבאי התקבל מיד כמראה למיטשפים באוניברסיטה, וניצה עברה כעורכת שנתון למישפט בינלאומי, יחד עם הפרופסור יורם רינשטיין. היא כילתה או הרבה זמן בבית, כשהיא לומדת וקוראת חומר מישפטי.

באותה התקופה היו בנייהוג מער רבים מאוד איש בעבודת רעהו. דויד העריך מאוד את דעתה של ניצה והתייעץ איתה בכל עניין. ניצה סמכה על בעלה כענייני מועדים ותאריכים, שאותם נהגה לשכות.

למרות מה שנהוג לחשוב, היתה זו דווקא ניצה שפנתה ראשונה לעבודה ציבורית. עוד במחצית שנות ה-70 עסקה בענייני אנוסטי אינטרנשיונל, ואי תריכר היתה חברה בוועדה הממלכתית לענייני מעמד האשה. היא הגבילה את עבודתה למחצית המישרה, כדי שתוכל להיות זמן רב יותר בבית ולהשיג על הילדים וענייני הבית. אבל מכיוון שבי אותו זמן כבר נולדה גם בתם השנייה, רפנה, כיום בת 16, היתה לניצה אחר יות גדולה ועבודה קשה בבית. היא הייתה מתוסכלת מכל העול שנפל רק עליה, בעוד שלבעלה היה זמן חופשי לכל עיסוקיו. גם היא רצתה להתקדם בעבודתה ובקאריירה שלה.

שני בנייהוג עברו כליכר קשה, עד שלא היה להם זמן לבייליים וליציאה מהבית. הם אמנם היו זמן רב ביחד, אבל כל אחד עסק בענייניו. לא היה להם זמן לחופשות, וגם לחופשות בחו"ל כמעט שלא נסעו ביחד, מכיוון שלא רצו להשיג את הילדים לבדם. אם כי הוריה של ניצה, שהתגוררו באותו הבניין, עזרו מאוד בגידול הנכדים.

הכל בגלל הילדים

כאשר התמנה ייגאל ירון כסגן ראש הממשלה, הזמין את ניצה, שלא הייתה חברת ד"ר, לפגישה והציע לה להיות יועצתו לענייני מעמד האשה. ניצה חשבה על-כך כמשך שבוע, וחזרה כאשר בידה מיסמך המפרט את סמכויותיה. ירון חתם על המיסמך וניצה נכנסה לתפקיד.

אחר-כך, כאשר עברה לשרת תחת ראש הממשלה שימרון פרס, ראוה ניצה להתחתם גם אותו על מיסמך-הסמך כויות שלה.

ניצה התמסרה, רובה ככולה, לענייני מעמד האשה וכויותיה, וראתה את יעודה במתן לגיטימציה לנושא, שהיה עד אז נחלתן של קבוצות שוליות וחררי גות. היא לחמה כמושג "אשתו שלי". היא סירבה ללכת לקבלת-פנים בביתה של לאה רבין, מפני שזו הוצגה כ"אשתו של ראש הממשלה", והתנגדה להעמדת עליה בגין כראש מישלחת כענייני וכויות-האשה בסקנדינביה, מכיוון שמונתה רק בזכות היותה אשתו של ראש הממשלה.

ניצה הצליחה. במקום עליה בגין עמדה כראש המישלחת שגרירות ישראל כנורווגיה ראו.

כאשר מונתה כיועצת ראש הממשלה למעמד האשה, דרשה ניצה כי יהיה לה גם מישר בתל-אביב, כדי שתוכל להיות חלק ניכר מהזמן בבית. אבל הילדים גדלו, ודרשו יותר זמן ותשומת-לב. ניצה רצתה לגדלם על-פי הערכים שעליהם גדלה גם היא. היא התנגדה לכן שילידים יהיה כסף בלי תמינה, ובגלל ניסתה ללמד את הילדים נגינה וציור, וראגה להנחיל להם נימוסי-שולחן.

דויד, שהוא אדם נדיב, הביע את אהבתו לילדים במתנות ובכספים. המחלוקות הקשות בחייה-גישואין של השניים נולדו על רקע זה. אולי כאן כראשונה התחככו בנייהוג, השניים כליכר זה מזה, בעלי הערכים והגישה

דויד עם ניצה חייבית, שחרחורה, בעלת תלתלים ונולשים

דויד עם נאוה

לא אותה הנבנת בשניו האדרת

כמוכירה באוניברסיטה במחלקת החשב. בת. ילדיה גדולים, והיא מקיישה את מרבית זמנה לאהבתה החדשה ולריהוט וסידור הדירה.

נאוה הייתה בת למישפחה אמידה, ואינה צריכה לראוג לבעיות חומריות. חברים, ששמעו את ליבאי אומר כי נשאר לו עוד כמה שנים לחיות הוא רוצה לחיות אותן טוב, תמהים אם הוא מתכוון להתחתן עם נאוה.

לדויד ליבאי תוכנית להמשך הדרך. הוא שכן דירה גדולה ויפה כנוהד איבבים, השכונה שבה התגוררה חברתו נאוה עם בנימישפחתה מזה שנים רבות.

מרגע פרידתו מניצה לא חסרו לליר באי מחזרות. כאשר נודע בציבור שהי ח"כ השמרנטי נפרד מאשתו, לא היה לגבר הנאה מחסור בנשים. רבות התקשרו איתו וביקשו להכירו. הוא יצא, פה ושם, עם מישהי שהכיר, אבל שום רומאן לא הפך רציני.

דוד אהליאב

אוזן שווה מיליון

(המשך עמוד 10)

הכסף (שהוא בעל 49% ממניותיה, וחבר מועצת-המנהלים שלה) לחברת אנרקסקו. המיכתב הוא מתאריך 2 ביולי 1986, והוא מבקש מאנרקסקו לתת מיליון דולר לאוון הכסף, שיזח זרו בארבעה תשלומים שווים, אחת לחודש החל בספטמבר של אותה שנה. הערבות להלוואה היא שטרות של מושבי-הצפון לטובת אוון הכסף. המוסכים לטובת אנרקסקו.

יום אחרי כתיבת המיכתב עשה סוסנוביק מהזמות, ו, אוון הכסף, כינסה את מועצת-המנהלים שלה.

נציגי מושבי הצפון העלו לאישור את ההלוואה בת מיליון הדולר. בדיון אישרו כי הכסף כבר הועבר בנאמנות למושבי-הצפון, למרות שלא נחתם כל מיסמך שהוא.

סוסנוביק התנגד, באמרו שהחברה ריווחית, שיש לה עוד-פריכספים, ששנת 1986 היתה הטובה בשנים האחרונות (אסון צ'רנוביל גרם לפסילת כל ייצוא כבד-האוון מהונגריה, בגלל הנשורת) ושאינן כל סיבה לקחת את ההלוואה.

הלוואה של מיליון

דולר, שניתנה ל, אוון

הכסף, הועברה

למושבי הצפון

הרוב החליט לבצע את ההל-וואה.

ב-6 ביולי, כעבור שלושה ימים, התכנסה הנהלת מושבי-הצפון והחליטה לערוב להלוואה זו.

ב-14 ביולי כתבה אנרקסקו מיכתב לאוון הכסף, ובו הדריעה כי אושר לאוון הכסף אשראי מיוחד כסף מיליון דולר, לחמישה חודשים. הכסף הועבר ברובו כבר ב-1 בחודש, והיתרה ב-2 בחודש. באותו היום הוציא בית-המישפט בחיפה צרמניעה זמני לבקשת סוסי נוביק, נגד ביצוע ההלוואה, שאינה דרושה כלל, לדברי המתנגד.

כעבור שבוע התקיים דיון בנוכחות שני הצדדים, וצו-המניעה הזמני בוטל, בגלל טענת נציג המושבים ואנרקסקו כי הכספים כבר נמסרו, וכי ההסכם על ההלוואה נעשה לפני הוצאת הצו.

בדיון בבית-המישפט התברר כי הכספים לא נכנסו כלל לקופת "אוון הכסף", אלא הועברו ברו מ, אנרקסקו לאירגון המושבים.

יושבראש מועצת-המנהלים של "אנרקסקו" הוא מאיר בקמאיר, אחיו של אברהם. הוא אישר את ההלוואה הא-מורה למרות שניתנה לגוף שלא רצה בה, והועברה בסועל לאירגון המושבים, שבראשו עומד אברהם.

אחרי שבית-המישפט ביטל את צו-המניעה, התחילה אנרקסקו לקוז מת-מורות-הייצוא, המגיעות לאוון הכסף, את פירעון ההלוואה. היא התחילה לעשות זאת רק באחרונה, אחרי שסוסי נוביק רכש מכוני-הכספים של אירונן מושבי הצפון את חלקם באוון הכסף, והפך לבעל כל המניות במפעל.

סוסנוביק מתכוונן עתה לפתוח כמע-רכה מישפטית לביטול הסכם-ההלוואה והחזרת הכספים שאנרקסקו מקוזת מחברתו לפירעון ההלוואה. עורך-דינו כתב כמה מיכתבים לשר החקלאות, אריה נחמקין, וביקש את התערבותו. השר לא השיב כלל.

לפני שבעיים הוגשה בבני-סת שאילתה לשר-החקלאות בעניין ההלוואה הסיקטיבית. כמה ימים לאחר-מכן התפטר מאיר בקמאיר מתפקיד מנכ"ל מישור-החקלאות.

אברהם בקמאיר עצמו עזב את הארץ ועבר לנהל עסקי-חקלאות בונצור אלה. אם ירצו לחקור את הפרשה יצטרכו לנסוע עד קארקאס.

הסוד של אלבין

למי הוא נתן אופציות? למה? העולם הזה מגלה את הסוד השמור ביותר: מסכת יחסיו של אלבין עם ידידים וידידות מסויימים

כלכלה, וגם לא על ענייני-מפלגות. נותרים שני העיתונאים האחרים, אנשי רשות-השירות: ישראל סגל ומישעל. אלה עומדים עתה לדין מישמעתי ברשות-השירות. אולם גם מיבחר זה נראה מוזר. אם רצה אלבין להשפיע על הטלוויזיה, מדוע בחר רווקא בשניים אלה? מי שרוצה להשפיע על השידורים, בוודאי היה כדאי לו לבחור בדמויות מרכזיות יותר.

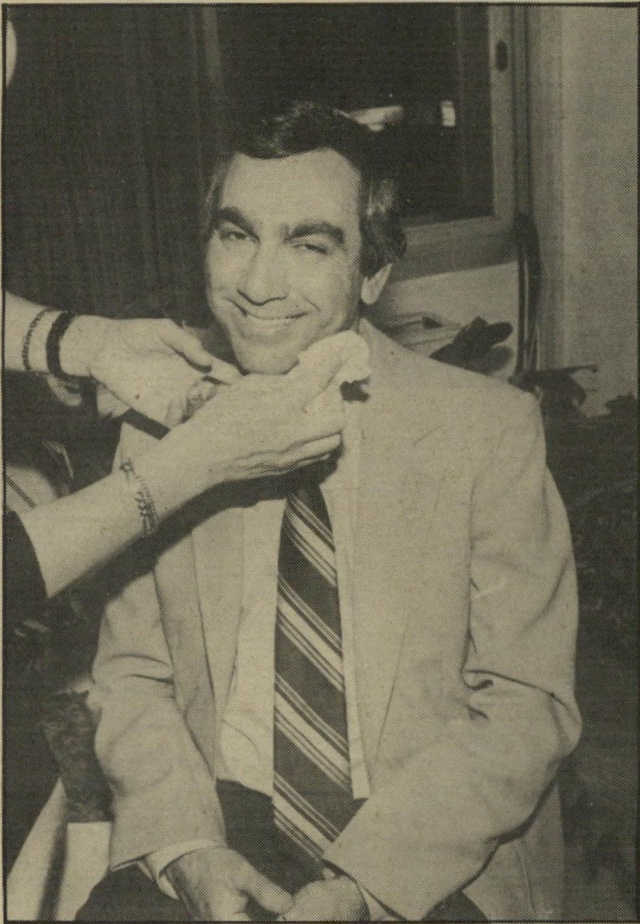
האמת היא שזונה לגמרי, והיא נוגעת לעניינים בליכך דיסקרטיים, עד שגם שני הגרי בורים עצמם לא העזו להעלות אותה. ספק אם מישעל, איש

יחסים אלה, הבטיח אלבין לירידיו שהוא "דאג לה". רשימת-האופציות מוכיחה שהוא עמד בהבטחתו (ראה מיסטר).

יתכן שיש ברשימה ירידות נוספות מסוג זה. מופיעים בה השמות של אהרונה רייך, מי שהיתה אשתו של אסי, ודליה הקר, בתו של האריכל המפורסם.

בכלל, יחסיו המיוחדים של אלבין עם המין השני ממלאים ברשימה זו תפקיד הרבה יותר גדול מכפי שנראה במבט ראשון.

זהו אחד הסודות השמורים ביותר — סרט כה סודי, עד כי גם כמה מיירידי הקרובים ביר

עיתונאי מישעל סיוע בעניין העדין ביותר

עדין במיוחד, יביא את הדבר גם להגנתו במישפט שיכריע את עתידו.

והוא האמת, כפי שסופרה השבוע בסוד-השירות על-ידי אדם שהיה מקר רב ביותר לאלבין.

בנועריו סבל מיקי אלבין מבעייה גופנית מסויימת, שהשפיעה מאוד על יחסיו עם בחורות.

יתכן מאוד כי אכזבותיו התכופות ביחסים עם בחורות, שקיימו עימו ידיר דות ממושכת אך סירבו בסוף להתחתן איתו, נובעות מבעייה זו.

אלבין התבייש לספר על כך לירי-דיו ולהתייעץ איתם. הם לא ידעו על כך דבר. משום-מה נפתח באחד הימים רווקא לניסים מישעל — אולי רווקא משום שמישעל הוא אדם כליכך עדין ונחבאי-הכלים. מישעל השפיע על אלבין,

תר של אלבין אינם יודעים אותו.

הוא מסביר את יחסיו עם אדם ששי-מו נקשר כפרשה בצורה בולטת: ל"סם מישעל.

יש ברשימה ארבעה עיתונאים. מדוע קיבלו רווקא הם את האופציות? לגבי אחד מהם — אברהם שודי — ייצר — יכול העניין להתפרש כניסיון להשפיע על כלית-קשורת. שווייצר הוא איש-מפתח בהארץ, הרוח החיה של מדורו הכלכלי רבי-ההשפעה של היומון.

עיתונאי שני הוא אמנון דנקנר, המופיע ברשימה באמצעות אשתו, מירי. היחסים בין מירי ואלבין היו על רקע אישי, לפני נישואיה לדנקנר, ואין לכך קשר עם פעילותו העיתונאית של בעלה. ממילא לא ברור איך יכול היה דנקנר להועיל לאלבין בכל צורה שהיא. אין הוא כותב על ענייני-

עיתונאי סגל כל מיני שידוכים

מירי דנקנר כמעט נישואין

לא הביא לנישואין. ליאורה מופיעה ברשימה של מקבלי האופציות.

● צעירה אחרת שאלבין ניהל עימה רומאן ממושך של כמה שנים, שלא הביא לנישואין, היתה הרקדנית הדסה ("רסי") שחר. כשהסתיימו

מ אז שסירסם העולם הזה. בשי-בוץ שעבר, את הסקופ של יגאל לביב — הרשימה המלאה של 150 מקבלי האופציות של מיקי אלבין, עסקו מיטב המוחות באגודת-יודעי-אלבין בפיענוח התעלומה: מהו המפתח של הרשימה?

מדוע נתן אלבין אופציות לי-אנשים אלה רווקא, ולא לאחד-ריים?

מה היה המרינציפי? הניחוש הפך השבוע למישחק חבר-תי בבתים ובמישרדים רבים. אמנם, יש להניח כי זאת לא היתה הרשימה היחידה. הפוליטיקאים שנת-קרו — מיכאל רייסר וחבריו — אינם מופיעים ברשימה זו, והם קיבלו מה-סקיבלו מחוץ לרשימות.

מניחים שיש עוד המשי-שש רשימות, שלא נודעו לסי-שעה. אך רשימה מסויימת זו — לפי מה הורכבה? מה הרריך את מיקי אלבין בחלוקת אופציות, שהיו אמורות לשאת רווחים מופלגים?

פרט אינטימי

מ כירי אלבין מילדות הוציא מן הרשימה מייד כמה שמות, שהי-קשר שלהם עם אלבין ברור לגמרי. היו אלה בעיקר שמות של נשים.

כין השאר: ● מורים ("מורי") דנקנר הי-תה חברתו של מיקי אלבין, שניהל עימה רומאן ממושך. אך מירי החליטה להינשא לאמנון דנקנר, כיום כתב דבר בושינגטון.

● אחרי שאלבין התאכזב ממירי, הוא חיפש כלה חדשה. הווג דנקנר עמל קשה כדי למצוא לו צעירה

דסי: "לא ידעתי שמיקי היה גנב!"

בין רשימת מקבלי האופציות מידי הנדיב המנוח מיקי אלבין, מופיע שמה של דסי שחר, כמי שקיבלה סכום גבוה למדי. שחר, רקדנית בעבר, היתה חברתו של אלבין במשך חמש שנים, וכמעט הגיעה עימו לחופה. ממש בדקה ה-90 התחתן אלבין עם אשה אחרת — גליה תמיר.

שאלתי אות שחר על הרגשתה לנוכח הפרשה שאינה יודרת מהכותרות.

הייתי חברה של מיקי במשך חמש שנים. זה יותר שנים ממה שהוא חי עם אשתו אלה היו שנותי היפות ביותר. בהתחלה לא התרשמתי באמת ממנו, אחר-כך... אולי הכח שלו הרשים אותי.

● ברשימה הנכבדה מופיעים שמות נוספים של בחורות שזיהו עימן בקשרים.

בחורות נוספות? באמת? לא ידעתי. ברצינות? כמה בחורות? והבינה הסכום שלי הוא בין הגבוהים?

● כן. היית מודעת למה שקורה בחשבונך?

קראו לי למחלקה לחקירות הונאה. הייתי בחקירה, ומייד תפסו עם מי יש להם עסק. ראו שאני לא מכינה בכלל מה זה אופציות. לא קיבלתי כסף כמתנה. הכסף הוא מדידה שמכרת. הדריה נקנתה בחסכונות שחפך אבי, פורטה לפרוטה. אני הייתי אחת הלשונות הראשונות של קרן נישואה.

מיקי יכולתי לדעת מה קרה שם, עם האופציות?

● איך הגבת בשודע לך?

נורא עצוב לי, מה שקרה. הרי מדובר באדם שהיה קרוב אלי במשך שנים. הוא רווקא הסביר לי על הבורסה. זה ריתק אותי, אבל לא ידעתי שהוא היה גנב. לא ידעתי בדיוק מה הוא עושה. אף-אחד לא ידע מה מיקי עושה.

● מה עשית כנסף?

הבנתי ככלל לא נשאר אצלי. מיקי רק השתמש בשם שלי וגילגל את

הכספים הלאה. אין לי מושג כמה כסף עבר על שמי.

דסנה ברק

גליה אלבין

גליה אלבין:

"מיקי היה זיין גדול!"

ה עלול להיות נורא מביך עבור אשה, לגלות שבעלה היה מעורב במערכות-קשרים הדוקות עם נשים שונות ומשונות, גם אם זה קרה בטרם נישואיהם. המונח "להתחלק" אינו מצלצל באזרח סימפטי בהקשר זה, במיוחד כשמדובר במיקי אלבין - שם שהפך ממש שם-נרדף לכוח, רכוש.

גליה אלבין, אלמנתו המפורסמת של אלבין, היא בחורה חביבה והגינית. בגרביה שיחותינו על בעלה המנוח גילתה חוש-הומור ורוח ספורטיבית הראויים לציון, עקב הפירסומים הבלתי-מוסקים, במשך חודשים, על הפרשה.

אלבין עסוקה, בימים אלה, בהסרת שרט בהפקתה: "אני מפיקה" מפיקה" במיסגרת הצילומים, היא תטייל בשבועות הקרובים ביוון, ברומא, בתורכיה ובארצות נוספות.

גליה היתה מעוניינת יותר לספר על חוויות הקולנוע שלה, מאשר לדון בפרשת-אלבין על ספיחה השונים. "העושר הספרדי הזה, שגיליתי תוך כדי הסרטה... אני באה מבית ימני ואני מלאה התפעלות!" בכל זאת ביקשתי את אלבין לדבר על הפירסומים.

סיפרה גליה: "אני לא מבינה מה רוצים ממני. מדוע אני מסקרנת אנשים? כל הזמן כותבים, מתעניינים. אני לא הולכת לשום אירוע, ממש לא הולכת! אין לי אף רומאן אחד כרגע, יש לי שלושה ילדים, עבודה מרתקת, מה רוצים ממני?"

בכל פעם אני מוצאת פירסום חדש, פרשה נוספת. פתאום יש נגדי צו-עיקול וצו איסור יציאה מהארץ! לא מזין לי בכלל! דווקא עשיתי

גליה אלבין בהלווייה

הוא היה מסוגל לחזק לי צביטה בתחת...

רת, עוררדינה של גליה אלבין. ליד שמו מופיע גם שמה של מרים בן-פורת, כנראה קרובת-מישפחת. שותפו של אלבין, "מנטה", מופיע ברשימה בשמו האמיתי: **מנחם עצבי מוזן**. יש אנשים שאלבין העריך, כנראה, את פועלם הביטחוני: **אילן תהילה**, מי שהיה מוכירו הצבאי של שר-הביטחון עזר ויצמן. **עמירם ניר**, שהיה כתב צבאי ושהפך לאחר מכן ליועץ ראשי הממשלה למילחמה בטרור (בשעת מעשה היה רק חוקר באוניברסיטה). **יוסף הרמלוין**, שהיה בעבר

לקח אותו למומחה, הפיה בו אומץ-לב ותמך בו בשלב עדין זה, ואכן, כתוצאה מהעניין התגבר אלבין על אותה בעייה. מאז היה אלבין אסיר-תורה למיש-על, ונראה כי משום-כך הכניס אותו לרשימת מוטביו. ישראל סגל נמנה גם הוא עם ידידיו הקרובים ביותר של אלבין. אחרי ש-אלבין התגבר על בעיותיו האינטימיות, עזר לו סגל להכיר בחורות מת-אימות.

כל זה אינו נוגע במאומה לעבודתם של השניים ברשות השירות. אך אף יסבירו זאת לשופטים במישפט מישמד עתי

גיבורים ושותפים

ראה כי אין מכה משותפת לאופצ' יונרים כרשימת-אלבין. 150 האנ-

עיתונאי שווייצר עניין כלכלי

ראש-עירייה לנדאו עניין פוליטי

שים והגשים מייצגים מערכות-יחסים שונות ומשונות.

למשל: יש ברשימה מייצגת שלמה של חילה-אוור, שאלבין החליט לעשות טובה לטייטה. טובה מסוג זה עשה אלבין גם למו"טי הור, מי שהיה מפקד חילה-אוור. יש אנשים שהקשר עימם היה כלכלי בלבד. למשל: מנהלי עוואה, אליעזר כרמל ואשתו שושנה, וכן שמואל אבישר ואשתו אריאלה. ארבעתם מופיעים ברשימה. כן גם עמרי רובין, מנהל חברת וחושן, שעליה יש עתה דיון מישפטי.

יש ירדים פוליטיים, או ירדים של ירדים פוליטיים. למשל: אלי לנדאו, ראש עיריית הרצליה, איש-אמונו של אריאל שרון. לסוג זה שייכים, כנראה, גם ראובן אדלר, הגראפיקאי של הליכוד, שהוא חבר של שרון, אך שהיה גם חבר טוב של אלבין עצמו, חיים ברי און ופפו, חתנה של לאה גוטליב מנור טקס. רחל ספר, אשתו מופיעה ברשימה.

יש עורכדיין: עמיהוד בן-ספר

תרגיל מבריק, נכון? סידרתי אותם, והיה להם קשה לקבל את זה. בא מוניה שפירא ואמר, בוודאי, לעצמו: "באה לי אלמנה מושגתת כזאת, ועשתה ממני מופרה? אני אראה לה!" אני לא מודאגת. גם לי יש פרקליטים! עד כאן.

אלבין נשמעה נסערת, וכמי שהכירה אותה עוד כגליה תמיר, בתקופה שבה עמדה להינשא לגאון הפיננסי התורן של השוק, והכל נראה כליכך מבטיח ונורד, שקלתי איך לדווח לה על הבחורות הכלולות ברשימת המאזרים" שקיבלו מידיי של אלבין אופציות. רק העליתי את הנושא ואלבין קפצה. לאמור:

את יודעת משהו? אני מעריצה את מיקי עוד יותר! אומרים עליו שהיו לו בעיות-משן, בעיות עם נשים! אז הנה! יופי שמצאו כליכך הרבה בחורות שהוא היה עימן בקשר! עובדה, הוא רק התחתן איתי, ומייד עשה לי שלושה ילדים! כבר לא היה לי כוח! ביקשתי ממנו לנח!

מיקי היה בדרך כזה. הוא היה מסוגל לתת לי צביטה בתחת, באמצע מסיבת-קוקטייל מפוארת שבה הסתובב, בין השאר, הרב אברהם שפירא, ועוד לאמור לי: "תגידי תודה שלא צבטתי אותך במקום אחר... אבל הוא היה בעל נאמן. הוא מאוד אהב אותי, סיפר לכל מי שפגש עד כמה הוא אוהב אותי. אני זוכרת, איך אכלנו במסעדה בבית ציון-אסריקה, כמה ימים אחרי שנפגשו. הוא אמר לי: "אני יודע שאת תהיי אשתו! היה שווה לחכות!" הבחורות ברשימה היו בחיני לפני שהיכרנו. כמה שמות כאלה יש! אני יודעת על שניים: דסי שחר ושם נוסף. עכשיו הן ינסו לתפוס פירסום על השבנו. באמת חוכמה, נגד מיקי! הרי הוא לא יכול להשיב! אבל מה! מברוכ.

אני שמחה שזה מתפרסם. לפחות יסיקו להשמיץ שמיקי לא היה זיין גדול! הרי אמרו עליו כליכך הרבה דברים, כאלה שטויות! אז כל מיני בחורות מספרות כאילו עמד להתחתן איתן. סימן שהיה גבר משוגע, שכל אחת רצתה אותו לעצמה, אבל הוא בחר בי! תוך שנתיים עשה לי שני ילדים. אם זה לא זיין, אז מה זה זיין! תמיד אמר לכולם: "גליה זה הדבר הטוב ביותר שקרה לי!"

שלוש השנים שחייתי עימו היו מוזגה. נכון קשה לי כיום. מה קשה עלי במיוחד? הבדידות. גם אם אפגוש גבר ואתאהב בו מחדש - הוא יצטרך להשלים עם זה שלמיקי יהיה שמור מקום מיוחד בליבי.

אז מנסים להשמיץ את מיקי בכל דרך, ואני צריכה להתמודד עם הכל. שוט-דבר לא יעזור: כל אחת מנסה כיום לתפוס איזה חלק במירסום, לנפנף בקשריה עם מיקי, אבל אלבין יש רק אחת! אם ילדי, לא אשתו ומנהלת-עיצובו יש רק אחת! ואני הייתי כל הזמן אשתו, לא חלקו ולא רובו של הזמן. כל השאר - אלה הם ניסיונות לתפוס על גבו טרמפ!

דנה ברק

כסכום גדול, הוא גיסו של אברהם שריר, בעל-בירתו של אלבין במיפלה.

לקנות אהבה?

רשימה המגוונת אינה מספיק פיתרון פשוט לחידה הגדולה: מדוע הוא עשה זאת?

תשובה פשטנית היא: אלבין חש בצורך עמוק לרכוש אהבה, והוא קנה אהבה בדרך הפשוטה: בכסף.

אולי חש רחוי כהיותו נער, אולי

הגבירו בו בעיותיו האישיות את התסרי קה להתבלט. תשובה אחרת, אך קרובה: הוא רצה לחוש בכוחו, לגרום לכך שכל מי שהכיר אותו יהיה חייב לו תודה. זהו סוג של כוח, והוא היה זקוק לכוח כזה. יתכן כי התשובה המלאה לא תיודע לעולם. בינתים יש רק תוצאה אחת: כמה אנשים שהוא רצה לעשות להם טובה ספגו כתוצאה מכך מהלומה נוראה, העלולה להרוס את חייהם. ואלה הם דווקא האנשים שהיו קרובים לו ביותר.

רחל מרחלת על כל העולם

מלכת הסכס

כראיון עיתונאי, שנערך לא מזמן, התוודתה ברי סימון, רקדנית-הבטן, שאינה רואה כקיום יחסים עם אשה דבר פסול, ובהמשך התוודתה, שגם התנסתה בזה.

הייתי אכולת סקרנות, וזה ממש לא נתן לי מנוח. אז חקרתי וביררתי, וכשהגעתי למי שהגעתי — כמעט וחספתי דוסילב, פיק ברכיים ועוד כמה כולירות.

כשהתאוששתי הצלחתי בקושי לבטא את שמה של זאת שהתנסתה איתה. זוהי אחת הנשים הכי סכסיות בארץ, נערת זוהר ממוסדת, חלומי של כל גבר!

לקח לי שבועיים להירגע מהקטע הזה, ופיתח אום גיליתי, לגמרי במיקרה, שלנערת-הזוהר הזאת היתה גם התנסות עם יפהפיה צעירה, בת 19, שהיתה במשך תקופה קצרה מאהבת של אחד מאנשי הלילה המפורסמים של תל-אביב, ולכל אחת מהשלוש נרמה שרק היא יודעת מהעניין.

אבל הם לא יודעות שגם אני יודעת. לא, אין לי לב לפרסם את השמות. זה יהרוס לכם את כל האשליות בחיים!

דניאל ישינובסקי מחזרים לא רציניים

בת-22, כתבת-הספורט היחידה בארץ בעיתונות הכתובה. עוד באותו היום היא התקשרה עם חברה והתעניינה לרדת מי הוא ואיך הוא, ועוד כל מיני שאלות ששואלות בחורות. ממש כמיקרה הוא התקשר עם אותה הידידה, לברר פרטים על הכתבת הנמרצת.

או-הידידה אמרה לו: אולי תפסיקו לבלבל לי את המוח, ובמקום שאתה תחקור עליה והיא תחקור עליך, תתקשר איתה ותבררו פרטים בעצמכם.

מאז הם עדיין מבררים ביחד המון פרטים. רק יש להם בעייה אחת: בגלל נסיבות מיקצועיות נאלצה ביילי רובין לחזור לחדרה, עיר הולדתה. אבל לגבי רן קובלנץ זאת לא בעייה, יש לו אוטו. גם כמיקרה ויתקלקל לו האוטו, יש לו למי לפנות. הוריו הם בעלי המוסך המרכזי של פיאט.

ביז צפון לדרום

ככל שנה יש חתונה שזוכה בתואר "חתונה השנה". בשנה הקודמת היו לפחות שתיים כאלה, אחת של איציק ספקטור, בנו של הייבואן אליהו ספקטור, שנשא לאשה ברוב פאר והדר את הדוגמנית והאקס-מלכת-יופי דנה ובסלר, ואחת היתה החתונה הגדולה של אלון ברנוביץ, בנם של ריבה והקבלן אריה ברנוביץ, שהחתון עם הדוגמנית דניאל ישינובסקי.

כל המדינה ריברה על ההכנות לחתונה של דניאל, ועל השימלה המפוארת שהיא רכשה, וכמוכן על השיפץ שהיא עברה באפה. ואז, כבום גדול, היא התגרשה מאלון, ובמשך תקופה ארוכה היא היתה מחוץ לאור הזרקורים, ואף נסעה לנסות את מולה בחו"ל, בדיסלדורף, וחזרה כע" בור חודשיים.

מאז ראו אותה עם ידידים שונים, אבל מחור רציני לא נראה באופק. היא ירדה לאילת, וכנראה שהאופק שם הרבה יותר קרוב מאשר בתל-אביב. היא הכירה שם את טינו ברבי, שהוא סיפור לפני עצמו, והגבר הזה, שהוא בן 34, נחשב כאחד הגברים היפים בארץ. בעבר הרחוק היה לו רומאן עם השחקנית-דוגמנית חלי גולדנברג, והוא היה גם נשוי, יש לו יותר מחורות ומע" ריצות מאשר לזמר אדם והוא הבעלים של מיסערה ובית-קפה בחוף-אילת. אך מאחר והוא גר בדרום, והיא מתגוררת בצפון תל-אביב, הם נפגשים כשזה מתאפשר להם. אך משתלמים שזה יהיה רחוק מעינם הבוחנת של הסקרנים.

חלי גולדנברג עם טינו ברבי מחזרות רבות

טלפון שבור

כל היפות המיקצועיות מכירות בארץ את רן קובלנץ, מנחה התצוגות.

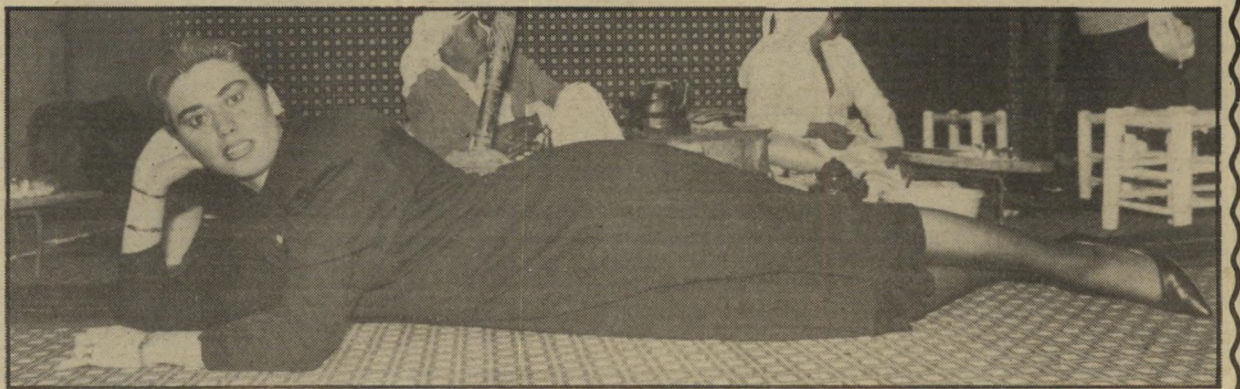
הצעיר בן ה-25 היה לפני כמה שנים החבר הצעור של הלילה קלמן, שהיתה מלכת-היופי, שגם ניסתה כוחה בדוגמנות ולא כליכך אהבה את זה.

אחרי הרומאן איתה ראו אותו מבלה בכל המקומות הנוצצים בעיר עם כל מיני יפהפיות, אבל זה לא היה רציני, וגם אמרו שמרוב פגישות עם נשים יפות כבר נמאס לו מהן, והוא מחפש אחת שהיא יפה אבל לא מיקצועית. ככה עברו כמעט שנתיים, ובאחד הימים, בעודו מנחה תצוגה, חלפה על פניו בחורה גבוהה וחטובה, שחיכה אליו, ולאחר כמה דקות יצאה מהאולם שבו נערכה התצוגה.

כששאל לשמה, אמרו לו שזאת ביילי רובין

רן קובלנץ אין לו בעיות תחבורה

ביילי רובין

הידידה המשותפת ביקשה שיתקשרו אחד אל השניה, במקום אליה

פינתה של גברת לבטוב: רומאן על רמה!

הגברת הבטיחה לסיים את הקשר שלה, בתנאי שהוא יחתוך — ומייד — את הקשר הכליכך מדובר שלו, ושעשה זאת כך שכולם יודעו, וגם יכתבו.

זה בריוק מה שהוא עשה ומאז... אויש, אילו ידעתם מה קרה במלון קרלסון בסוף-השבוע הארוך של החג, אילו ידעתם כמה גיחות הוא עשה לעברה (בלי אשתו), אילו ידעתם איזה שיוף הלך שם למעלה (לא, את השיוף הוא לא הביא מאילת, כמו שכולם חושבים) בכריכה, על הגג. אך אני יודעת כל זאת! כי גם אני הייתי שם! איזה צבע חטפתי בזמן שם נפגשו בחור שלי!

אז כמו שהבטחתי לכם, הנה זה מגיע: הסיפור האמיתי על איך-למה-זכמה הסתיים הרומאן הכי פומבי במדינה. האמת לאמיתה. אפילו כמה מהנפשות הפועלות אינן יודעות את מה שאני יודעת כבר מזה שבועות. הגברת היא סמנכ"ל במשרד ממשלתי שאתם, כדרך-כלל, אהבים להתעצבן עליו. מובן שהיא חתיכה ובלונדית. התנ"ח-רומאן, איש-עסקים רציני, שם עין עליה. אבל מה? היא היתה מסוכנת עמוק-עמוק בתוך רומאן מפורסם אחד, (לא יכולה לגלות עם מי) ואילו הוא היה מסובך ברומאן שכולם דיברו עליו וקצת פירסמו, ברמזים. מה עושים? מגששים.

ברי סימון נערה-זוהר ממוסדת

דירה שניה

לפני שבועיים סיפרתי לכם על הנישואין החשאי של מיכאל הרצוג, בנו של נשיא המדינה, חיים הרצוג. הקצין בן ה-33 התחתן עם דליה פרקש בת ה-41, ואף אחד לא ידע או שמע על הזוג הזה, מלבד אנשים המקורבים אליהם.

לרעייתו של כך הנשיא יש דירה בהדר יוסף, אחד הפרברים של תל-אביב, ואילו לבן הנשיא יש דירה בצפון תל-אביב. ואם מחברים אחד ועוד אחד, סביר להניח שהם מתגוררים באחת הרירות. אז הסי' כבר שזה היה כך בתחילת הרדור, ומסיבות לא ידועות חזרה הגברת פרקש לרירתה, שבה היא לא התגוררה מאז הנישואין.

רדינג-דונגני לה מיספר פעמים, אך לא הצ' לחתי ליצור עימה קשר. אך השפיונים שלי עדיין עוברים עליכך, ואני מבטיחה ליידיע אתכם בהק' רם האפשרי.

מיכאל הרצוג איפה הם נרמ?

אבי ורמון, תעלים הוא

אבי שויל

רינוני רון

מצאה את המאצ'ו שלה

צבי טל, העולם הזה

השבוע פגשתי במיקרה את **מרגלית צנעני**, שהיא עכשיו — ולעוד הרבה זמן, אני מאמינה — גדולה-גדולה בזמר המזרחי. ידעתי שתקופה ארוכה, מאז גירושיה, היא היתה לבד, ושאלתי אותה אם בצמוד לפריחה בקאריירה שלה, בשנה האחרונה, נגמרה הלבר שלה. שמחתי לשמוע שאכן כן. יש לה אהבה. הוא בן 38, גברי, קצת שובניסטי, בדיוק מה שהיא אוהבת. זה רבר נפלא, היא אומרת, "השוני הזה בין זכר לנקבה" את שמו היא לא מגלה, כינתיים, מסיבות השמורות עימה. היא הכירה אותו בהופעה שלה, למרות שהסיכוי של זמרת להכיר גבר בהופעה שואף לאפס. חושבים שלזמרת יש המון הזדמנויות להכיר גברים, אבל זה לא נכון. הקהל זה כמו תיבת-נוח: בנים, וכנות עליזים. אבל זה קרה לה, בגיל 36. את עירונת הטלפון שלה עד לפני שנה היא מגדירה כדרממת-אלחוט כמעט מוחלטת. צנעני: "פיתאום, עם ההצלחה, התחיל בום על-קולי. רק הייתי צריכה לבחור את שם המיסעדה, או להסכים לבלות בקלאב מדיטראנה. בחיים לא הייתי לפני כן, עם גבר בבית-מלון. גם לא עם בעלי. הייתי חיים תמימים-כפריים. ופיתאום — הזמנות, תבואי, תבואי גם את הילד, רק תבואי. אפילו לא ידעתי איפה הקלאב הזה. אני אוהבת גבר חזק, זכר אמיתי. לא נמסכת לגבר הרגיש, הקצת נשי, שמבין אשה עד הסוף. אוהבת את המאצ'ו, שמת על נשים, שמתעלף מהבושם שלי. גם אצלו יש רגישות. אני יכולה לפרק את הנשק שלו בעזרת הנשיות שלי. פלירטים — לא בראש שלי. רוצה את כל הסיפור, או לא כלום. לא רוצה שיברודלב. יותר טוב בדירות. ראייתי אותו בהופעה, קלטתי אותו בעיניים. חשבת: אלוהים, תעשה שהוא ייגש אליי. כנראה שהייתה כימיה. הוא ניגש, חיזר כמו שאני אוהבת, שאל אם אפשר לקבל את מיספרה-הטלפון שלי, אבל לא להופעות. להופעות

מרגלית צנעני אוהבת אוהם חזקים — זכרים אמיתיים

פרטיות. הוא היה לבד באותו ערב, בעצם לא לגמרי לבד, עם חבריה. היתה לידו מישהי, אולי הוא ניפנף אותה, אני לא שואלת. למחרת הוא כבר היה בטלפון. נולד קשר שיכול להוביל לקשר רציני. אסף בן ה-9 וחצי רגיל לראות את אמו סולו, והיא מרגילה אותו עכשיו, לאט-לאט, שהיא כבר לא כל-כך סולו. צנעני: "יש לי גבר קטן, שחוקר ודורש ושואל, ופיתאום רואה שאמא שלו זורחת ופורחת, ויש טלפונים, והיא יוצאת וחוזרת."

גרוני עמוק (9) הצ'קים של השותף הקטן

הקול המיסתורי שלי עדיין לא גילה לי למה הוא טרח להתקשר אחת לשבוע ולספר לי סיפורים, שעליהם אין לי כל מושג. טוב, אני לא יכולה לדעת הכל. השבוע, אולי, התליט הגרון להזהיר אתכם באמצעותי. המסר הוא, אני משערת, שכדאי לבדוק טוב-טוב את הצ'ק שמישהו רוצה לתת לכם.

סיפר הקול: מדובר בחברת-גבייה תל-אביבית. יש שם שותף גדול, שהוא **דמות ידועה**, ויש גם שותף קטן, שהוא **דמות לא ידועה**. השותף הקטן אוהב, מדי פעם, לעשות משהו בעניין שמישרדו מטפל בו. במילים אחרות: כשכא לו, הוא מפור מדי פעם, במקומות שונים, צ'קים, שרק אם הוא ישים עליהם כיפה, יהיה להם כיסוי. לא נעים. מה יקרה אם לקוח יבוא למישרד שבו הוא שותף, ויבקש לספל צ'ק של השותף הקטן? עד כאן הגרן. השותף הקטן מזכיר לי את אותו כבאי מת-ליצון, שנהג לגרום לשריפות, עד שתפטו אותו.

40 סנטימטר פער גובה, והרבה אהבה

גיתית שובל התחילה את הקאריירה שלה בגיל 13 וחצי, כאשר שרה באחד מפסטיבל-י הזמר, בקול צלול ומלאכי, שיר שכתבו אביה, אישה-רדיו **ניסים-שובל** ול, ואמה, שרה שובל. בשבוע הבא תהיה זמרת-חתונה. לא זמרת-חתונות. שובל, שהפכה מגערה בעלת הופעה חיצונית ממוצעת-למדי לאשה צעירה, זוהרת ויפהפיה, אינה צריכה לחפש פרנסה כחתונות. יש לה רי, בהופעות בארץ, ואני שומעת שהיא מבוקשת גם להופעות בקנדה ובארצות-הברית, לפני יהודים, מטעם הסוכנות, המגבית, הקרן-הקיימט וכל מיני.

גיתית בת ה-23 תהיה הזמרת כחתונתה של אחותה הצעירה, **תמר**, שכולם קוראים לה **תמרי**. בת 18 וחצי בסך-הכל, וכבר מתחתנת, לפני האחות הגדולה. בעצם אין צורך לדאוג גם לה, כי היא כבר כמעט-נשואה, עם המוסיקאי רון דרויאן.

או לתמרי תהיה זמרת מפורסמת כחתונה, והיא תלבש שימלה של זמרת עוד יותר מפורסמת, **אילנית**, שהיא ידירת-המישפחה. אילנית שאלה אותה אם יש לה כבר שימלת-כלה, ותמרי אמרה שהיא לא רוצה להתחתן בשימלת-כלה. ואז אילנית נזכרה שיש לה שימלת-הופעות לבנה, משגעת, עם המון פאיטיים. שתיהן רוות, בעלות מידות דומות, והיה צורך רק לקצר קצת, כדי שהשימלה תשכ בדיוק על גופה של תמרי המיניאטורית, 1.51 מטר בסך-הכל.

שובל הצעירה, שהיא סטודנטית לפסיכולוגיה וספרות, וגם משררת, הכירה את החתן שלה, רון שחר, בן כמעט 25, לפני שנה, כאשר היתה עוזרת-הפקה בתוכנית-הרדיו כל צבעי הרעות. הבחור, בעל תואר-ראשון במדעי-המדינה, סטודנט למינהל-עסקים וכתב לענייני צרכנות כיומן חדשות. הגיש כתובנית סקירת-עיתונים. יתכן ששום דבר לא היה קורה ביניהם אילמלא, כאחד הימים, חל איחור של שעה בשירדו, והמפיקה, **תמר עמית**, שכחה להודיע על כך לתמרי. לרון היא הודיעה, אבל הוא שכח, ובא בשעה הרגילה.

מפה לשם הם החליטו להעביר את השעה הפנויה במיזנון הרדיו, והשיחה הידידותית הר בילה לרומאן. אני מכירה כמה בחורות ענקיות, 1.80 מטר פלוס, המתפשות חוקחות חתנים בגובה של רון שחר (1.91 מטר), ומתקשות למצוא, כי גם כשיש כבר הגובה המתאים, לא תמיד כל השאר מתאים. הן בוודאי יתרגזו קצת על תמרי, על שלקחה לעצמה את הגובה הזה.

היורש

יותר מדי, ויצאה מההנחה שאפילו אם תקבל משהו, זה לא יהיה הרבה. יונתן פגש אותה פעם אחת בלבד. לרוד לא היתה אשה, לא היו ילדים. הוא היה נשוי לעוברתו.

היורש הצעיר חי לבדו בארץ, בדירה שכורה, ועד שהגיע הכסף, הוא נהג להגיע ממקום-למקום

יונתן מילר מכונית במקום אופניים

באופניים או באוטובוס. עכשיו הוא קנה לעצמו נונף טקיי 88. כיסה חובות ועוד נשאר לו. כמה? הוא לא מגלה. לא כמה נשאר לו, ולא מה היה סכום הירושה. לא אגלה את הסכום, הוא אמר, מבלי להישכר מהחקירות שלי. אבל אם את רוצה, אני יכול להרשות לעצמי להזמין אותך לארוחה, איפה שאת רוצה, בארץ."

למה אתה לא מגלה את הסכום? מילר: "אם זה לא הרבה, האנשים יגידו: מה עושים מזה סיפור? ואם זה הרבה, אנשים עלולים לקנא."

יונתן, בקרוב בן 29, עושה עכשיו את שרותו הצבאי. כבצבא אני פקידה בבית-החייל. הוא אומר, "עונה לטלפונים, שוטף כוסות." כאשר שאלו אותו אם קנה את מכוניתו החדשה מהרווחים מהצגת הופה-הי, הוא מיהר לגלות את מקור הכסף. לא מפני שרצה שכל העולם יידע שקיבל ירושה. להיפך, הוא רק לא רצה שיחשבו שמהופה-הי הוא הרוויח הרבה כסף.

ליונתן מילר, הכנר-זמר החייכן משלישית כמו צונוני, יש עכשיו סיבה טובה להאמין באסטרו-לוגיה. לפני חודשים אחרים שמע מפי **אילן פקר**, בתוכנית-רדיו שהוקדשה לכנייה-המזל שלו, שמשוה טוב-טוב יקרה לו, עוד השנה. וזה קרה. את אהבת-חייו הוא עוד לא מצא, אבל ירושה יפה הוא כבר קיבל. וזה אפילו לא היה כרוך באבל על מותו של קרוב, כי האיש העשיר, שהיה הדוד של אביו של יונתן, מת באנגליה לפני 10 שנים.

במישפחת מילר ידעו שאולי יהיה פעם איוה כסף מהכיוון של הדוד העשיר, שהיה בעל ארמות ובניינים. אבל העניין היה בטיפול בבתי-מישפט, והמישפחה שיכנעה את עצמה שלא להתלהב

הבינו של ניסים סרוסי

בן 40, ועוד רווק. בעצם, גרוש. שנה וחצי היה נשוי עם **אתלי**, לפני שנים, ומאז לא ראה אותה ולא שמע ממנה. **ניסים סרוסי**, הייסים-משה שלי-פעם, חי בפאריס, ופעם בשנה, בדרך-כלל בפסח, הוא מגיע לארץ, כדי לשבת עם ההורים בלילה-הסדר.

הם כבר התחילו לראוג לבן, החי לבד, ושאיין לו ילדים, אבל השנה הוא הפתיע אותם, כאשר נחת כאן עם החברה שלו, **יעל גז**, יהודייה צרפתית-מוצא תוניסי, שהיא צעירה ממנו ב-20 שנה בדיוק. הפעם, הוא חושב, איתה, זו תהיה חתונה. חושב

ניסים סרוסי עם יעל גז

טוב לו בנסקים, ונכשיו טוב לו גם באהבה סרוסי, כך נראה, כבר לא יחזור לכאן לעולם. יבוא לבקר, אפילו יוציא בקיץ הקרוב שלושה אריכי-נגן כבת-אחת — בעברית, בצרפתית ובערבית. הולך לו בחוץ, הוא אומר, הופעות בכל אירופה, בעלות על חברת-תקליטים, מישרד הפקות ואולפן בעל 24 ערוצים. אז מה, הוא אומר, יש לו לחפש כאן? טוב לו בעסקים, ועכשיו טוב לו גם באהבה. בשביל הוריי, הוא אומר, יעל היא ממש כינוני: יהודיה, רווקה, צעירה, טיפוס ביתי."

השגיע הזמן, רוצה ילדים. אומר שזו הפעם הראשונה שהוא יוצא עם מישהי, שאותה לא פגש בהופעה שלו. כמיקצוע שלי פוגשים כל הזמן רק את סוגי הבחורות שלא רוצות להתחתן, רוצות רק לבלות, לא יהודיות, אומר סרוסי. את יעל, סטודנטית להנהלת-חשבונות, פגש לפני שנה במסיבה אצל חברים. היא ילדה טובה, עדיין חיה עם ההורים. בהתחלה הם לא רצו לשמוע על המחור הקשיש, אבל כשראו שהוא רציני, והיא אוהבת אותו, הבינו שאין מה לעשות.

מאות קרובי-מישפחה מילאו את האולם וחיכו לרגע הגדול — מי "בחר לגבר האידאלי" 1988

משהו שנהו!

יחסי-מין סדירים לפחות שלוש פעמים בשבוע. ברגע שהיא לא רוצה, ואומרת שכואב לה הראש, צריך לקחת אותה ללונה פארק, צריך לתת לאשה הרכה אהבה ורוך, הוא אומר. אבל יש בחר רות שאוהבת מכות, אומר אידאלי אחר.

השופטת

עזבה באמצע

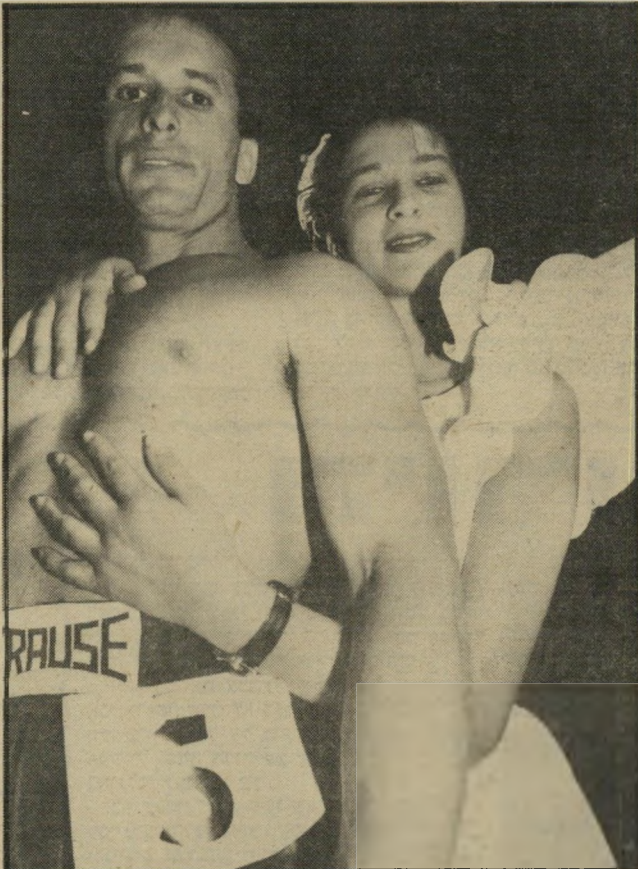
אלו עיקרי הדברים. חבריה שופי טים שהיה אמור לכלול שיבועה שופטים מנה רק ארבעה — עורך-הדין צבי לידסקי, אשת-החברה יונה לחר ביץ, מר יגאל ליפקין והדוגמנית יהודית נגר, שעזבה באמצע למסיבה אחרת.

השופטים ישבו על הבימה במשך שעותיים, ובמשך רוב הזמן ראו רק את ישבניהם של המועמדים, אשר פנו אל הקהל דווקא. בסופו של הערב, לאחר דיון ממושך קראה המנחה ענת רולב ל-10 המועמדים הסופיים. ואז, לנגינת לאליזה של בטהובן, קראו השופטים את שמות הזוכים.

למקום השלישי הגיע מועמד מיספר 14 — תורג'מן ברוך, מחיאות-כפיים של החלק השמאלי העליון של האולם. במקום השני הגיע — אבי כהן, שהוא במיקרה גם בעל הבוטיק שהלביש את 20 הנבחרים. מחיאות-כפיים חזקות מאוד נשמעות מהצד הימני של האולם. ולמקום הראשון — ... רממה... המתח עולה... הקהל מועי... גבירותי

זה כראש ובראשונה נאמנות לאשתו. אני, איכפת לי מאוד מהדברים ואני אפילו משתתף באסיפות. יש לי תוכנית יותר רצינית מאשר להיות אל-מוני. מקווה להיות כמו רוקי, אבל לא כסרטיס. האשה הישראלית עומדת

התרמית שלו השתנתה. היום הגבר הישראלי יותר אירווי ואחראי ומלך טש, גם בהתנהגותו וגם בלבושו ויש לו גם דעות יותר יציבות. בקשר לפמיניסטיות הם אומרים: היום האשה רוצה שיויווגיות. אני

היכה והחיה איציק אלמוג, מורה להתעמלות היה חביב הקהל. תלמידים של אלמוג השירי הגיעו במיוחד מלוד כדי לעודד את המורה האידאלי, אך למרות העידוד לא זכה.

מקבל את זה. גם אשתי פמיניסטית והחלום שלי שהבנות שלי יהיו גם כן פמיניסטיות.

גבר אידאלי הוא בעל ביטחון עצמי והופעה ומיומנות וגם ג'נטלמן. הייתי בוחר את אשתי בשלושה תחומים: רגישה וגם אוהבת יופי. אני עובר מגיל שש בצילום. זה תחום מאוד אמנותי וגם חובבני ומיקצועני.

אחת התכונות של הגבר האידאלי

מקבל את זה. גם אשתי פמיניסטית והחלום שלי שהבנות שלי יהיו גם כן פמיניסטיות. גבר אידאלי הוא בעל ביטחון עצמי והופעה ומיומנות וגם ג'נטלמן. הייתי בוחר את אשתי בשלושה תחומים: רגישה וגם אוהבת יופי. אני עובר מגיל שש בצילום. זה תחום מאוד אמנותי וגם חובבני ומיקצועני.

לבימה בניגודי-ספורט ובבגדים אלגנטיים ועמדו רוב הזמן כשישבניהם מופנים אל השופטים. ענת דולב המנחה שואלת: "האם אתה יודע להכין סטייק?"

אמא יש רק אחת אמא מלול עם הבן הזוכה מישל זכתה במיפעל-הפיס כשהתחתנה איתו, "הוסיפה וחיבקה את בנה בחום. ידעתי שהוא יזכה", טענה. "אשתו

שעמד על הבימה ועשה בלגס מחריש אוזניים. ב-9 נפתחו דלתות הסינרמה וכ-400 הורים, רודים, רודות, אחים ואחיות של 20 המועמדים הסופיים שאטו פנימה יחד עם הפופקורן שלהם ופחיות-הקולה.

אחרי-כך עלה על הבימה יזהר כהן ושר כמה שירים ובעיקבותיו עלו זוג המצחיקים אושיק לוי וחנן גולדבלט. גולדבלט התעקש ללמד כמה מהמורעמדים שיר באידיש. כינתיום הלכנו אל מאחורי הקלעים, כדי לכתוב מקרוב את הקרובים לתואר הנכסף — אילן אמסלם, מישל מלול, איציק אלמוג, אבי כהן, עופר בן עמי, ויזובי מישל, רפי אסרף, אמיר מיכלובסקי, רוני אבוטכול, דויד מיתר ואבי קודקודה.

דווקא לא מתרגשים ומוכנים לרבר עם עיתונאים בכל נושא, אמרו לי. את תשאל, ונספר לך. שאלתי אחד מהם מהי דעתו הפוליטית והוא ענה: אני ליכודניק בלי דעות קיצוניות.

אם היו לי דעות, או היו נותנים לי החלטות, הייתי רוצה להיות בעלי-כוח ועמדת-מפתח, שאוכל להחליט החליטות גורליות בתחום הפוליטי-מדיני. אבל עד היום לא קיבלתי הכוונה לזה.

כמו שאני רואה היום את המצב, המערכות הממשלתיות צריכות לקחת לכמה שנים שילטון ריקטאטורי.

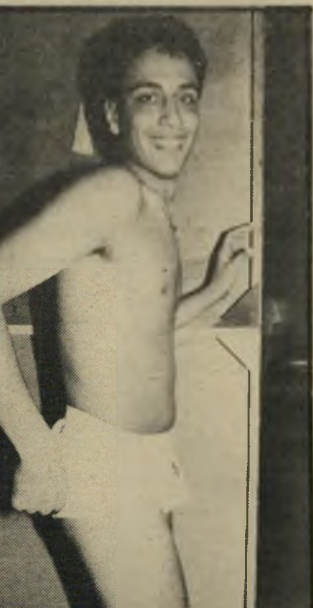
שאלנו גם מה הוא הגבר האידאלי לפי דעתו, והם ענו כמעט ביחד: הגבר הישראלי, שער עכשיו היה איש-כפיים, פטריוט, צבר ישראלי לכל דבר, היום,

בחירת הגבר האידאלי לשנת 1988 היתה צריכה להתחיל ב-8.30. ברבע לתשע היה האולם מאוכלס כחמישה עיתונאים וגיטריסט אחר,

בחן את עצמך

לטובת קוראי העולם הזה שנבחר מהם להשתתף ב"תחרות הגבר האידאלי 1988, הגנו מביאים את שאלות השופטים למועמדים. בחנו את עצמכם באופן עצמאי. ענייתם על כל השאלות! אתם ראוים להיכלל בקטגוריית הגברים האידאליים!

- (1) מה דעתך על התנועה הפמיניסטית?
- (2) מהו הגבר האידאלי?
- (3) מהו הגבר האידאלי?
- (4) איך מכינים סטייק?
- (5) מתי הספגטי מוכן?
- (6) איזה יין הולך עם דגים?
- (7) האם אתה יודע לבשל?
- (8) איזו אישה מתאימה לך?
- (9) מה אתה רוצה לעשות כשתהיה גדול?
- (10) האם אתה מרשה לא-?
- (11) מה דעתך לחופשה / לבלוי?
- (12) מה דעתך על תחרות מלכת-היופי?
- (13) אתה עומד על דעתך?
- (14) מה היית עושה לוא יכיר לך להחליט החלטות ובאניה תחום?
- (15) מה מדגיו אותך אצל אנשים שאתה מכיר / לא מכיר?
- (16) האם אתה מחמיא לאשה?
- (17) מה אתה נוהג לעשות כשאין לך מצב-ידי?
- (18) סיטואציה — אתה לבד על אי בודד, מה תיקח איתך במיזוידה?
- (19) פרט כמה סממני גבר-י?
- (20) האם אתה איתן בדעי תך באופן כללי?

המאונזב אבי קודקודה היה בטוח ב"זכייתו. אין לי ספק שאזכה", אמר בבטיחו. כשנודעו התוצאות עזב אבי את המקום באכזבה רבה.

ורבות... הגבר האידאלי לשנת 1988 הוא... מישל מלול. צעקות היסטריות. רמעות של אר שר. "ידעתי שהוא יזכה", מילמלה האם המאושרת. הגבר האידאלי לשנת 1988 הוא ספר מירושלים בן 31, נשוי ואב לשתי בנות, מכבס, מבשל, רוחץ את הילדות. גובהו ממוצע ומישקלו ירוד ביותר.

זה הגבר האידאלי. מה שיש לכן בבית זה כנראה פחות ממנו.

דניאלה שמי, שי כרם, צילם: אבי ולדמן

מאה חמש עשרה מילים על ברווז אחד

北京烤鸭

材料 鴨 1 隻 6 斤 滾開水 1 杯

八角 3 朵 五香粉 1 小匙 糖 1 杯

制法

鴨洗淨拭乾水份把五香粉放入

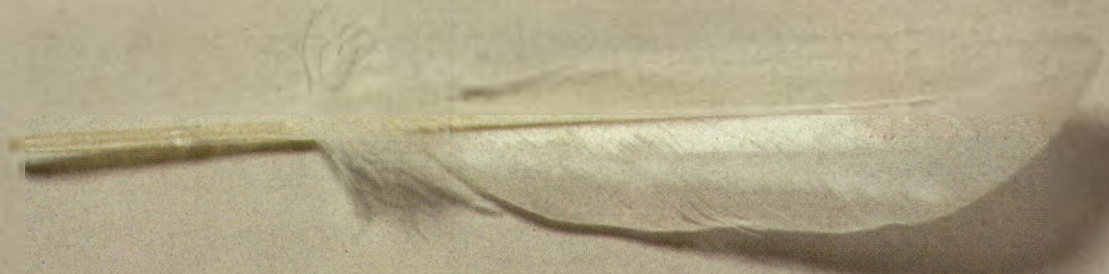
鴨肚內用滾開水燙淋鴨身多次把

八角糖汁澆淋在鴨身上盡量淋勻

鴨皮將器打結鴨頸然後吊在通風

處乾 6 小時用烤箱以 180 度烘烤 1 小時

即可取出

בתל אביב יש למעלה מ-30 מסעדות סיניות, אבל "ברווז הזהב" יש רק אחד. בתפריט שלנו תמצא כמאה מנות מעניינות, אבל המנה המעניינת ביותר היא "הברווז הפקיני". אנחנו עושים אותו בדרך הנכונה: לאט לאט. איך נהנים מברווז פקיני? או שמכינים אותו בבית לפי ההוראות המדוייקות שבמודעה, או שמרימים את הטלפון 03-491-873 ומזמינים מקום. אגב: את הברווז הפקיני חייבים להזמין לפחות 24 שעות מראש, לשלוחן של לא פחות מארבעה איש. להשתמע.

ישראל 33

ברווז הזהב, מסעדה סינית רח' משה סנה 93 (דרך הרצליה, רמת השרון). טל. 491873. ליד הכפר הירוק לפני שדרת הברושים ואחרי עצי הבנגה (בתחנת הדלק טופו)

העולם הזה

על אופציות ואהבות

וידוייה

של

גליה

אלבין

מיוחד ל העולם הזה

משה קרוי מספר

על הטרגדיה במישפחתו